

ŞEHİT MÜNİR ALKAN FEN LİSESİ
ÖĞRENCİLERİ

2023-2024

İCİNDEKİLER

MAHCUBİYET - ASUDE DOĞAN

KİRLENMİŞLER – AYŞENUR GÖBÜL

KAYBOLAN BENLİĞİM – CEYDA ÖNAL

RÖVANŞ – NİL YILDIZ

SAAT DURSUN İKİMİZ İÇİN – BAŞAK İDİL GİDER

SON PERDE – CANAN TAPHASANOĞLU

TESSERA – EYLÜL ÇINARKÖK

YARIM KALANLAR- FATMA ZEHRA YÜCEL

BU ODADA BİRİ – FİRDEVS KAYA

İNSAN – HAKİ FIRAT TAŞDEMİR

YAĞMURLU BİR SONBAHAR AKŞAMI – İDRİS EFE GÜMÜŞBUĞA

GÖRÜYORSUN AMA HİSSEDİYOR MUSUN? – MİNA NAZ ACAROĞLU

TAMİRHANE – MÜBERRA ALPAY

UÇAMAYAN KUŞLAR – EFE SOLMAZ

BİR GÜN DAHA – ELİZ SEÇİLMİŞ

KADERİN CİLVESİ- ZEYNEP R. YİĞİT

KENDİN OLMAK –DURU TAŞOLUK

OREO – EMİNE BAŞAK HARMANCI

KÖPRÜLER – CEREN ERDOĞAN

KÖR AŞK – DURU NAZ AYDIN

ANTİKA SAAT – ZEYENP BÜTÜN

BİR KIŞ GÜNÜ – CEMRE ALABAY

OLAĞANÜSTÜ BİR FARKINDALIK – İPEK USTA

SOKAK – HATİCE AZRA BUĞDAY

FARKLI HAYATLAR – ÖZÜN ÖZGÜL

ANNEMİN KEDİSİ – ÖYKÜ NAZ YILDIRIM

AY IŞIĞINDA KUTADGU'NUN ZAFERİ: AY TOLDI'NIN HİKÂYESİ – EVİN KAHRAMAN

DÜŞMAN YAKINDA – NEJAT SOFUOĞLU

KÂBUS - TUĞBA ADIGÜZEL

KAÇ – ECE ARIKAN

KASIMPATI –IRMAK ÇAKIR

KAYIP ANI – MEYRA BAYAR

KORKAK – ZEYNEP YILDIZ

ONUN TUTSAKLIĞI – MUHAMMED SAFA AZĞIN

TANIDIK, DEĞİL Mİ? – ZEYNEP BAYRAKTAR

KEDİNİN BİR GÜNÜ- RECEP NEZİH BALTA

RENKLİ YILDIZLAR KRALLIĞI – İDİL ERSOY

GÜVERCİNLER – SEDA ÖZTÜRK

MAHCUBİYET

Şu an onunla börekçide oturmuş, börekçiden bizi almasını rica ettiğimiz akrabalarımızı arayıp nerede kaldıklarını sormam için onun ısrarlarını dinliyordum. Neden onları benim aramam için ısrar ediyor, kendisi neden aramıyordu? Bir türlü anlamıyorum. Bir yandan bunları düşünüyör bir yandan da telefonun açılmasını bekliyordum. Telesekreterin sesini duymamla ona açmadıklarını söyledim. O ise anlıyorum der gibi kafasını salladı ve “Gelirler birazdan.” dedi. Konuşmamız bundan ibaretti, ikimiz de susmuştuk.

Önce etrafı incelemeye başladım sonra da onu. Hâlâ anlamıyorum neden benim aramam için bu kadar çok ısrar etmişti ki? Çekiniyor muydu yoksa? Yok, daha neler canım, bir insan neden bu kadar yakın olduğu insanlardan çekinir ki? Başka duygular yatıyor olmalı bunun altında. Belki de bir sonuca varmak için daha derinlemesine düşünmeliyim. O hayatta hep silik karakter rolündeydi ne de olsa. Sadece başkalarının hayatında değil kendi hayatında da hep silik bir karakterdi. Doğru ya onun hiç kendi adına karar verdiğini görmedim. Ona neden okumadığını sorduğumda paramız yoktu babam okutmadı, okutsa okurdum derdi hep. Bunu arkadaşlarıma söylediğimde bir arkadaşım şakasına “Okumak isteyen her türlü okur, bak Ayla’nın annesine okumak için evden kaçmış.” demişti. Bunu şakasına söylese de belki de o arkadaşım haklıydı.

Hiçbir zaman sohbetlerde onun fikrini belirttiğini de görmemiştım. O hep birilerini onaylar, sohbete dâhil olmaz, sohbeti dinlemeyip uzaktan izlemekle yetinirdi. Ya da bir şey yapacaksa asla kendi başına karar vermezdi. Kendinin karar vermesi yerine başkalarının ona ne yapacağını söylemesini ister, hep başkaları tarafından yönlendirilirdi. Daha önce onun kendini ya da başka birini savunduğuna da denk gelmedim. Açıkçası onun kendini veya bir başkasını savunması gerektiği bir tartışmaya veya kavgaya hatta herhangi bir tartışmaya ve kavgaya dâhil olduğunu da görmedim. Nedenini anlamak zor değil sanırım. Peki, bu zamana kadar bundan utanç duymayıp da şimdi bundan utanç duyması da niye? Belki de daha önce bundan utanç duymuştur da ben hiç fark etmemişimdir. Doğru ya ona hiç o açıdan bakmamıştım. Hatırlıyorum da annem onun pek çok kez mahcup duruma düştüğünü dile getirmişti. Bir keresinde İstanbul’dan köye akrabalarımız – o çok sevdiğim(!), her daim egolu olan akrabalarım- gelecekti. Babam onların yanında silik kalmak istemediğinden daha doğrusu kendini mahcup hissetmek istemediğinden dolayı sevgili akrabalarımız gidene kadar ablamlarla telefonları değişmişlerdi. Babamın telefonu o zaman tuşluydu ve yeni telefon almaya maddi imkânı el vermemişti ve akrabalarımızın yanına o telefonla çıkmaktan utanç duyuyordu. Bir başka hatırladığım şey ise arabamıza daha doğrusu onun işi için kullandığı kamyonete laf edilmesiydi. Arabamız yoktu ve bir yere gitmek istediğimizde o kamyoneti kullanıyorduk. Kamyonetin arkasına doluşup kaç kere bir yerlere gittiğimizi bilemiyorum ama çokça kez olduğunu söyleyebilirim. Bir keresinde bir akrabamız kamyonete laf atmış, büyük ve aptal egosuyla saygıdan yoksun bir üslupla kendi maddi durumunu övmüştü, hem de bunu bizim kamyonetteyken yapmıştı. Ne ironik ama! O an babamın yüzünü görememiştım ama sesini çıkarmadığını hatırlıyorum. Belki de çocuklarının ve karısının yanında böyle bir söz duymak ağırına gitmiştir. Belki de çekinmesinin nedeni kendine ait bir arabasının olmamasıdır. Onun bu durumunu tek kelimeyle özetlemek mümkün: mahcubiyet. Bu kelime tam olarak onun içinde hâkim olan duygularını yansıtıyor ve yüzünde mahcup bir ifade belirliyordu. Peki ya kime karşı mahcubiyet duyuyordu? Bana karşı mı? Ama bana karşı mahcup olmasını gerektirecek bir durum yoktu ki ortada.

Defterden kafamı kaldırdım ve yüzümü ona çevirdim. Bana gülümsüyordu ben de ona gülümsüyordum. Sanki ona yanındayım, seninle gurur duyuyorum dercesine bakıp gülümsüyor

o da bana anlamaya çalışır gibi bakıp gülümsememe karşılık veriyordu. Bir anda bulunduğum durumun farkına vardım. Düşüncelere dalıp gitmiştim. Elimdeki kalemin, üstüne bir şeyler yazdığım bir sayfanın açık olduğu, dizlerimin üzerindeki defterin yeni yeni farkına varıyordum. Ne ara bu kadar dalgın biri haline geldim ben? Bakışlarımı ondan çekip deftere çevirdim. Farkında olmadan yazdıklarına baktım: “Hem maddi hem de manevi olarak yaşadığı mahcubiyet onu yiyip bitiriyor. Hayatı boyunca silik bir karakter rolünü oynamış bunun nedeni açıkça görülür ki kendine ait fikrinin olmaması, hiçbir zaman sorgulamadan onu yönlendirenler ne dediyse onu kendi fikri gibi benimseyip yapmasıdır. Bu onda mahcubiyet duygusunu açığa çıkarıyor, benden sakınıyor, utanıyor. Oysaki ben bunda utanılacak bir şey görmüyor, aksine onunla gurur duyuyorum. Bugüne kadar belki de kimse ona güven dolu bir gülümseme vermedi, o bunu hak ediyor. Yanında olduğumu, onunla gurur duyduğumu bilmeli.” Bu yazı her şeyi açıklıyordu. Ani refleksle sayfayı çevirdim ve sayfada yazanları okumamla yanıldığımı fark etmem ve acı gerçekle yüzleşmem bir oldu. Sayfada onunla her zaman yaşadığımız sıradanlaşmış ama bir o kadar da yıpratıcı bir kavgadan sonra yazdığım yazılar vardı ve tüm yazdıklarımın haklılık payı oldukça fazlaydı. Her zamanki gibi dünyaya bir süre de olsa baktığım toz pembe gözlüklerim gözümden çıkmış ve gerçekleri olduğu gibi ve acımasızca görmüş ve yazıya aktarmıştım. O sayfada babamın bana uyguladığı psikolojik ve az da olsa fiziksel şiddeti ile ilgili yazılar ve onun gerçek yüzü yatıyordu. O başkalarının dediğini uygular, başkalarının fikri onun fikri olmuştu evet ama o başkaları biz -ailesi- değildik. O her daim bizim söylediklerimizi yanlış olarak nitelendirirdi. O, bana veya ailesine karşı falan mahcup değildi. O sadece dışarıdaki insanlara karşı mahcuptu. Onun dışarı da gösteremediği sözde erkekliği de sadece ailemizdeyken açığa çıkardı. Onun ezik egosu sadece bize karşıydı. Oysa ne kadar iyi şeyler düşünmüştüm onun hakkında. Her zaman gerçeklerle yüzleşirdim ama bununla bu kadar hızlı yüzleşmeyi beklemiyordum. Şu an ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Düşüncelerim onun sesiyle bölündü. Börekçiden ayrılmanın zamanı gelmişti. Gidiyorduk, sadece ben değil zihnimdeki bu düşünceler de zihnimden yok olup gidiyordu. Tekrar takmıştım o toz pembe gözlükleri. Her şey çok sıradan ve de güzeldi.

KİRLENMİŞLER

Karanlık içinde kuşların ötmediği, oduncuların girmeye korkacağı, ancak masalarda olabilecek uzunluktaki ağaçlarıyla sonsuza yürüyormuş hissi veren o ormanda aklındaki buğulu düşünceleri yok etmek adına yürüyordu, aslında o an ne düşünüyor ne duyuyor ne işitiyor ne de görüyordu. Sadece yürüyor ve olabildiğince acıların asıl sebebi olan düşüncelerinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Bu uzaklaşma onu acılarından kurtulmuş gibi hissettiriyor, az da olsa huzur buluyordu. Zaman geçtikçe bedeni ile değil ruhu ile yürümeye başladı, bedenini hissetmekte ve kendine gelmekte olabildiğince zorlanıyordu. Ruhu bedeninin içine sığamıyordu. Bu sınırlı ve zayıf beden ruhunun derinliğine yetemiyordu.

Bu sığamamazlık anında bir ses işitti etrafındaki yardım çığlıklarına sağır kulakları. Aninden bedenine sığamayan ruhu, korku anında insanının her şeyi yapabileceğini göstererek bedeninin içine zorla da olsa girdi. Ufak ama derin bir sarsılıştan sonra etrafına bakındı gerçeklere kör gözleriyle ama ne hayvan ne insan ağaçlar dışında hiçbir şey yoktu ve o an anladı ne kadar sonsuzluğun içine daldığını, içi yalnızlığı tehlike sanan her insan gibi korku ile doldu. Sesin nereden geldiğini anlayamıyor ve belki de duymamak için tüm insanlığını yitirdiği seslerden küçük bir çocuk ağlayışıyla yardım isteyen bir insan çığlığı arasında değişen bu sesi uzun zamandır duymadığından anlam veremiyordu. Bu bilinmezlik korkusunu daha dehşetli bir hale dönüştürdü. Çevresine korku anında dışarı fırlayacakmışçasına açılan ama acizliğinden hiçbir şey gösteremeyen gözleri ile bakıyor ve kendi dışında bir canlılık arıyordu ama bir türlü gözleri o sesin kaynağını göremiyordu. Ruhu ise sesin yaklaştığını hissedebiliyordu. Ses artık kendisine kendisinden daha yakındı sanki içinden ruhunun derinliklerinden gelmeye başlamıştı fakat o hala bir canlılık arıyordu gözleriyle. Ruhunun görmesine izin verse görebilirdi ama izin vermiyordu ruhuna belki de ruhunun görebileceği şeylerden korkuyordu her insan gibi.

O hala etrafına bakınırken arkasından “Merhaba.” dedi küçük, tatlı ve sanki önceden duymuşçasına tanıdık gelen bir kız çocuğu sesi. Düşünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde arkasına döndü. Karşısında beş altı yaşlarında-boyunun uzunluğundan tahmin ederek- bir kız çocuğu vardı. Karanlıktan dolayı yüzü tam seçilemiyor ama gözlerinden akmış olan gözyaşlarına arada gelen ışık süzmelerinin yansıması ağladığını fark ettiriyordu. Daha korkunç dehşetli olasılıklar aklına geldiğinden küçük kızı görünce içine bir esinti geldi ama hemen sonrasında küçük bir kız çocuğunun burada ne işi olduğunu ve ne kadar korkabileceğini düşündü. Hemen anne edasıyla çömelerek kız çoğuna daha da yaklaştı. Tam anne çocuk güvenine benzer bir hissin etrafa yayıldığı sırada dolunayın önündeki kara bulutlar çekildi ve dolunay ormana ışık yağdırmaya başladı. Küçük kızın yüzü olabildiğince net bir şekilde gözüküyordu artık. Her yeri çamur içinde kalmış ağlamaktan gözleri kızarmıştı ama bu haline rağmen masumluğunu kaybetmemişti. Hala iç ısıtacak sıcaklıkla ve tanıdık birine bakıyormuş gibi bakıyordu gözleri. Neler yaşamıştı kim bilir kaybolduğundan beri ama tek bir korku ifadesi yoktu yüzünde sanki her zaman buradaymış ve birini bekliyormuş gibiydi. Bu durumu anlayabilmek için küçük kıza neden burada olduğu, annesinin nerede olduğu ve nerede yaşadığı gibi soruları korkmaması için tatlı bir tonda sormaya başladı. Kız çocuğu ise bu soruların hiçbirine cevap vermedi ve karşısındakine acıyan bir iç çekişle “Seni arıyordum.” dedi sadece. Hiç tanımadığı sadece tanıdık sesi olan beş altı yaşlarında bir kız çocuğunun bu saate bu karanlık ormanda onu arıyor olması aslında karşısında küçük bir kız çocuğu olmama ihtimalini aklına getirdi. Korku ile ayağa kalktı ve “Neden beni arıyorsun?” diye sesli bir şekilde hatta her ne kadar istemese de bağırarak sordu. Kız çocuğu ise olabildiğince tatlı bir tonla konuşmaya başladı “Mutsuzluğunun ve buğulu düşüncelerle boğuşmanın sebebi neyse ben de o yüzden

buradayım.” dedi. Bu kız çocuğunun nasıl onun iç dünyasını bildiğine çok şaşırarak ve korkarak aynı ses tonuyla “Kimsin sen?” diye sordu. Kız çocuğu ise bu korku anında sinir eden bir tatlılıkla “Senin.” dedi. Tam o anda aklının kuytu köşelerinde unutulmaya yüz tutmuş annesinin ona küçüklük fotoğraflarını gösterdiği anılar gözlerinin önüne geldi ve o an o fotoğraflardaki kız çocuğu ile konuştuğunu fark etti. Kalbi bir an duracakmış gibi olduktan sonra hızla atmaya başladı, olabildiğince sakin kalmaya çalıştı ama nafi; elleri ve bacakları titremeye başlamıştı, nefesi hızlı olmasına rağmen kesiliyormuş gibi geliyordu. Kız çocuğu ise devam etti “Konuş benimle, unutma beni, unutma masumluğunu, herkes unutup ama sen unutma! “ diyerek ormana hapsedilmiş birçok kirlenmiş çocuk gösterdi ona. Hepsi birbirinden farklı kirlilikte olmasına rağmen masumca gözlerinin içine bakan bu çocuklarla göz göze gelmek içinde korkunç bir duygu uyandırdı. Bu duyguya dayanamayan bedeni mücadele etmektense her zamanki gibi kaçmayı tercih etti. Her insan bedeninin yapacağı gibi de kendini kapattı ve bir anda yere yığılmasına sebep oldu. Kendilerinden korkulmasına ve kaçılmasına alışkın kirlenmiş çocuklarsa karanlığın içinde masumluklarıyla oyun oynamaya devam ettiler. Sadece o küçük kız çocuğu onun başında ağlıyor ve “O da onlar gibi olacak herkes gibi olacak sonunda onu da değiştirecek korkunç dünya.” diyordu.

Saatler geçti dolunay yerini güneşe bıraktı ve o, ağaçların arasından gözüken masmavi gökyüzü görüntüsünü görerek uyanmaya başladı. Nerede olduğunu fark ettiği an aniden ayağa kalktı, bu ani kalkış onu sarssa da etrafında hala kirlenmiş çocuklar var mı diye bakmasına engel olamadı. Kimsecikler yoktu, tüm kirlenmiş çocuklar son şanslarını kullandıktan sonra karanlığın içine gömülmüşlerdi ama o bunu bilmeyerek herkes gibi asıl korkması gereken, ona zarar verecek olan insanlığın yanına doğru olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladı...

KAYBOLAN BENLİĞİM

Korkuyorum ama neyden korktuğumu bilmeden korkuyorum, neden farklı bir şey yapmaktan bu kadar korkuyorum, yapmam gerekiyor ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, oraya gitmem gerekiyor, gidemiyorum. Bu döngüde yaşayarak yıllarımı harcamışım, yeni fark ediyorum. Ama artık yeni ben var. Her zaman aynı şeyi diyor olsam da başka bir boyutta yeni bir benliğe ihtiyacım vardı ve bir daha gelmemek üzere eski beni bırakıp yola çıktım nereye gittiğimi bilmeden.

Artık çevreme daha farklı bakıyorum. Her gün yürüdüğüm yol değil bu yol, yürüyen kişi artık eski ben değil, yeni ben. Evin kapısının önündeki meşe ağacını farklı görüyorum. Yere dökülen sararmış yaprakların hışırdama sesini duyuyorum uzun zaman sonra, sonbaharın geldiğini fark ettim. Meğer çoktan sonbahar gelmiş, haberim yok. Düşüncelerimde öyle kaybolmuşum ki çevreme hiç dikkat edememişim ama artık dikkat ediyorum. İşte başlıyor, uzun zamandır bu şırıltıları duymamıştım, daha doğrusu fark edememişim. Yağmur damlaları kafamdaki düşünceleri aynı araba camlarının çamurunu temizler gibi temizliyordu. Rüzgârın hafif esintisiyle yağmur damlaları dallar arasında sallanıyordu. Her şey sessizdi. Sadece yağmur damlalarının düşüşünü duyuyordum. Yağmur sesinin bu kadar huzur verici olduğunu nasıl fark edememişim. Yerde su birikintileri oluşmaya başlamıştı. Islanmak umurumda değildi, birikintilerin üstünden zıplaya zıplaya dolmuş durağına geldim.

Aylardır geldiğim dolmuş durağının yanında küçük bir kedi yuvası varmış. Yeni fark ediyorum. Bir kedi ailesi. Yavru kediler o kadar tatlıydı ki bir kez daha nasıl bunları fark edememiş olduğuma şaşırımdım. Belki de kediler sevgiye çok muhtaçtı. Ben bunu fark edemedim ama geçmişi düşünmek neye yarar? Artık yeni bir ben var, pişman olmak yok.

Dolmuşu bindim. Nerede ineceğimi bilmiyorum. Sadece bindim. Camlar buğulanmış, dışarıyı görünmüyor. Yollar boş olduğundan çok hızlı gidiyorduk. Düşüncelerimden kaçıyor gibi hissettim. Neresi olduğunu bilmeden bir yerde indim. Bir bank buldum ve oturdum. Çevremi izlemeye başladım. İnsanların yüzlerindeki ifadeler de benim içimdeki karmaşıklığı yansıtıyordu. Kimisi belirsiz bir umutsuzluğun yükünü taşıyor, kimisi ise kayıp bir anlam arayışının içinde kaybolmuş gibiydi. Herkesin ayrı bir hayatı olduğunu düşünmek çok garip. Herkes kendi hikâyesinin kahramanı.

Yağmur çoktan dinmişti. Belki gökkuşağı çıkar. Uzun zamandır gökkuşağı görmüyordum. Belki de fark etmiyordum. Küçükken gökkuşağı çıkacak mı diye merakla beklerdim. Ama artık gökkuşağının varlığını bile unutmuş gibiyim. Küçükken büyümeyi çok isterdim. Kim istemez ki? Bazen küçük çocukları görünce onlara acıyorum, büyüyünce hayatlarının çok güzel olacaklarını düşündükleri için ama bazen de onların yerinde olmak istiyorum daha hiçbir şeyin farkında olmadıkları için.

Kendimle baş başa kaldıkça düşüncelerimde bu kadar kaybolmuş olmanın beni çok yormuş olduğunu fark ettim. Bu zamana kadar zihnimi hapishaneye çevirmişim. Düşen yaprağı bile kişisel algıladığım gibi hep insanlara iyi davranmaya, onları memnun etmeye çalıştım. Bunu yaparken de hiç kendimi düşünmedim, belki düşünmeye çalıştım, ama yine de beceremedim. Çabaladığım her şeyin boş olduğunu düşünmeye başlıyorum. İnsanlar etrafımdaymış gibi gözükse de kendimi yalnız hissediyorum. İnsanlarlayken sessizliğe bürünmeye başlıyorum çünkü insanlar söylediğim her kelimeyi değersizleştirmeye çalışıyorlar. Bunu ben yapmıyorum, içimdeki şey yapıyor.

Aslında istiyorum insanlarla konuşmak, yapamıyorum, yapmak isterken istemiyorum. İnsanlardan uzak duruyorum çünkü karanlık düşüncelerim beni ele geçiriyor. Kendimi yetersiz hissediyorum. Normalde keyif aldığım şeyler artık beni tatmin etmiyor. Gülümsemek ve mutlu görünmek için zorluyorum kendimi ama içimdeki boşluk her şeyi boğuyor. Sürekli olarak hatalarımı hatırlıyorum ve kendimi suçluyorum. Bazen insanları yanlış anladığımı düşünüyorum, hata yapmamış olsam da sürekli soru işaretleriyle doluyor kafam. Uzaklaşmak istiyorum bu düşüncelerden, kaçmak istiyorum, insanlardan, kendimden, bitmek bilmeyen düşüncelerden... Gerçek benliğimi bulabileceğim bir yere gitmek istiyorum, ama nereye gideceğim bilmiyorum. Kendimle baş başa kalmak istiyorum, düşüncelerimle baş başa kalmak, onlarla konuşmak... Kafamın içinde kendimi ararken kendi okyanusumda boğuluyorum.

Ceyda ÖNAL 11/A

RÖVANŞ

Sabah olmuştu. Eskimiş vücudunu zorlukla kaldırdı yataktan. Her sabah yediği haşlanmış yumurta, ekmeğe, iki zeytin, biraz peynir ve ihlamurdan oluşan kahvaltısını hazırlamaya koyuldu. Yavaştı, hep yavaştı. Zaten ne acelesi vardı ki? Şurada kalmıştı beş, bilemedin on yılı. İlginç bir insan gibi hissetmek için toplamaya başladığı eski dergilerden başka ne vardı ki hayatında? Masanın üstündeki halka şeklinde olan iz acaba dünden miydi, yoksa bir hafta öncesinden mi? Belki de bir yıl olmuştu. Ne acıması bir hayat.

Evet, ben oluyorum. Bu kadar acımasız bir biçimde anlatılmaya ihtiyaç var mıydı bilemem tabi. Mevcut hayatımın pek ilgi çekici olduğu da söylenemez tabi. Sanırım ilgi çekici herhangi bir yanı olduğu da söylenemez tabi.

Ben Mahir. Yetmiş yaşındayım, eski barmenim. Evet, barmendim. Elli yıl önce, İstanbul'un gece hayatında kökten bir değişiklik yaparak yetmişli yıllara yeni bir soluk getiren genç bir tekstil mühendisi Tefik Dölen'in açtığı "Tefo'nun Yeri" adlı meşhur diskoteğin değil, bir muadilinin barmeniydim gençliğimde. Sonrasında "işyerlerimde" çok değişiklik oldu tabi. Altmış yaşına kadar dolu dolu yaşadım hayatı. Tatmadığım yemek, içmediğim içki, gezmediğim sokak, kur yapmadığım kadın, gülmediğim şaka, barmenliğin yasası olarak anlatılmayan anı kalmamıştı. Hayata, yaşamaya, işime bağlıydım. Tabi paslanana kadar.

İyi anımsıyorum; bir ekim günüydü. Loş, şık bir barda çalışıyordum. Pek hoş bir hanım girdi içeriye. Bar masasına geçti, "Bir *margarita* istiyorum." dedi. Yıllardır kim bilir kaç defa yaptığım içki. Ama anlarsınız ya; yaşlılık, soğukta donuyormuşçasına titremeye başladı ellerim. Ne yapacağımı bilemedim, döke taşıra bir şekilde hazırladım içeceği, kadına verdim. Hoşnutsuzluğunu okuyabiliyordum yüzünden. Sonraki her *margarita'm*, *malibu'm*, *bloody mary'm*, her yavrucuğum döke titreye oldu, zorlayamadım bıraktım ben de. On yıldır da Suadiye'deki evimde oturuyorum ve kelimenin tam anlamıyla bir hiçi yaşıyorum. Hiç. Gençliğimde dalga geçtiğim "moruklara" aynada her gün bakıyorum artık. Akşama kadar görebileceğiniz en üzücü sallanan sandalyede oturuyor, dışarıyı falan seyrediyor, yaşlı olmanın gerektirdiği gibi sudokumu çözüyor, eski zamanlarıma biraz olsun dönmek için ve de ilginç bir insan olmak için, topladığım eski dergilerimi karıştırıyordum. Uyuyordum, uyanıyordum ve zorla devam ediyordum. Alışveriş dışında evden çıkmıyordum, kimsem yoktu.

Ağzımda zeytin çekirdeği, dalmış bir şekilde dışarıya bakarken bir vızıltı duydum. Hızla kafamı çevirdim sese. Ayağa kalkıp, sineğe bir fiske savurdum. İsbet ettirememiştim. Anlaşılan, şanslı günümde değildim. Şanslı bir hafta geçirdiğim de söylenemezdi. Ne de şanslı bir ay, ne de şanslı bir yıl. Ne de şanslı bir hayat. Allah kahretsin.

Kahvaltısını bitirmişti. Bir salyangoz edasıyla bulaşığını yıkayıp tezgâha koydu. Sürüne sürüne gazetesini kapının önünden almak için mutfaktan çıktı.

Özür dilerim...

Anlık zevklere kendini kaptırdığı için bu durumdaydı, hayatının bir anlamı kalmış mıydı artık? Salona gelebilmişti.

Bunları bana her saniye hatırlatmanın bir gereği var mı?

Bunları düşünmemenin hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini bilmiyor gibi bir hali vardı, yürümeye devam etti, gittikçe yaklaşıyordu.

Kes artık.

Gerçeklerle yüzleşemiyordu ama gazeteye iyice yaklaşıyordu, yapabiliirdi, başarabilirdi!

İnsanlık için büyük ama benim için küçük bir başarıydı bu. Hakkımla kazandığım gazetemi gururla elime aldım. Arasından bir kâğıt düştü. Posta gelmişti.

Posta gelmişti!

Hevesle açtım zarfı.

“Sayın Mahir Salt, yürütülen bir soruşturma ile ilgili olarak ifadenize başvurulacağından XX/XX/XXXX tarihinde saat 13:00’da İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Kat:7 307 no’lu odada hazır olmanız rica olunur. “

İki gün sonra! Dışarı çıkacaktım. Dışarı çıkmak için bir sebebim olacaktı. Allah’ın belası şu hayatımda bir amacım vardı. Yakın zamanda kahvaltılık almaya giderken yolda bir kavgaya şahitlik etmişim. İçimden keşke saatlerce sürse diye geçiriyordum ama polisin olaya karışmasıyla son buldu. Adımı da almışlardı. Ne giysem ki acaba? Laf. Tabii ki beyaz gömleğim, siyah kumaş yeleşim ve bordo ceketimi giyecektim. Papyonum bile vardı inanır mısınız? Tamam, biraz aşmışım kendimi ama ilginçliğimin mevcudiyetini sürdürmek için bir iki aksesuar mecburdu.

Hemen çıkarttım giysilerimi gardırobumdan. Ütüsü vardı ama yeterli değildi. Jilet gibi olmalıydım, bakan bir daha bakmalıydı. Giysileri karton bir torbaya koydum. Dışarı çıkıp karşı apartmanın altındaki kuru temizlemeciye girdim. En geç yarın akşama kadar hazır olmasını söyleyip dükkândan çıktım. Sıra berberdeydi; saçlarım beyaz olsa da gürdü, bıyıklarım kırk yıldır aynı modeldeydi ve hiç aksatmadan her gün tıraş oluyordum. Malum, yapacak iş olmayınca. Yalnız şimdi profesyonel bir dokunuş gerekti. İçeridekileri başımla selamlayıp çırağın gösterdiği sandalyeye oturdum. Omzuma önlüğü taktı. Berber geldi.

“Ne istersin amca?”

“Düzeltil biraz yavrum.”

“Emrin olur.”

On, on beş dakika sonra iş bitmişti. Aynaya baktım, fenalık geçirecektim. Çok kısa, feci kısıydı!

Zahmet etmeyip sıfıra vursaydı bari. Yılların Mahir Salt’ı, böyle bir saçla nasıl etrafa görünecekti?

Olmaz, olamaz felaket bu...

“Ne bu?”

“Düzeltiltim işte amca.”

“Evladım dalga mı geçiyorsun benimle? Ne hale getirdin beni? Nasıl bir düzeltme bu?”

“Yahu dedeciğim, bana ne dediysen ben onu yaptım. Saçların kadayıfa dönmüş hala güzel görünme derdindesin, başıma iş açma Allah aşkına.”

“Ne diyorsun sen be! Nasıl laflar bunlar? Küçül de cebime gir. Eşek kadar adam olmuşsun, yapman gereken tek işi bile layığıyla yerine getiremiyorsun, bizim zamanımızda böyle miydi?”

Allah’ım neler söylüyorsunuz ben...

“Git işine be! Tepemin tasını attırma bana! Defol dükkânımdan.”

Başladım artık, layığıyla bitireyim bari.

“Bitmiş, gençlik mahvolmuş...”

Komplekslerini yenemediği her tartışmasında belli oluyordu. Zaten yaşayacağını yaşamıştı; yolun sonuna gelmişti, artık yense ne yazardı? Birkaç memura kendini güzel gösterme çabasından acizliği anlaşılıyordu. Saçı hangi boyda olursa olsun yaşını değiştirmeyeceği gerçeğini sindirerek sürüm sürüm sürünmekten yıpranmış ayakkabılarını boyatmak için üç apartman ötedeki boyacı çocuğa varmaya çabaladı, zor uğraşlarla ulaştı amacına. Ayakkabının boyası onun antikleşmiş vücudundaki lekeleri de kapatabilir miydi? Çocuğun sürmeye başladığı cila kırış kırış, büzüş büzüş olmuş suratını da yenileyebilir miydi?

Benim mi Allah’ım bu çizgili yüz? Ya gözler altındaki mor halkalar? Peki ya pırl pırl ayakkabılarımla kışına basacağım tekme? Yeter yahu, yorgun bir adamım ben. Çok üstüme geliyorsun lakin kıramayacaksın hevesimi kuzum. Yorgun olduğum gibi yoğun da bir adamım ben. Daha yapacak çok işim var, *adios!*

Saat 07.00. Muhteşem geçmişti iki gün. Ne güzel, ah ne güzel bir sabah bu. Güneş ne güzel doğdu, eskici ne güzel bağırdı, biraz önce yere kapaklanan çocuk ne güzel bas bas çığırılmaya başladı... Kalktım, banyoya girip yavaşça tıraşımı oldum. Acımasızca katledilmiş olan saçlarımdan kalanları taradım. Dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım.

Kıyafetlerim hazırды, dikkatlice giyindim. Her şey eksiksizdi, jilet gibiydim. Kahvaltımı hazırlayıp yemeye koyuldum. İşte tam o an bir facia gerçekleşti: ıhlamurum gömleğime dökülmüştü. En mutlu anıma damlayan bu büyük, kapkara lekeyi nasıl çıkaracaktım? Ne yapacaktım? Ülkemizin savcısının karşısına böyle mi çıkacaktım? Yok, hayır olamazdı. Felaket, felaket...

Kendini kaybetmişti, evin içinde dört dönüyordu, görünen o ki o kadar bunamıştı ki böyle bir durum için hazırladığı yedek kıyafetlerini tamamen unutmuştu.

Yedek... Evet, yedeklerim var! Koşup bir çırpıda değiştirdim üstümü. Çıktım evden ve yola koyuldum. Kimliğim, cüzdanım her şey tamdı. Her şey kusursuzdu. Durağa gidip otobüsümü beklemeye başladım, sanki hiç gelmeyecekti.

Etrafıma bakındım, herkes bir yere gitmek için otobüs bekliyordu, ben de bir yere gitmek için bekliyordum. Benim de gideceğim bir durağım, halledeceğim bir işim vardı.

Otobüs geldi, akbilimi bastım, genç bir iş adamından yerimi devraldım, oturdum ve yol boyu çevreyi izlemeye başladım. Sonra karşımdaki küçüğü fark ettim, şeker bir şeydi. Papyonuma bakıyordu, ona baktığımı fark edince gülümsedi.

“Adın ne senin?”

“Sanem.”

“Sanem, ilk sevgilimin adıydı, çok şımarık bir kızdı. Mahir ben.”

“Mahir de benim babamın adı.”

“Vay be, iyi biri midir baban?”

“Bilmem, annem boşadı babamı, hödüğün tekiymiş.”

Gülümsedim, durağıma gelmişim. Sakince indim otobüsten; heyecanımı belli etmemeli, ağırlığımı ve karizmamı bozmamalıydım. Yaşlı başlı adamdım ne de olsa.

Daha çok zamanım vardı; etrafta gezindim, bir iki sahaf bulup dergilere baktım. Pek güzel bir şey yoktu. Ama gezmenin verdiği haz o kadar hoşuma gidiyordu ki, sonsuza kadar yapabiliirdim.

13.00'teki görüşmesine 07.00'de hazırlanmaya başlamasından yavaşlığı gözler önüne seriliyordu, üç saatini bir elbise mağazası ve iki sahaf gezerek yemişti. Yarım saatte bu yavaş vücudunu adliyeye yetiştirebilecek miydi?

Hem de öyle bir yetiştirecekti ki ağzın açık kalacaktı. Koşar adımlarla ilerledim ve on beş dakikada kapının önündeydim. İçeri girip bildirilen salonun önüne geldim. Buraya kadardı. Kapıyı çaldım ve içeri girdim.

“Kimsiniz?”

“Mahir Salt. Bana gönderilen davetiye sebebiyle burada bulunuyorum.”

İşim bitti, çıktım, otobüse bindim ve evime geldim. Sandalyeme oturdum. Bir sinek vızıltısı, elimi hızla yaptırdım pencerenin mermerine. Anlaşılan bugün şanslı günümdü.

Nil YILDIZ 11/B

SAAT DURSUN İKİMİZ İÇİN

Yine aynı banktaydık. Etraf çok sessiz, sadece ikimizin nefesleri duyuluyordu. Saat sekize az kalmıştı. Sürekli saatini kontrol ediyordun. Bu kadar mı rahatsız olmuştun benden? Söyleseydin oturmazdım aynı banka. Çok yalvardım sana görüşelim diye biliyorum ama dayanamazdım. Çok alışmıştım, son bir kere daha görmem gerekiyordu seni. Son kez görecektim seni, karar verdim buna. Söz veriyorum yalvarmayacağım bir daha, ayaklarına kapanmayacağım görüşelim diye. Seni de yordum, bu sefer son, ciddiyim. Umarım beğenmişindir yaptığım keki, anlayamadım ifadelerinden. Zaten kaşlarını çatmak dışında pek bir ifaden yok ama ne bileyim bir mırıltı beklemiştim. Çok uğraştım o kek için. Elim ayağıma dolaştı, kaç yeri yandı kolumun sayamadım. Fark etmedin sen kolumu ama olsun. El sıkışırken bilerek o kolumu uzatmıştım aslında belki bir an olsun benimle ilgilenirsin diye. Elimi daha uzun tutarsın diye. Neyse ya en azından elim havada kalmadı. Süslenmedim de hastayım sanırsın da konuşmaya konu buluruz diye. Böyle de olunca beğenmedin galiba gördüğün manzarayı, bakmadın suratıma. Sadece bir kere göz göze geldik orda da tepkimi merak ettin. Minik bir kızın olmuş ne güzel. Cüzdanından fotoğrafını da çıkarttın. Gözlerinizin aynı olması çok mutlu etti beni. Hep gözlerini kıskanırdım, hatırlıyor musun? Kaşlarını çatarken bile parlıyor ya gözlerin özlemişim. Umarım kızının da gözleri parlar. Bilseydim ona da bir şeyler alırdım. Ya da buluşmazdık hiç. Erkenden giderdin evine, onunla ilgilenirdin. Şaşırttın beni epey, baba olmaktan nefret ettiğini hatırlıyorum. N'oldu da cüzdanında fotoğrafını taşıyacağın kadar değiştirdi o minik kız seni. Neyse ya beni ilgilendirmemeli bunlar. Ben ne bekliyordum ki zaten, seninle buluşmanın çok saçma olduğunu biliyordum. Ama her sene aynı saatlerde, aynı bankta, aynı sessizliği korumak cidden çok büyük başarı. Gurur duymalıyız kendimizle.

Her sene yeniden tanıyorum sanki seni. Bak bu sene baba olabildiğini öğrendim. Geçen sene birazcık da olsa duygularının olduğunu öğrenmiştim. Köpeğimin öldüğünü anlatınca gözün dolmuştu sanki ya da ben öyle olduğunu düşünmek istedim. Benimle beraber üzülüp bana destek olmanı istemiştim. Bu bank yolculuğumuzun ilk seferinde de bana sarılmıştın mesela. O da epey değişik gelmişti, pek senlik değildi. Yine mi sarhoştun yoksa. Bu sefer çok soğuktun bana karşı, kızına ihanet olarak mı düşünüyordun acaba. Merak etme kızın olmadığını söylemişim sana daha doğrusu hiçbir zaman kendimi senin kızın olarak görmediğimi. Minik kız merak etme sadece senin baban o, çalmayacağım senden.

Atkı örmüştüm sana, buraya gelirken çok üşüdüm boynuma dolayacaktım ama kokum siner de takmak istemezsin diye üşümeyi göze aldım. Kızının boynuna dolarsın, onun kokusu iyi gelir sana. Benim varlığımı unutmak için elinden geleni yapıyordun ya, biliyorum bu konuda pek yardımcı olmuyordum sana ama bundan sonra özgürsün. Darlamayacağım, söz.

Tek bir şey sormuştun bana. O da şok etmişti beni, hiç beklemiyordum. “Annemle konuşabildin mi hiç? Aradım aslında ama açmıyor telefonlarımı.” Birkaç dakika durakladım. Annemi sormuştun ilk defa. Farkındayım benden çok seviyordun onu, unutamamıştın belki. Ama onca yıl merak etmedin, şimdi miydi zamanı? Yeniden evlendikten, yeni bir aile kurduktan sonra mı cidden. “İyi annem, merak etmiyorsundur diye söylemedim hiç. İş seyahatinde yine, o da evlendi. İtalya’ya taşındı, ne kadar sevdiğini biliyorsun orayı. Arada geliyor yanıma, ben de ona gidiyorum öyle yani. Numarasını da değiştirdi bu arada, ulaşamaman çok normal.” İtalya lafi açılınca ilk defa sırtıttığını gördüm. Galiba beraber gençken kurduğunuz İtalya hayalleri geldi aklına. Onlar çok seviyorlardı birbirlerini benimle olan ilişkilerine bakmayın. Ben bozmuşum her şeyi. Benden önce her şey rüya gibiymiş. Doğmuşum

yani ne yapalım. Şimdi ikisi yine bensizler, yine mutlular. Ayrı olsalar dahi. Son görüşmemizde sırtıttığını da gördüm ya rahatlattın içimi. Yine saatine kaydı gözlerin. Az kalmıştı belli, derin bir nefes aldın yaslandın arkana. Her seferindeki alkol kokusu da yoktu, üstündeki bu koku tanıdık geldi bir an. Ben bebekken mi kullanıyordun acaba tabi onu da nerden hatırlayacaksam. Bebeklik demişken aklıma geldi. Bu sefer ben cüzdanımdan bir fotoğraf çıkartıp uzattım sana. İkimizin sayılı fotoğraflarından senin güldüğün tek fotoğraf. “Belki kızıma kendini tanıtmak istersin diye. Arkasına telefon numaramla adresimi yazdım. Annem gibi değilim, değiştirmem ben hiçbir şeyimi. Olur da kızın benimle tanışmak ister, ulaşabilir her zaman oradan. Her zaman kapım açık ona. Eğer orada yazanları kızın değil de sen kullanmak istersen sana da kapım açık ama mümkünse ihtiyacın olunca görüşelim. Oradaki yazanlardan bana ulaşamadığında da dedemin yanındayım. Bir iyilik yapmak istersen onca şeyin ardından gelip çiçek bırakabilirsin. Fotoğrafın arkasında en çok hangi çiçeği sevdiğim de yazıyor, sen bilmiyorsundur diye yazdım.” Sadece fotoğrafa bakıyordu, yine bir duygu yoktu suratında. Ne bekliyorsam ben de. Salak gibi ağlayacağını falan mı sandım gerçekten.

Konuşacaklarımız bitmişti, ayaklandım. O da geç kalacaktı zaten daha da oturursak. Fotoğrafi ceketinin cebine koydu, yerdeki valizini aldı, o da dikildi ayağa. Ben önden o arkadan trene doğru ilerliyorduk. Etrafta insanlar arttıkça biz de uzaklaşıyorduk birbirimizden. Derin nefeslerim arttı. Ondan uzak olmak rahatlatıyordu beni. Onun vagonunun önüne geldik. Yan yana duruyorduk. Bir vedalaşmamız gerekiyordu galiba, fark ettik onu. Birbirimize döndük. Valizini tekrar bıraktı yere, bir anda kollarını sardı bana. Tepkisiz kaldım. Benim de ona sarılmamı bekliyordu. Ne yapacağımı bilemedim, sadece durdum. Kulağıma saymadığım kez fısıldadı, özür diliyordu. Bir işe yaramayacağını biliyordu tekrar ediyordu ama. Sarılmamı bekliyordu. Sarılmamı mı bekliyordu bilemedim. Minik kızına ihanet olmazdı değil mi? Neden o kızı düşünüyordum ki ben, babası düşünsün onu. Ama o kızını düşünmezdi biliyorum. Baba olmayı bilmezdi. Bu sefer farklıdır bence ama ya farklı değilse düşüncesi salmadı kafamı. Ben neden takıyorum bu kadar kafama, saçma. Sarılmam mı gerekiyordu? Anneme anlatsam, onca şeyden sonra sarıldım diye kızarmıydı ki bana? Ya da sarılınca affettim mi sanırdı? Düşünmemem gerekiyor bu kadar. Her şey çok düşünmekten oluyordu. Bu yüzden sevmiyor kimse seni. Bu yüzden bir ailen yok. Hala düşünüyorsun, düşünme. Ben de sarılınca ona afalladı. Beklemiyordu. Ben de beklemiyordum. Ne güzelmiş sarılmak. Ne güzelmiş babama sınıksıkı sarılmak. Şimdi hatırladım o kokuyu. Ona verdiğim fotoğrafın çekildiği zamanda da bu koku vardı üstünde. Derin nefesler almaya devam ettim. Bu sefer ondan uzaklaştığım için değil. Onu unutmamak içindi derin nefeslerim. Düşünmedim hiçbir şeyi, takmadım kafaya saçma düşünceleri. O an emin oldum bunun son görüşmemiz olduğuna, o da emindi bence. En iyisi buydu ikimiz için de. Tren kalkacaktı, fark ettik. Ayrılamıyorduk. Belki kaç yıldır, aynı bankta, aynı saatlerde, aynı sessizliği tekrarlıyorduk, ilk defa sessizlik yerine ikimizin de kalp atışını dinliyorduk. Aramız düzelmedi belki ama bu kucaklaşmanın bu kadar gerekli olduğunu anlamamız geç olsa da iyi oldu. Geriledi, sarılmamız bitmişti. Eğildi, valizini aldı yerden. Vagonuna bindi. Pencerenin yanına yerleşti. Trene gidecekti, gitmemeli miydi acaba? Hayır, düşünmemem gerekiyordu, doğru. Elimdeki bereyi sınıksıkı kavradım sanki bir şeye etki etmesi gerekiyormuş gibi. Pencereye bakıyordum sadece. Bir umut benimle kalacak diye mi düşündüm, bilmiyorum. Aptal çocuk düşüncelerim işte, susmuyorlar. Tren gidiyordu, bir umut ağlar diye düşündüm. Onun da en az benim kadar ağlamasını istiyordum. O da üzülün, o neden üzülüyor ki? Bir tane daha kızı var diye mi? Yerimi doldurabiliyor diye mi? Tren gideli yaklaşık yirmi dakika olmuştu ben hala trenin arkasından bakakalmıştım. Ne olacaktı zaman

geriye akacak tren eski yerine geri mi dönecekti? Daha da etraftakilerin bakışlarının altında kalmamak için eve doğru yönelttim adımlarımı.

Son birkaç haftadır daha iyiydim. Kafamdaki düşüncelerin azaldığını, kafamın hafiflediğini hissettim. Eskisi kadar düşünmüyordum. Aptal çocuk düşüncelerim de azaldı, daha çok işlerime yoğunlaştım. Daha iyiydim ya her anlamda. Kapı çaldı tam çayımı yudumlayacakken. Sabah gazeteleri kapıya bırakıyorlar bu saatte. Kapıdaki kâğıt yığını alıp masaya geçtim. Farklı bir şey gelmiş mi diye baktım. Hiç de tanıdık olmayan bir adres ilişti gözüme. Zarfı yırttığı gibi fotoğraflar düştü masaya. Şu ana kadar hiç görmediğim fotoğraflar. Hani sayılı fotoğrafımız vardı bizim. Ben öyle biliyordum, bunlar da nereden çıktı şimdi. Merakla tek tek inceledim. Duygusuz dediğim adamın bana yolladığı bu fotoğraflarda gülmediği fotoğraf yoktu. Sanki farklı kişilerdi. Benim de yüzümde istemsiz bir tebessüm oldu fotoğraflara bakarken. En çok hangisini beğendiğime karar verdikten sonra o fotoğrafın senin de favorin olduğunu öğrendim. Arkasındaki notta öyle yazıyordu. Üstünde uyuyakalmıştım. Huzurlu gözüküyordum. Cidden baba-kız olduğumuza inandığım fotoğraftı. Sen de uyuyordun benimle birlikte. Gözlerini kıskanıyordum ya bende yok diye. Gözler hariç her şeyimiz aynıymış, haberim yokmuş. Hepsinin arkasında not varmış fotoğraflar çekildikten sonra yazmışsın. Arkadaki tarihler gerçekçi gelmiyordu. Ben bebekken yakınmışız baya.

Zarfin içinden bir de kese düşmüş, yeni fark ettim onu. İçinden saatin çıktı. Annemin sana evlilik hediyesiydi bu saat. Bana neden gönderdin ki bunu, anlam veremedim. Anneme mi göndermem gerekiyordu saati acaba derken kesede bir de not vardı. “Her şey için özür dilerim. Bunu her zaman söylemeye devam edeceğim. Affetmeni beklemiyorum, istemiyorum da. Hak etmiyorum ben affedilmeyi. Hiçbir şeyi fark etmedim, fark etmiyorum. Hâlâ iyi biri değilim. Yanında dakikalar sayıyor gibiydim biliyorum. Ben böyleyim be kızım. Ben kendimi değiştiremiyorum. İnatçı bir herifim ben. Sevilecek biri de değilim. Annen de çok haklıydı o konuda. Baba olacak biri de değilim, olamadım da. Kendimi değiştiremem, olmuyor yani çok denedim. Benim elimden sadece akreple yelkovanı yerini değiştirmek geliyor. Saat dursun ikimiz için. Sarıldığımız anda dursun istedim ben. İlk defa baban yerine koydun beni onca yıl sonra öyle hissettim ben, öyle hissetmek istedim yani. Sana gönderdiğim fotoğraflara döndük sanki. Sanki kucağında uyuyakalmışsın yine, saçlarını okşuyorum ben. Benim de uyukum gelmiş sarılarak uyumuşuz güzel kızım. Aynı mutluluğu, huzuru hissettirdin bana. Ben her ne kadar sana bunu hissettiresem de. Sana yaşattıklarımı bir de ona yaşatmak istemiyorum. Elimden gelen her şeyi yapacağım onun için. Babası olacağım ki zamanı durdurmamıza da gerek kalmayın. Kendine iyi bak.”

Ne telefon numaramı değiştirdim, ne de adresimi. Dedim ben size annem gibi değilim, değişmez benim hiçbir şeyim diye. Her gün uyandığımda bana gönderdiğin fotoğraflara bakıyorum. Hep aynı saati gösteren saatime. Mutlu ediyor beni. İşlerimi hallediyorum, günümü geçiriyorum bir şekilde. Ama aklım sizde. Minik kızda. Acaba ne kadar minik şu an. Her gün bir umut bekliyorum, kapı çalar da benimle tanışmak için gelir diye. İnanıyorum bir gün gelecek, babamı anlatacak bana. O zamana kadar sen de kendine iyi bak minik.

Başak İdil GİDER 11/C

SON PERDE

Yerlerine geçmek için sahne arkasında koşuşturan onlarca insan. Her biri farklı kılıkta ve hepsi oynayacağı karakteri canlandırmaya hazır. Ben ise onların arasında sıradan bir figüranım. İsmi dahi bilinmeyen, sahnede göze dahi takılmayan. Perdenin arkasını dolduran kalabalığın sesi kulaklarımda yankılanıyor. Artık herkes yerini aldı. Başrolün dudaklarından her zamanki “Elimizden geleni yapalım!” çıkıyor. Ve ardından onu desteklercesine gelen tezahürat sesleri. En son ise yönetmenin sesi “Oyun başlıyor! Herkes yerine!”. Neredeyse her gün tekrarlanan sözler. “Oyunun başlamasına son 10... 9...”. Her gün yapılan geri sayım. “8... 7... 6...”. Seyirciden hep aynı ritimde gelen alkış sesleri. “5... 4...”. Kendi kendini motive eden oyuncular. “3... 2...”. İşte yine başlıyoruz. Bu monoton dünyada yaşadığım hiç değişmeyen sayısız günlerden yeni birine. “1...”. Perdeler açılsın, ışıklar sönsün. Ve oyun başlasın.

Sırf kadroda eksik var diye seçildiğim yetimhane tiyatrosunda başladı bu yolculuk, anne babasını aynı kazada kaybetmiş, akrabalarının yanına almak istemediği zavallı bir çocukken. Düzenlenen her oyunda yer aldım. Reşit olup kapının önüne koyulana kadar sürdü bu. Ne kadar kolay insanları terk edip unutmak. Yıllarca evim bildiğim yerden ayrılmak, ailem dediğim kişileri bırakmak herhalde sadece bana ağır gelmişti. Onlar için buradaki her çocuk gibi geçiciydim. Sıradandım. Ait olduğum bir yer yoktu. Sahip olduğum bir aile de. Dünya bana, ben de dünyaya yabancıyım. Bildiğim tek şey vardı: Rol yapmak. Ben de başkalarının hayatlarını yaşamaya, yaşatmaya devam ettim. Bulabildiğim her tiyatronun kapısını çaldım. Hepsini açılmadan kapandı. Sokaklar yeni evimdi. Bankalar ise sıcacık yatağım. Günler geçti, sonra haftalar. “Bu son.” dedim içimden. Küçük, adı duyulmamış bir tiyatronun kapısında. Titreyen ellerimle çaldım zili. Kapı çok geçmeden açıldı. Sarı saçlı, mavi gözlü ve ağır makyajlı bir kadın karşıladı beni. “Buyurun?” dedi zarif sesiyle. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bakışlarından kaçıp cevap verdim. “Kadronuzda boş yer var mı diye sormaya gelmiştim.”. Mavi gözleriyle beni bir süre süzdü. “Önce içeri gelin.”. Kapıyı ardına kadar açıp içeri girebileyim diye kenara çekildi. “Görünüşüme acıdı herhalde.” diye geçirdim içimden. “Yemek verip gönderir kesin.”. İlk kez başıma gelen bir şey değildi. Teklifini kabul edip içeriye doğru bir adım attım. Aydınlatılmış bir salon, az sayıda sandalye, küçük olmasına rağmen oldukça güzel dekore edilmiş bir sahne. Sahneye doğru ilerleyen kadını takip etme gereği duydum. Sahnenin yanındaki bir kapıyı açtı. Odalarla kaplı, uzun bir koridoru geçtik. Sondaki ışığa doğru ilerledik. İçerisi beklemediğim kadar büyüktü. Mutfak olarak kullanıldığı belliydi ama içeride bir sürü sahne dekoru vardı. Yuvarlak masanın etrafına yerleştirilmiş sandalyelerde yedisi kız dokuzu erkek toplam on altı kişi oturuyordu. “Kadroya katılmak istediğini söylüyor.” dedi sarı saçlı kadın. “Acıdığı için değilmiş.” dedim içimden. Ellilerinin ortasında gibi görünen ve her halinden tecrübeli olduğu belli olan bir adam “Deneyelim o zaman.” diyerek ayağa kalktı. Onunla birlikte masanın etrafındaki herkes ayaklandı ve teker teker odadan çıkmaya başladılar. Bir süre olduğum yerden kıpırdıyamadım. Her şey çok hızlı gelişmişti. Bu kadar kolay mıydı yani? “Gelmiyor musun?”. Sarı saçlı kadının sesiyle ayıldım. Odada sadece ikimiz kalmıştık. Kendime gelip hızlı adımlarla önümdekilere yetişmeye çalıştım. Sahnenin yanına açılan kapıdan çıktım. Herkes sahnenin ortasında beni bekliyordu. Yanlarına gittim. Tecrübeli adam bana kâğıda yazılmış bir senaryo uzatıp “Elinden geleni yap.” dedi ilgisiz bir sesle. Kâğıdı alıp senaryoyu okumaya başladım. Her yeni satıra geçtikçe gülme isteğimi bastırmak daha da zor hale geliyordu. “Yetimhanede büyümüş ve artık kendi ayakları üzerinde durması beklenen bir kızın dünyaya karşı isyanı.”. Ne bu? Déja vu mu? Bu kadarı tesadüften sayılır mıydı ki? “Herhalde ilk defa başkasını değil kendimi oynayacağım.” diye mırıldandım. Sahnedekiler beni

izlemek için aşağı inip sandalyelere oturdu. Hepsi daha başlamadan sıkılmış görünüyordu. Odakları bende değildi. İhtiyacım olmayan senaryoyu sahnenin köşesine doğru fırlattım. Biraz da olsa ilgilerini çekmiştim. Ne kadar zorlanabilirdim ki? Şimdiye kadar çektiklerimi anlatsam yeterdi. Peki, üzgün müydüm? Sinirli miydim? Sinirliysen kimeydi bu sinirim? Beni bırakıp giden aileme mi? Terk eden akrabalarım mı? Kapı dışarı eden yetimhaneye mi? Benden tüm umutlarımı ve hayallerimi çalan bu dünyaya mı? Yoksa kendime mi? Artık tüm bu siniri dışa vurabilirdim. Dolaylı yoldan olsa da birilerine yakınabilirdim. Düşüncelerimi topladım. Derin bir nefes aldım ve içimden saymaya başladım; 3... 2... 1... Oyun!

Kendimi oynayalı iki ay geçti. Artık yağmurun altında uyumak zorunda değilim, ne yiyeceğimi düşünmeme de gerek kalmadı. İzleyenlerin yüzlerindeki ifadeleri unutamıyorum. Bitirdiğimde hepsi ayaktaydı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra ilk konuşan tecrübeli adam oldu. “Adın ne?” demişti şaşkınlığını atamadığını belli eden bir sesle. Düzensiz aldığım nefesleri topladıktan sonra cevap vermiştim: “Silvia. Adım Silvia.”. Öz güvenim yerine gelmişti. “Aramıza hoş geldin Silvia.”. Tecrübeli adamın bu sözlerinden sonra salondakiler teker teker alkışlamaya başladı. Bu kadar az kişiden nasıl bu kadar fazla ses çıkabilmişti hala inanamıyorum. İlk defa takdir edildiğimi hissetmiştim. İlk defa bütün alkışlar ve övgüler sadece benim içindi. Demek becerebiliyorum bu işi. İki ay içerisinde küçük çaplı bir sürü gösteri sahneledik. On sekiz kişilik küçük kadromuzla dünyanın merkezindeymişim gibi hissediyordum. Ama çok uzun sürmedi. Günler geçmeye devam ettikçe daha fazlasını istemeye başladım. Sahne bana küçük geliyordu artık, seyirci ise az. Alkış sesleri artık beni tatmin etmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, daha büyüğüne. Kapıları tekrar çalmaya başladım. Bu sefer alınmam zor olmadı. En iyi kadroya başvurdum. Figüranlık şartıyla alındım. Kalbimde küçük bir sızı hissetsem de iyiydim. Herkes en alttan başlardı sonuçta. Haftalar geçmesine rağmen hiç kendime özel sahne kıyafetim olmadı. Hiç repliğim olmadı. Kendime özel odam olmadı. Belki de sandığım kadar iyi değildim. Belki de hiçbir yeteneğim yoktu ve her şeyi kafamda kurmuşum. Bu düşüncelerle kendimi yiyip bitiriyordum. Böyle düşünmeye devam ettim, ta ki ezilip ufacak kalıncaya kadar. Her gün aynı şeyler. Koşuşturan oyuncular, alkışlayan izleyiciler, geri sayım yapan yönetmen. Aylar geçti. Artık ne umudum var ne de isteğim. Hiçbir beklentim yok. Ama belki hala bir ihtimal vardır diye yönetmen ile konuşmaya gittim. Kapısını tıklatıp komut beklemeden içeri girdim. “Seni dinliyorum.” dedi kafasını masadaki kâğıtlardan kaldırmadan. “Buraya geleli neredeyse bir yıl oldu.” diyerek başladım sözlerime. “Bana bir fırsat vermenizi istiyorum. İlk ve son başrolümü oynamak için...” dedim. Ağzımdan dökülen kelimelerde hiçbir duygu yoktu ama birçok anlam vardı. Çaresizliğimi gördüğünden mi bilmem “Tamam.” dedi yönetmen. “Emekli olacaksan senin için bu kadarını yapabilirim.”. Kafasını hala kaldırmamıştı. “Bir hafta sonra perşembe günü yapılacak sahnede başrol sensin. İyi hazırlan.”. “Rol için özel bir isteğim var.”. Sonunda dikkatini çekebilmişim. “Sahneye yüksek bir platform konulmasını istiyorum.”. Yüzüme şaşkın bir şekilde bakıyordu. “Ne kadar yüksek?” “Yirmi metre kadar.”. Uzun bir iç çekip cevapladı: “Hallederiz.”. Odadan çıktım. Mutlu muyum emin olamıyordum. Artık duyguları da mı hissedemiyordum yoksa? Neyse, bir önemi kalmadı. Haftaya her şey sona erecek sonuçta.

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Tüm hazırlıklar tamamlandı. Oyunun başlamasına yarım saat var. Kendime özel odamda bekliyorum. Kapısında büyük harflerle adım yazıyor: SILVIA(BAŞROL). Odanın içindeki boy aynasından üstümdeki kıyafetlere bakıyorum. Diğerlerinin giydiğinden farklı. Daha gösterişli, kendine has bir havası var. Bakışlarım kıyafetimden yavaş yavaş yüzüme doğru kayıyor. Hiçbir duygu belirtisi yok, gözlerim aynı durgun bir deniz gibi. Ölü. Oyunun başlamasına son on dakika. Görevlilerden

biri kapımı tıkladıp içeri giriyor. “Silvia Hanım oyuna son on dakika kaldı. Artık sahneye çıkmanız gerekiyor.”. Sahneye doğru ilerliyorum. Etraf koşuşturan insanlarla dolu, hepsi yerine geçiyor. Artık her şey hazır. Merdivenleri çıkarak platformun en tepesine ulaşıyorum. İçimden “Elimizden geleni yapalım.” diyorum kendime ve yetimhanedeki çocuğa. Yönetmenin sesini tepeden dahi duyuluyor. “Oyun başlıyor! Herkes yerine geçsin!”. İşte beklenen geri sayım: “10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1...”. Oyun sonunda başlıyor. Şimdiye kadar sergilemediğim bir oyun ortaya koyuyorum. Yirmi dakika sonra oyun sona eriyor. Hayatımda en çok beklediğim an kısacık bir yirmi dakikaya sığdırılacakmış meğer. Tüm seyirciler ayakta alkışlıyor. Tatmin edebilmişim demek ki onları. Yavaş yavaş platformun ucuna gelip arkamı dönüyorum. Kollarımı ardına kadar açıyorum. Alkışlar daha da şiddetlenmeye başlıyor. Araya ıslıklar karışıyor. Geriye doğru bir adım daha atıyorum. Alkışlar devam ediyor. Zaman geçiyor ama ben durmuş gibiyim. Aşağı doğru süzülürken seyircilerin yüzündeki memnuniyeti daha net görüyorum. “Değdi mi? diye soruyorum yetimhanedeki kıza. Yüzündeki gülümsemeyle cevaplıyor: “Değdi.”. O halde son bir defa, perdeler kapansın. Işıklar sönsün. Sahne sona ersin.

Canan TAPHASANOĞLU 11/C

TESSERA

Dördüncü Sefer

“Sonunda başardınız. Yanlış gitti sadece. Tekrar deneriz. Zamanımız azaldı! Yine mi. İstemiyorum. Buna değer. Üzgünüm. Bu sonuncu, söz. Daniel! Çıkarın beni. Neler oluyor? İşte bu sefer her şey düzelecek, inanıyorum. Görüşürüz, tekrardan.”

Sabahın körü. Kapı çaldı. Hemen ardından da açıldı. Her zamanki gibi beni almaya Mariony gelmişti. “Hadi Tessera kalk. Yine uyuyorsun. Sana kaç defa söyledim artık bir alarm malarm herhangi bir şey kurup kendin kalkmalısın! Gerçi, aslında uyansan bile yataktan kalkmıyorsun, şuna bir çözüm bulsan daha iyi olur gibi.” O bunları derken çoktan odama girip etrafa tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. Mariony benim küçüklüğümde beri tanıdığım en yakın arkadaşlarımdan. Ah gerçi benden iki yaş büyük. Sorun değil tanıdığım çoğu kişi benden büyük zaten. Kafamı kaldırdım ve ona doğru döndüm. “Ya tamam tamam anladım. Sen aşağı in ben geliyorum.” Arkasını dönerken bana gözleriyle süzermişçesine bir bakış attı. O, kapıyı kapattıktan sonra ben uzanmaya devam ettim tabii.

Bu sıralar, yaklaşık bir haftadır, birkaç günde bir aynı sözleri rüyamda duyup duruyorum. Görüntü olmasada ve bana farklı sesler söylüyormuş gibi gelse de emin değilim artık. Tavana baktım ve biraz düşündüm. Hani insan sabah kalktığı zaman rüyasını daha rahat hatırlarmış ya, o yüzden düşünmeye çalıştım. Şimdiden unutmaya başlamışım gibi. Hafızam da çok iyi değil zaten. “Başardın, yanlış, yine mi, Daniel, çıkar, inanıyorum, tekrar...” Böyle bir şeylerdi sanki. Neyse. Anlamadım zaten.

Kalktım. Üstümü değiştirdim. Boy aynama, Mariony’dan hediye, baktım. Son olarak masamda unuttuğum defterime baktım. Bu deftere yaşadıklarım yazıyorum. Hangi gün canım isterse. Genelde içinde farklı anılar var ama bazen sadece kendi duygularımı paylaşıyorum ya da yapmak istediklerimi.

Defterimi açtım. İlk sayfalarda nedense hangi ülkede, hangi şehirde bulunduğum, ülkenin ve şehrin durumu, çevredeki şirketler, ülke tarihi gibi farklı konularda bilgiler var. Garip değil mi? Bunları yazdığımı hatırlamıyorum. Yazdıklarına tekrar baktım.

“Dünyadaki birçok ülkeden biri olan Wansalda ülkesinin ana şehri olan Pol adlı şehirde yaşıyorum. Burada devlet dışında, ülke alttan bir şekilde dört güçlü ve büyük şirket tarafından yönetiliyor diyebilirim. Bu şirketler farklı farklı alanlardaki büyük firmaların sahipleri. Bu dört şirket halk arasında “Büyük Dörtlü” olarak adlandırılmış bulunmakta. Eğer açarsak büyük dörtlü; OLEX, Best D, Q, ve benim de bir üyesi sayıldığım FOX şirketlerinden oluşuyor. Devlet bile bu dört şirkete bazı özel izinler vermiş durumda. Sonuçta ülke ekonomisi böyle ayakta kalıyor. Fakat bu çoğu kişinin bilmediği bir gerçek var ki bu da gerektiği zaman bu şirketlerin güç ve zor kullanmaktan çekinmediği. Tabiki bu şirketler en iyi olma yarışmasında. Ayrıca bu dünyada güçleri olan bazı insanlar var. Bu sayı istatistiksel olarak on binde bir oranında. Bu insanlar farklı özelliklere sahip olabilirler. Kimsenin aklına gelmeyecek farklı özellikler olabilir. Bu insanlığın başından beri olan bir durum. Özel gücü olanlara ise toplum tarafından “yetenek kullanıcıları” deniliyor. Bu yetenek kullanıcıları devlet tarafından kayıt altında tutuluyor. Çoğunlukla. Ben yetenek kullanıcılarındam.”

Buraya kadar yazılanlardan sonraki cümlem farklı bir el yazısıyla yazılmış gibi ama benimkine daha çok benziyor. Yazanlar şöyle: “Dört şirket yer altından gizlice pis işler yürütüyor. Herkes dikkat etmeli.” bu kadar. Neyse Mariony bana kızacak gibi hissettim.

Defteri kapadım ve aşağı indim. Beni beklerken telefonuyla birilerine birşey yazan Mariony’i gördüm. Yorulmuştum. Ya ya ya neden asansör bozuk ki. İki gündür kaç merdiven inip çıkmak zorunda kalıyorum. FOX’un ana şirketlerinden birinde, ta on ikinci katta yaşamak asansör bozukken tam bir çile. İnme bile zorken Mar, ona taktığım takma ad bu, hiç de yorulmuş görünmüyordu. Beni görünce telefonu kapadı. “Hadi gidelim araba bizi bekliyor.” dedi ve önden yürüdü. Ben de arkasından gittim. Araca bindik ve çalıştığımız yere doğru yola koyulduk.

Mar, FOX şirketinde ecza depolarında çalışıyordu. Bense daha çok asistan gibiyim oradaki herkese yardım ederim genelde. Gerçekten bu şirketler garip. Hem yiyecek hem sanayi hem oyuncakçılık hem de tıp alanları gibi farklı alanları kontrol edebiliyorlar. Bizim çalıştığımız yer çok da canlı bir yer değil. Daha çok karanlık, kasvetli bir havası var. Herkes gergin. Başımızdaki ana yöneticilerin hepsiyle tanışmadım ama tıp ve kimya kısmının başkan yardımcılarında birini tanıyorum. Tuhaf bir adam. Genç, yirmili yaşlarının sonunda, yakışıklı denebilecek, uzun boylu, siyah saçlı, insan içine az çıkan, All adında iyi biri. Ne yaptığını tam olarak bilmiyorum fakat bize üstten gelen talimatları aktarıyor normalde. Nedense ben bir türlü ısınmadım. Bu arada kısa bir bilgi olsun FOX’ta her bir ticari kolun iki başkanı ve iki başkan yardımcısı olur. Bu da; oyuncak, tıp ve kimya, makine sanayisi ve yemek sektörü için toplam sekiz başkan ve sekiz başkan yardımcısı demek. Ayrıca şirketin en üstündekiler, ana yöneticiler yani şirket sahipleri de toplam iki kişi. Ben dediğim gibi bay All dışındaki hiçbir yüksek rütbeli denebilecek insan tanımıyorum. Sadece bizim başkanlardan birini bir hafta önce gördüm gibi. Korkutucu bir duruşu vardı adamın. Ha ve de buradaki insanlar bazen takma ad kullanıyorlar. Bana mafya havası veriyor bazen buralar.

Sonunda vardık. İçeri girdiğim gibi beni Marko karşıladı. Mariony benim en yakın arkadaşlarımdan dedim ya başka bir en yakın arkadaşım Marko. Onu hep morali yerinde, gayet enerjik biri olarak görmüşümdür. O da benden iki yaş büyük ama sanki yaşıtlar gibi benimle takılır, şakalaşır. Görünüş olarak kahverengi, dağınık ve parlak saçları var. Saçlarını hep imrenmişimdir. Uzun boylu diyemem fakat kısa da değil. Gayet masum bir görünüme sahip biri diyebilirim. Beni gördüğü gibi yanıma koşarak gelmişti yine. Bu sıralar, pek de keyfi yerinde değilmiş gibi suratında düşünceli ve endişe bir ifade var. Önümde durdu ve elini uzattı. Her zamanki özel tokalaşmamızı yaptıktan sonra “Bakıyorum birileri geç kalmış. Gel de yeni gelen malzemeleri içeri taşımamıza yardım et.” dedi. O, benle konuşurken Mar, Marko’yu baştan aşağı süzdü gibime geldi. Belki de bana öyle gelmiştir. Şahsen benim tanıdığım bu iki kişi de birbirini benim onları tanıdığım gibi küçüklüğünden beri tanıyor. Aralarında bir şey varmış gibi. Mar’a döndüm “Ben Marko’yla gidiyorum. Daha sonra yanına uğrarım.” dedim. “Hey, malzemeleri taşıırken etrafı dağıtmayın olur mu ben toplamak istemiyorum.” derken bile Mar, ciddiye.

Marko’yla arka odaya geçtik ve bir yandan sohbet ederken bir yandan da işimizi yapmaya başladık.

“Söylesene Tes, burada çalışırken kendini evinde hissediyor musun ya canlı bir hayat yaşıyor musun sence?” Gayet normal bir soru sormuş gibi söylemişti yine de tuhafıma gitti.

“Şey... Yani fena değil gibi burda çalışıp, bu şirkette yaşamak. En azından beni yani küçük ve kimsesi olmayan bir çocuğu büyütme konusunda fena değillerdi. Ya sen ne düşünüyorsun?”

Gülümsedi. “Bence de fena değil sonuçta ben uzun zamandır burada çalışmadığım için pek bir şey diyemiyorum. Buradaki işlerin derinine inmemiz gerek. Birlikte.”

Son söylediklerini kısık sesle söyledi. Ayrıca uzun zamandır burada çalışmıyorum derken ne demeye çalıştı ki? Benim tanıdığım Marko da benim gibi küçükken bulunmuş ve bu şirkete getirilmiş biri. Yanlışlıkla mı söyledi acaba. Biraz dalgın gibi. Dediklerini fark etmiş gibi eline büyük bir kutu alıp kutuyu içeri doğru taşıdı. Ben de elime bir kutu aldım ve biraz sonra peşinden gittim.

İçeri girince iki kişinin pek de sesli olmayan bir şekilde konuştuğunu gördüm. Bunlar Mariony ve başkan yardımcısı Bay All’di. Demek Bay All uğramıştı. Normalde olsa pek dikkatimi çekmezdi fakat konuşmalarında kendi adımın geçtiğini duydum. Ve dinlemeye başladım.

“Başkan yaptıklarımızı öğrenmemli biliyorsun. Tessera belki bize yardım edebilir. Onunla daha sonra konuşurum. Burasının masum bir yer olmadığını bilmeli.”

“Tamamdır Bay All. Yapacaklarımız herkesin iyiliği için sonuçta.”

Beni fark etmiş olacaklar ki ikisi de konuşmayı kesti. Mar, yanımdan geçip gitti. Ben de böylece kendimi zorunlu olarak öne çıkardım. Oda kocamandı ve başka insanlar da vardı. Kimse yakınımızda değildi ama aklıma Marko’nun da bu odaya girdiği gelince etrafa bir göz gezdirdim ve onu etrafta göremedim. Herhalde malzemeleri bıraktıktan sonra başka bir odaya geçmişti. Bay All bana doğru yaklaştı.

“Merhaba. İyi günler Bayan Tessera Hanım. Sizinle konuşmak istediğim birkaç şey var şöyle buyurun.”

“Çok üzgünüm kulak misafiri olmak istememiştim.” “Sorun değil. Zaten bunları sizinle konuşacaktım.”

Bana eliyle yolu gösterdi ve daha sessiz, kimsenin olmadığı bir odaya geçtik. Bu odaya daha önce hiç gelmemiştim. Odada bitmiş ilaç şişeleri vardı. Bay All Konuşmaya başladı.

“Biliyorsun bizim bölümümüzün iki başkanı var. Bayan Stayc ve Bay Orlen. Ben daha çok eczacılık kısmıyla ilgilenen Bayan Stayc’in başkan yardımcısı olarak çalışıyorum.”

Bunları dedikten sonra sustu ve benim dikkatlice dinlediğimi görünce gayet soğukkanlılıkla sözlerine devam etti.

“Bunun yanında FOX şirketinin tüm hastanelerinin kontrolünü elinde tutan kişinin Bay Orlen olduğunu söylemeliyim sana. Kendisi en büyük hastane olan Fox Hastanesi’nde doktor olarak çalışıyor. Ayrıca hastanenin yer altındaki araştırma ve deney bölümünü de yönetiyor. Normalde buralara girmek yasak fakat geçenlerde Bayan Stayc Hanım farklı bir şeyler olduğunu fark etmiş ve benden de bu yüzden içeri adamlarımızdan birilerini göndermemi istedi. Ben de gönderdim ve Başkan Orlen’in yetenek kullanıcıları üzerinde farklı çalışmalar yaptığımı öğrendim. Gidip Bayan Stayc’ye haber verdim. İş araştırılmaya devam ettik. Ben bunları gizli bir şekilde yürütürken aynı zamanda bildiğin üzere yeteneğiyle tüm kapıları ve geçitleri açabilen Mariony’dan yardım aldım. Çok iyi biri olduğu için bize çok yardımı dokundu.”

Bay All biraz soluk aldı. Daha sonra gayet rahat bir şekilde, hiç korkusu yokmuşçasına sesini alçaltma gereği bile duymadan konuşmasını sürdürmeye devam etti.

“Araştırmaya devam ettikçe başkan Orlen’in, ana yeteneği etrafında olduğu kişilerin zihnini kontrol etmek olan küçük bir yetenek kullanıcısını güçlendirip farklı özellikler ekleyerek süper bir güç haline getirmeyi amaçladığını öğrendik. Ve bunları öğrenmemizden kısa bir süre sonra ne yazık ki Bayan Stayc odasında ölü bulundu. Ben Bay Orlen’la yakınlaşmayı başarmıştım. Fakat Bay Orlen benden şüphelenmiş olmalı. Daha sonra da Bayan Stayc’i bu yüzden öldürdüğünü düşünüyorum. O yerini boş bırakmışken şimdilik araştırmayla ve diğer işlerle ben ilgileniyorum. Mariony’ den senin yeteneğini öğrendim. Yanlış anlamadıysam şu şekilde işliyor. Dokunduğun insanları öldürebiliyorsun değil mi? Ayrıca sadece tensel temasla değil, dokunduğun her hangi bir şeye eğer öldürmek istediğin bir insan ya da insanlar dokunduysa bu şekilde de onları öldürebiliyorsun.”

Evet bu dedikleri doğrudu. Fakat kendi gücümü bildiğimden daha önce hiçbir insanı ve canlıyı isteyerek öldürmemiştim. Ve birilerini öldürmeye de pek istekli değildim zaten. All bunu fark etmiş olacak ki konuşmasına şöyle devam etti.

“Evet tahmin ettiğin gibi o yetenek kullanıcısını öldürmen gerek, inan bana eğer mecbur olmasak asla böyle bir şeyi yapmanı istemem. Fakat bu çocuk çok tehlikeli belki Bayan Stayc’i öldürmek için bu çocuğu kullanmış bile olabilir. İnsanları gözünü kırpmadan öldüren bir doktorun amacı tam olarak ne hiç bilmiyorum ama bu böyle devam ederse sonumuzun iyi olmayacağı kesin. Merak etme sana yardım edeceğiz ve kimse bilmeyecek tabiki. Lütfen diğer insanları da düşün.”

Sözlerini bitirdikten sonra sustu ve benden bir cevap beklediğini belli ederek yüzüme baktı. Nedense içimi çok boş hissettim. Biraz düşündüm ve yapacağım işin mantıklı olduğu kanısına vardım ve kafamı kaldırıp Bay All’ e cevap verdim.

“Tamam. Yaparım. Sonuçta herkesin iyiliği için.

Memnun olmuş gibi bir hali vardı. Gözlerinin parladığını görür gibi oldum. Birden neşelendi. “Tamam öyleyse bu iş hallolmuştur nerdeyse. Yardım edeceğin için çok teşekkür ederim. Burada olsa bayan Stayc de mutlu olurdu eminim. O zaman bir plan kurup onu bir an önce uygulamaya koymalıyız. Seni daha sonra yanıma çağırıp açıklarım. Son olarak kendine dikkat et.” Bunları dedi ve saatine baktı. Son dediklerini çok hızlı söylemişti, yine aynı hızda da başka bir şey demeden odadan çıktı ve ben de odada tek başıma kaldım.

Bir süre sessizce oturdum ve daha sonra odadan çıktım. Marko nereye gitti diye düşündükten sonra koridorda yürürken onu karşımda buldum.

“Tes, başkan yardımcısı All ile birlikte gördüm sizi bir şey mi oldu?”

“ Yok bir şey, sadece bir ara hastaneye gidicem gibi.”

“Haa? Pekii.”

Yüzüme tuhaf bir şekilde baktı ama hemen tepkisini değiştirip “Hadi daha taşınacak çok şey var.” Deyip yine önden gitti. Ben de arkasından gittim.

O gün bittikten sonra eve gitme vakti geldiğinde Mariony’i etrafta bulamayınca eve tek döndüm. O kadar kat merdiven çıkmak çok uzun sürdü ve acayip yorucuydu o yüzden kapıdan içeri

girdiğim gibi kendimi yatağa attım. Telefonumdan bir mesaj bildirim sesi duydum. Mar yazmıştı. “Bay All ile konuştuğunu duydum. Yardımın için teşekkürler. Merak etme sorun çıkmayacak. Yarın pazar, biliyorsun normalde yarın izinlisin ama operasyonu yarın yapsak iyi olur dedik. Depoda Bay All ile buluşacağız. Ben seni almaya gelirim.” Mesajı tamamen okuduktan sonra telefonu kapadım. Daha sonra odama yemek söyledim. Kremalı soslu favori makarnamı yerken telefonum çaldı. Arayam Marko’ ydu.

“Tessera montunu burda unutmuşsun. Mariony’i etrafta göremedim. Ona vermeyi planlamıştım o sana verirdi. Neyse. Buraya bir yere bırakayım mı? Pazartesi alırsın.”

“A, evet unutmuşum sen deyince fark ettim. Aslında yapacak bir şey bulamadım oraya gelip ben alırım. Zaten markete çıkmayı planlıyordum.”

“Tamam o zaman zaten ben de bugün biraz daha mesaiye kalıyorum. Gelince veririm sana.”

“Hatırlatman için teşekkürler birazdan yola çıkarım.”

“Tamamdır.”

Makarnam bitti gibi evden çıktım.(İyi ki merdiven inmek zor değil.) Hava da soğuk değildi bir taksi tutum. Depoya girdiğimde çoğu kişi evine dönmüştü etraf ıssız denebilecek bir sessizlik içindeydi. Biraz korkutucu. Karşımdaki kapı açıldı ve karşımda Mariony’i buldum.

“Senin burda ne işin var ufaklık?”

“Heey! Kimmiş ufaklık! Neşen yerinde gibi.”

“Eh, öyle de diyebilirsin. Yarın buraya gelince planı açık açık konuşup hastaneye doğru yola çıkarız. Ben tekrardan söyleyeyim de. Evet neden buralardasın bakalım? ”

“Burda montumu unutmuşum o yüzden geldim. Marko bana verecekti- Ah bak orda.”

Marko’yu gördüm elinde montumla bize doğru geliyordu. Sanki hep oradaymış gibime geldi. Mar da hemen toparlanmıştı.

“Mariony, seni aradım ama etrafta göremedim. Tes montunu unutmuş onu verecektim sana.

Ama neyse al şunu Tes.”

“Teşekkürler.”

Mar, Marko’ya döndü.

“Peki senin burda ne işin var? Etrafta ben de sana rastlamadım.”

“Fazladan mesai ye kalmıştım da birazdan çıkıyorum.”

“Hımm... Ben de çıkıyorum. Beraber çıkarız o zaman.”

“Tamam.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Ama biraz sonra herkes aynı anda kapıya doğru yöneldi. Sadece bana tuhaf gelmediğine eminim. Dışarı çıkınca Marko bize görüşürüz dedi ve ayrıldı böylece bize de Mariony ile eve geri döndük. Şirket binasına girmeden hemen önce Mar ile iyi geceler deyip ayrıldık. O evine gitti ben de odama çıktım. Yorulmuşum. Hemen yatağıma yattım ama uyumam o kadar da kısa sürdü diyemem.

Sabah kalkınca, gece rüyamda yine aynı sesleri duymuş olduğumu farkettim. Gerçi artık normalleşmişti. Tekrar deneriz, üzgünüm, Daniel... falan filan. Neyse bir süre sonra kapım çaldı. Gelen Mariony'di. O gelince fark ettim ki bugün o gelmeden tek başıma uyanıp hızlıca kalkmıştım. İşte büyük başarı.

Mar ile aşağı indik. Arabaya binip depoya girdik. Kimse yoktu. Arka odaya gittik ve Bay All' in bizden erken geldiğini öğrenmiş oldum. Karşısındaki iki sandalyeye oturduk.

“Günaydın ikinize de. Evet ben hemen açıklamaya geçiyorum. Plan şu şekilde. Önce beraber hastaneye gideceğiz. Mariony'nin kapıları açabilmesi sayesinde kolayca kalıplardan geçip aşağı, deneklerin ve anna üssün bulunduğu alt kata geçeceksiniz. Ama ondan önce tüm kameraların olduğu kontrol odasına gidip Başkan Orlen'in nerede olduğunu kontrol edin ki yakalanmayasınız. Yanlış hatırlamıyorsam zemin katın hemen altında olmalı. Daha sonra, aşağı deneklerin olduğu kata inince şu süper güçlü çocuğu bulmalısınız. Ve gerisini biliyorsunuz. Daha sonra ben sizin yanınıza gelirim üstte buluşuruz. Her şey anlaşıldıysa haydi yola çıkalım.”

Heyecanlı bir şekilde ayağı kalktı ve arkasına bakmadan odadan çıktı. Biz de Mar ile peşinden gittik. Özel bir araç tutmuştu. Araca bindik ve yola çıktık. Trafik ile birlikte Fox hastanesine varmamız tam bir saat sürdü. All ikimizi hastane kapısının önüne bıraktı ve arabayı hastane otoparkına çekip beklemeye koyuldu.

İçeri girdik ve kendimi tuhaf hissettim. Her tarafta hasta insanlar, hemşireler, doktorlar ve görevliler vardı. Gayet kalabalık olan bu ortamda hiç dikkat çekmeden etrafa bakınmaya başladık. Bir süre sonra hastane kat haritasını bir duvarda asılı gördüm ve birlikte haritayı inceleyip sadece personelin girişinin izinli olduğu kapıları bulduk. Mar bana doğru dönmüştü ki donup kaldı fakat hemen çözülüp gayet neşeli bir şekilde “Hastalığın düzelince tekrar görüşürüz. Kendine dikkat et.” deyip gitti. Neden böyle dediğini ben de arkamı dönünce farkettim. Arkamda Bay Orlen duruyordu. Onu daha önce bir kere görmüştüm. O soğuk yüzlü adam. Şuan hiç de öyle görünmüyordu. Bana seslendi.

“Uzun zaman oldu görüşmeyeli Tessera. Nasılsın. Yakında buraya geri geleceğini biliyordum.”

“Nasıl yani. Beni nerden tanıyorsunuz ki?”

“Hadi gel bir yere gidelim olur mu? Yolda beraber konuşuruz.”

Daha ben bir şey demeden beni önüne kattı ve “Personel hariç giriş yasaktır.” yazısının olduğu kapıdan birlikte geçtik. Hemen Mar ne yapıyor diye düşündüm. Büyük ihtimal göreve devam ediyordur. Yani buralarda bir yerde kamera kontrol odasında olmalı. O beni bulur. Derince düşünmeye başlamıştım ki bir asansöre girdik ve Bay Orlen konuşmaya başladı.

Aslında doğrudan konuya girdi.

“Bana yardım etmek ister misin?”

“Efendim?”

“Burası bir hastane bildiğin üzere ve pek çok hasta insan var, ben de bir doktor olarak onları iyileştirmeye çalışıyorum tabiki.”

Asansör kapısı açıldı. Bembeyaz, düz ilerleyen fakat ilerledikçe sağ ve sola doğru koridorlara ayrılan büyük bir ana hole girdik. İlerledikçe holün yan taraflarında şeffaf camlarla kaplı odalar

daha doğrusu hücreler olduğunu gördüm. Hepsinde de farklı farklı insanlar vardı. Ürpertici. İlerlemeye devam ettik.

“Gücünün ne olduğunu biliyorum. Pek de kullanışlı değil. Değil mi? İstersen seni düzeltmenin ya da daha kullanışlı hale getirmenin bir yolunu bulabiliriz. Birlikte.”

Birden önümde durdu. Ben o kadar dalıp gitmişim ki durduğunu görmeyip adama bildiğiniz tosladım. Orlen biraz geriledi. Yüzünde garip bir ifade vardı. Biraz sonra bana “İstersen insanlar için ne kadar çok çalıştığımı sana göstereyim.” dedi ve bir odaya doğru yürümeye başladı. Peşinden gittim tabii. Kapıyı açtığında kocaman bir odaya girdik. Yaşanılabilir bir yer gibi göründü gözüme birden oda. İçeride birçok insan vardı. Tahminen yaşları on ila yirmi beş arasında olan insanlar birlikte konuşup eğleniyorlardı. Dr. Orlen’ı görünce hepsi başımıza toplandılar. Hepsi farklı farklı sorular sormaya başladı fakat hiçbiri beni umursamamıştı. Hiç de korkmuş ya da telaşlanmış veya gerilmiş gibi durmuyorlardı aksine neşeli olduklarını bile söyleyebilirim. İçimde birden garip bir duygu hissettim. Ben Dr. Orlen ile çocuklara bakarken genç bir çocuk yanıma geldi ve “Bay Orlen seni de iyileştirdi değil mi? Sonunda sen de bizim gibi olduğun için mutlusundur. Gel beraber oynayalım.” dedi fakat Bay Orlen bana dönüp “Hadi devam edelim.” diye seslenince çocuğu ve diğerlerini orada bırakmak zorunda kaldım. Daha sonra odadan çıktık ve Orlen konuşmaya devam etti.

“Az önce gördüğün çocuklar şuan benim sayemde bu kadar mutlu bir şekilde yaşayabiliyorlar. Biliyorum aklında birçok soru var. Benim de kendimce amaçlarım var ama hiçbiri seni kötü etkilemez hatta daha iyi bile olursun.”

Yürümeye devam ettik ve gözüme bir oda çarptı. Bu oda biraz gizlenmiş gibime geldi. Durup içine baktım. İçeride bir çocuk vardı. Daha doğrusu benden büyük gibiydi. Çocuk demek çok doğru olmaz. Birden göz göze geldik. O sırada önden giden Orlen durduğumu fark etmiş olacak ki dönüp yanıma geldi.

“Burada bakılacak bir şey yok. Sadece tedavi etmeye çalıştığım diğer hastalarımın biri. Hadi devam edelim.”

Ama ben yerimden kıpırdamadım. İçimde bu çocuk ile ilgili garip bir his oluştu. Etrafı daha dikkatli inceleyince şuan içinde bulunduğumuz yerin özel tasarlanmış bir oda olduğunu ve bu çocuğun da bu oda içerisindeki başka bir odada kaldığını fark ettim. Hatta bulunduğumuz yer bembeyaz olduğu için üstü beyaz örtülerle kaplanmış muhtemel büyük deney aletlerini görmem çok uzun sürdü diyebilirim. Burada fazlaca eşya vardı. Birden bizim bulunduğumuz odanın karşı kapısı açıldı ve içeri küçük bir kız çocuğu girdi.

“Dr. Orlen, isteğiniz üzerine geldim. Beni çağırmışsınız.”

“Evet teşekkürler Clara.”

Birden cam oda içerisindeki çocuk endişeyle bana doğru geldi. Beni uyarmaya çalıştığını anlamam pek uzun sürmedi. Hemen buraya asıl geliş sebebimi hatırladım ve aklıma aradığım çocuğun şuan karşımda duran Clara olabileceği geldi. Geriye doğru birkaç adım attım. Orlen beni anlamış olacak, Clara’ya dönüp “Misafirimizle anlaşmaya bakalım olur mu?” dedi. Clara bir emir almış gibi bir hale büründü. Eyvah dedim içimden. Ters giden bir şeyler var. Birden aklıma kendi gücüm geldi ve ani bir hızla Clara’nın kolunu yakaladım. Sonra Orlen’a döndüm.

“Bay Orlen burada kalan insanlar karşı ne yaptığınızı bilmiyorum fakat iyi şeyler olmadığı kesin. Ayrıca bu kız ile şuan ne yaptığınızı merak ediyorum.”

Bunları der demez bizim girdiğimiz kapının aralandığını gördüm ve içeri Bay All ile Mariony girdi. İkisinin de birden odaya gireceğini hiç düşünmemiştim. Mariony bana dönüp bağırarak “Ne duruyorsun kızı öldürsene!” diye bağırduğunda sesi bu büyük odada defalarca yankılandı. Daha sonra ise benim hareket etmemem ile birlikte Bay All ile Dr. Orlen konuşmaya başladı.

“All, senin Tessera’yı aldığını tahmin etmişim.”

“Evet ben aldım ayrıca o bizim tarafımızda. Boşuna uğraşma Orlen. Bu sefer de planların işe yaramayacak.”

“Öyle diyorsun ama Clara’yı öldürme planların pek yerinde gitmemiş gibi. O hala yanımda duruyor görüyorsun. İstesem sizi Clara’yla öldürebilirim ama Tessera ona dokundu yani şu an eşit bir durumdayız.”

Odadaki sessizlik devam ederken Bay Orlen diğerlerine göre daha rahat duruyordu.

“Biliyorum, bu kızın neden sizi zihin kontrolü altına almadığını düşünüyorsunuzdur. Gayet basit. Ben emir verdiğim an Tessera onu öldürürdü. En azından şimdilik. Ve de ben emir versem Clara'nın zihne girmesi biraz süre alan bir durum. Eşit durumda olduğumuza göre rahat bir şekilde sohbet edebiliriz. Konuşun, konuşmak istiyorsanız”

Bunları bu kadar rahat açıklaması tuhafıma gitmişti ama sanırım Orlen’in bizden üstün bir durumda olduğunu da hissedebildim o an. Burada neler olup bittiğini bir ben bilmiyordum gibime geldi. Mar bana döndü ve konuşmaya başladı.

“Kamera odasına gittim. Daha sonra ise seni izledim bir süre. Etrafı da kontrol ederken yanıma Bay All geldi. Sizin bu odaya gelip Clara’yla karşılaştığınızı görünce senin onu gördüğün gibi öldüreceğini düşünüp All ve ben de beşinizden geldik. Pek de sandığımız olmamış gibi duruyor. Sen hala onu öldürebilirsin biliyorsun. Hızlıca yaparsan memnun kalırız.”

“Mar, burada neler oluyor? Ben açıklama istiyorum. Neden herkes çok şey biliyormuş gibi bilmek istiyorum. Bana biri açıklayana kadar da yerimden kıpırdamaya niyetim yok.” Mariony sinirlenmeye başlamıştı. Orlen ise arkasında Clara ile bizi dinliyordu. “Ah Tessera açıklamaya gerek yok. Ne yapman gerektiği apaçık ortada!”

Daha sonra All konuştu,

“Tamam Tessera daha sonra ben sana açıklarım. Gerçekten inan bana.”

Tam o sırada “Tessera kimseye güvenme!” diyerek kapıdan bir kişi daha girdi. Giren Marko’ydu. Onun burada ne işi var diye düşündüm. Eminim ki herkes böyle düşündü. İşler gittikçe karmaşıklaşıyordu. Cam odadaki çocuk da Marko’yu görünce onun olduğu tarafa gitti belli ki onu tanıyordu. O anda Bay All sordu:

“Senin burada ne işin var?”

“Tüm gerçekleri ortaya çıkarıp şu işe bir son vermeye geldim. Bunca yıl sonra yeter artık.”

“Madem her şeyi açıklayacaksın açıkla bakalım. Sonuçta yeterince zamanımız var. Kim olduğunu bilmiyorum ama madem bu kadar güvenin var konuş.”

Sondakileri söyleyen Dr. Orlen oldu. Daha ben Marko'yu sorgulayamadan, o konuşmaya başladı.

“Madem öyle ilk olarak kendimi tanıtarak başlıyorum. En sonunda zaten herkes birbirini tamamen tanıyor olacak. Adım Marko. Yeteneğim ise direkt olarak insanlardan ya da insanların dokunduğu veya temas ettiği nesnelere o kişinin anılarını öğrenmemi ve istersem diğer insanların anılarıyla birleştirip ya da birleştirmeden, yine eğer istersem diğer insanlara bir film gibi gösterebilmemi sağlıyor. Durum şu ki şu anda elimde güzel bir film çıkartacak kadar anı var. İsterseniz beraber izleyelim.”

Bunları dedikten sonra herkes sessizce onun yaptıklarını izlemeye başladı. Odadaki herkes birden gerilmişti. Bu işin sonu nereye varacak diye merak etmeye devam ediyordum. Marko'nun hemen önünde ve üstünde kocaman dijital bir ekran gibi bir dikkörtgen alan açıldı. Birlikte izlemeye başladık.

İlk önce Marko ile şimdi cam odada duran çocuğu gördüm. Dört beş yıl öncesine ait görüntülerdi. Marko bu çocuktan Andre olarak söz ediyordu ve anlaşılacak çok yakın arkadaşlardı. Sonra bir gün Marko ve Andre dışarıdayken önlerine bir gurup insanın çıktığını gördüğümüz bir sahne açıldı. Önlerine çıkanlar Dr. Orlen'in adamlarıydı ve zorla Andre'yi alıp götürmüşlerdi. Sonra sahne değişti. Andre'yi elleri kolları bağlı, hareketsiz bir durumda laboratuvarında Orlen'in yanında yatarken gördük. Orlen birileriyle konuşuyordu.

“Sonunda hakkım olan FOX şirketinin başına geçebileceğim. Daha araştırmalara yeni başladık. Ama o güçlü adamlarını yanlarında taşıyan yaşlı bunakların ikisini de teker teker yok edeceğim ve bu şirketi dörtlü arasındaki en iyi şirket yapacağım. Dr. Helen, bu yeni çocuğun gücü yanlış hatırlamıyorsam bir insanın özel yeteneğini başka bir insanın bedenine aktarabiliyor, ayrıca aktarım yaptığı kişinin geçmiş hafızasını buna göre düzenleyebiliyor olmalı. Bir yanlımsın varsa beni düzeltin lütfen.”

“Yok Dr. Orlen. Her şey doğru.”

“Güzel. Biz de bu çocuğun gücünü kullanıp seçtiğimiz gücü istediğimiz insan modelini oluşturmak için rahatça kullanabileceğiz. İstedikim, sadece benim için olan bir insan yaratıp üsttekileri mahvedeceğim. Aktarım yapabileceğimiz denekler seçip getirin. Deneylere başlayalım. Koyacağımız gücü ben seçerim.”

“Tamam efendim.”

Daha sonra sahne değişti. Kendimi gördüm. Yanımda duran benden büyük olan bir çocuğun elini tutuyordum. Birçok çocuğun bulunduğu beyaz bir denek toplanma odasındaydık. Yanımdaki çocuğun benimle konuşmaya başladığını gördüm.

“Hey, sorun değil bizi ayırsalar bile abin seni bırakmaz. bir şey olursa seni kurtarırım tamam mı. Endişelenme.”

O bunları der demez odanın kapılarının açıldığını ve birçok görevlinin içeri girdiğini gördük. Daha sonra görevliler beni ve birkaç kişiyi daha alıp bir sıraya dizdi. Bizi ayırırlarken abime bağırdığımı gördüm. “DANİEL!” Sahnenin devam etmesiyle şu anda izlemekte olduğumuz görüntülerin abim Daniel'a ait anılar olduğunu anladım. Sahne devam ederken benim de içinde bulunduğum gurubun beyaz odadan çıkmasıyla Daniel'in odadaki görevlilerin hepsine teker teker dokunup öldürdüğünü ve bu sayede bu yerden kaçmayı başardığını gördüm. Sonra yine

Dr. Orlen'in anlarına geri döndük. Bu sefer Orlen etrafında birçok bilim insanıyla birlikte birlikteydi.

“Sonunda başardınız Bay Orlen.”

“Evet. Bakalım nasıl gidecek.”

Sahneye olan bakış açımız değişti. Yine kendimi gördüm. Bu sefer ben bir yatağa bağlı ve baygın bir şekilde cam bir odada yatıyordum. Benim kaldığım odanın hemen karşısındaki odada ise Andre duruyordu. Anladım ki denek olarak ben seçilmiştim ve çalışmalarını doğru gitmişti.

Sahne yine değişti. Yine Orlen ve birileri vardı.

“Bir şeyler yanlış gitti sadece. Tekrar deneriz. Koyduğumuz güç çok basitti madem, o zaman biz de tekrar yaparız. Her şey tekrar hazırlansın, bu ikinci denememiz olacak.” “Tamam Bay Orlen.”

Sahne yine değişti. Bu sefer yine kendimi gördüm. İçinde bulunduğum odada her yer kan ile kaplanmıştı. Çok sinirlinli ve tehlikeli görünüyordum. Oda dışındaki Orlen konuştu.

“ÇABUK OLUN. DESTEK EKİBİ GÖNDERİN!”

Daha sonra yine yanındakilere döndü.

“Bu seferki güç fazla gelmiş olabilir. Ah, kahretsin zamanımız azaldı! Çabucak şirketin başına geçmek istiyorum. Yine mi diye düşünüyor olabilirsiniz Bayan Helen ama evet öyle. Üçüncü sefer için odayı hazırlayın. Denek yakalandığı gibi tekrar hafızasını silip yeni anı yükleyip üçüncü sefer deneyeceğiz. Bu sefer olacak tamam mı!”

“Tamamdır Dr. Orlen!”

Daha sonra Orlen benim bulunduğum odanın karşısındaki Andre'nin yanına gitti.

“Son bir kez daha yapıyoruz bu sefer her şey doğru olacak. Buna değer.”

“İstemiyorum.”

“Ama yapacaksın. Görevliler buraya gelin. Alın onu.”

Sahne yine değişti. Bu sefer karakter olarak Bay All'i gördük. Sanırım Orlen'in yanındaki doktorlar gibi giyinmişti ama farklı bir odada tek başınaydı. Birileriyle telefonda konuşuyordu.

“... Bayan Stayc'in yanında çalışırken geçenlerde Dr. Orlen'in yanında da çalışmaya başladım. Bu arada Bayan Stayc'i öldürüp şimdilik başkanlardan biri olmayı planlıyorum. Alabildiğimce bilgi edineceğim. Orlen bir kız üzerinde önemli deneyler yapıyor. Sorun yok, OLEX şirketinin FOX'un arkasında kalmamasını sağlayacağıma emin olabilirsiniz. Tek başıma ajanlık yapmak zor olsa da geçenlerde bana yardım edebilecek saf, iyi kalpli bir kız buldum. Adı Mariony. İşimize yarar. Gitmem gerek. Her şey OLEX için.”

Demek Orlen başka bir şirketten, bilgi sızdırmak için gönderilmişti. Gittikçe şaşırıyordum ki sahne tekrar değişti. Bu sefer biriyle konuşan bir Mariony vardı karşımızda.

“Fox şirketinin işe alım ilanları yaymasıyla sonunda bir eczacı olarak içeri sızmayı başardım. Ani bir eleman kaybı yaşamış olmalı ki bu garip. Bay All adında biriyle tanıştım. Kendisi

hem başkan yardımcısı hem de Dr. Orlen'in yanında çalışıyor. Kimseye yakalanmadan şirketin en derin sırlarını öğreneceğim. Böylece Q şirketi tüm dörtlünün en üstünde olacak.”

“Görevinizin devamında başarılar Bayan Mariony.”

Meğer Mar bile ajanmış. All ile Mariony, ikisi de birbiriden habersiz görevlerini yerine getirmeye çalışıyorlarmış. Daha neler olacak diye düşünmeye devam ederken sahne yine değişti.

Bu sefer sahnenin geçtiği yer şimdi içinde bulunduğumuz odaydı. Anılarını gördüğümüz kişi ise Marko'ydu. Andre ile konuşuyordu.

“Merak etme seni buradan kurtaracağım. Buraya gelmem uzun sürdü biliyorum ama sonunda araştırıp bu odada tutulduğunu öğrendim. Bugün genel kontrol günü olduğu için etrafta görevliler yok. En azından şimdilik. Kapının anahtarını bulmalıyım.”

O sırada buldukları yerin yakınından sesler duyan Marko koşarak eşyaların arkasına saklandı. Andre ise uyuyormuş gibi davranmaya başladı. İçeri girenler Mariony ve Bay ALL'di.

“Çabuk davranmalıyız Mariony. Orlen'in yarattığı kızın odası yakınlarda olmalı. Bu gördüğün çocuk ise kızın içine gücünü koyan kişi.”

“Bay All saklanmalıyız sesler var.”

Bay ALL'in cümlesi biter bitmez dışarıdan gelen koşturma seslerini duydukları için onlar da hemen Marko'nun saklandığı yerin çaprazına saklandılar. Bu sefer odaya girenler ben ve ağabeyim Daniel'di. Daniel'in beni kurtarmaya geldiği ve bizim görevlilerden kaçtığımız çok belliydi. Ben ve Daniel'den sonra ise içeri Dr. Orlen ve birkaç görevli daldı. Odada kapana kısılmıştık çünkü diğer kapı kilitliydi.

“Vurun onu!”

Birkaç el silah sesi geldi ve Daniel yere yığılmıştı. Orlen yanındakilere odadan çıkmalarını emretti. Herkes çıktıktan sonra konuştu.

“Üçüncü denememde anladım ki bu iş böyle devam edemez. Her seferinde başka bir sorun çıkıyor. Başka bir şekilde de olsa şirket benim olmak zorunda. Bay bay.”

Orlen cebinden uyuşturucu ok atan bir silah çıkardı ve ben bir şey yapamadan ateşledi. Yere yığılmıştım. Orlen Andre'ye döndü.

“Biraz onunla baş başa kal. On dakikaya görevlileri çağırırım. Ben gidiyorum. Seninle de işimiz bitti.”

Bunları dedi ve odadan çıktı. Ve izlediğimiz ekrandaki bakış açımız Andre'ninkine dönüştü bu sefer.

“Bunları yapmak istemedim. İkimizden de kurtulacaklar. Ben son bir şans vereceğim. Tessera. Evet yanı adın bu. Yunanca dört demektir sanırım. Bu gerçekten son ve dördüncü seferin bol şans.”

Ve yerde yatan Daniel'in bedeninden benimkine bir şeylerin geçişini izledik ekranda. Demek gücümü ağabeyimden almışım.

Hemen bu olaylardan sonra saklandıkları yerden Mar ve Bay All çıktılar. Olayları izlerken beni yanlarında kaçırmaya kararı almış olacaklar ki ikisi de kollarıma geçip beni dışarıya taşımaya başladılar. Onlar çıktıktan sonra Marko da yerinden çıktı ve Andre'nin yanına gitti.

“Merak etme sen. Ben onları gözümün önünden ayırmam. Ne yapıp edip yanlarına yaklaşırım. Tessera demek, hıh, pek de yaratıcı bir ad. Şu All ve Mariony. Tessera bir süre onlarla kalacak anlaşılabilir. Onlar odadan ayrılmadan Tessera'nın geçmişini onlara göre ayarladın değil mi? Kafa sallamandan her şeyi hallettiğin belli. Görevliler gelmeden gitmeliyiz. Neyse. Sonra görüşürüz.”

Ve önümüzdeki dev ekran kapandı. Demek her şey böyle olmuştu. Odaya bir sessizlik çöktü. Ama ben sinirlenmiştim. Daha sonra ise Bay All cebinden bir silah, Mariony ise ceketinden bir silah çıkarttı ve ikisi de silahları birden bize doğrulttular. Ama olacakları bu sefer erkenden sezdim. O anki kızgınlığım da etkili olacak ki birden All ve Mariony yere yığıldılar. Marko bana baktı. Ama ikisini de öldürmüştüm ve artık çok geçti. Sonuç olarak odada kalanların sayısı beşe düşmüştü; ben, Marko, Andre, Dr. Orlen ve Clara.

Clara korkmuştu. Orlen bana döndü.

“Bak bence hala anlaşabiliriz değil mi?”

Marko'ya baktım bana kafa salladı. Orlen'a döndüm.

“Sanmıyorum.”

Ve pat. Artık Orlen da yerdeydi. İki üç dakika sonra ise içerisi birden polisle doldu. Ellerimizi havaya kaldırdık. Clara polis tarafından götürüldü. Ben Marko ve Andregöz altına alınıp karakola götürüldük.

Uzun süren bir sorgulamadan sonra o sırada bulunduğumuz odadaki kameraların hiçbirinin çalışmıyor oluşu bizi kurtarmıştı. Dışarı çıkınca Marko bize Hastaneye girerken Mariony'i takip ettiğini ve kamera kontrol odasından çıktıktan sonra kendisinin girip kameraları bozduğunu söyledi.

Daha sonraki günlerimizi hep birlikte Marko'nun büyükannesinin yanında geçirmeye başladık. Marko sadece yaşlı büyük annesiyle yaşadığı için kadın çok da sorgulamadan yanlarında kalmamıza izin verdi. Birkaç ay içinde FOX şirketindeki gizli konular bir bir ortaya çıkıp gazetelere yansımaya başlamıştı bile. Böylece FOX çok geçmeden dördü arasında düştü.

Birazdan evden çıkıp favori makarnayı yemek için dışarı çıkacağız. Marko kapıda beni bekliyordu sanırım.

“TESSERA! Hadi ama daha ne kadar bekleteceksin bizi?”

“Tamam, tamam geliyorum.”

Hayatımı yaşama imkanını daha önce üç kez kaybetmiş olabilirim ama dördüncü seferimde, doya doya yaşamak istiyorum. Doya doya derken ciddiğim. Nasıl mı? Şimdilik makarna cevabını örnek gösteriyorum.

Eylül ÇINARKÖK 11/C

YARIM KALANLAR

Çocuklar savaş nedir bilir mi? O da bilmezdi, düne kadar...

*** 1 gün önce ***

6 Nisan 1992 Bosna-Hersek

İlda ve ailesi için her zamanki gibi normal bir gündü. Akşam yemeklerini yedikten sonra İlda ve ablası yarın okulda yapacakları gösteriye hazırlanıyorlardı. Sınıfıyla beraber hazırladıkları gösteriyi yarın ailelerine sunacaklardı. İlda, kıyafetlerini özenle hazırlamış, annesine saçlarını nasıl yapmasını istediğini anlattıktan sonra yatmaya gitmişti. O kadar heyecanlıydı ki kıyafetini yatağının başına koymuş, en sevdiği peluş oyuncuğu olan ayıcığı Bonny'e sarılmış ve uykuya dalmıştı.

“İlda çabuk uyan, İyi misin, kızım? Sakin ol! Hiçbir şey yok.” İlda yarı uykulu bir halde gelen sesleri anlamaya çalışıyordu. Yan odadan gelen bu cümleler annesinin sesiydi ama bir ses daha vardı, kulağını ağrıtan ve korku veren bir ses. Bunun okulda tatbikat yaparken çalan ses olduğunu anladı. Kalkıp annesinin yanına giderek annesine sarıldı ve “Anne, niye siren çalıyor?” diye sordu. Annesi cevap vermiyordu, sadece “Bir şey yok kızım, sakin ol.” diyordu. Ama İlda annesini ilk defa bu kadar gergin görüyordu. Babası “Hazırlanın, çabuk, hızlı olun! Kalın birkaç şey alın yanınıza.” diye sesleniyordu salondan. İlda ne olduğunu hâlâ anlayamıyordu, annesi bir çanta hazırlanmaya başlarken “Hadi kızım, git hemen montunu giy. Üstüne de en kalın kıyafetlerini giy, tamam mı?” demişti. İlda odasına gitti, üstüne montunu giydi, yün çoraplarını da ayağına geçirdi. Tam odadan çıkıyordu ki aklına yarınki gösterisi gelmişti. Hemen çantasını çıkarıp yarın için hazırladığı elbisesini ve tokalarını koydu. Peluş ayıcığı Bonny’i de eline alarak kapıya gitti. Bütün binada büyük bir hareketlilik ve gürültü vardı. Karşı komşularının kızı ağlıyordu. Fakat İlda hâlâ tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı ve evdeki kimse de bir şey söylemiyordu. Herkes hızlıca toplayabildiği kadar eşya topluyordu. Onun ise aklında hâlâ yarın yapacakları gösteri vardı. Ablası İlda’nın elinden tutarak binadan dışarı çıkardı, arkalarından da annesiyle babası geliyordu.

Güneş ilk ışıklarıyla soğuk şehrin yollarını aydınlatmaya başlamıştı. Gece yağan yağmur yerde ve ağaçların üstünde damlalar halinde kalmıştı. Sokakta büyük bir kalabalık içinde derin bir sessizlik vardı. Evlerinden sokağa dökülen insanlar ellerinde birkaç çantayla beraber bir yerlere ulaşmaya çalışıyordu. O anda gökyüzünde büyük bir ışık belirdi ve sonrasında büyük bir patlama sesi...

Sesin etkisiyle etraftaki herkes yere yatmıştı. Ardından kendilerine gelmeleri biraz zaman aldı. Kendine gelebilenler geri dönüp baktıklarında içinden biraz önce çıktıkları binaların yerle bir olduğunu ve şehirlerini kaplayan büyük bir duman bulutunu gördüler. Ardından gelen çığlık sesleri, yeniden çalmaya başlayan siren sesleriyle birbirine karışmıştı. Olayın şoku ile İlda bu sefer ağlamaya başlamıştı, yedi yıldır doğup büyüdüğü ev gözlerinin önünde yok olmuştu. Henüz yedi yaşında bir çocuk olarak olayları kavrayamayan İlda, oyuncağına daha da sarılmış, olduğu yere çömelmiş, ağlıyordu. Ailesi İlda’ya bakmaktan kendi acılarını düşünmüyorlardı bile. O sırada yanlarına gelen askerler, “Çabuk kapalı alanlara geçin, yeni bir saldırı tehdidi daha var” diyerek herkesi yakındaki metro istasyonuna doğru götürüyorlardı. Fakat İlda hâlâ yerde oturmuş, ağlamaya devam ediyordu. Ailesi ne yapsa da kaldıramıyordu yerinden. Küçük kızın ağladığını gören bir asker İlda’nın yanına gelerek yere oturdu ve merhamet dolu bir ses tonuyla “Neden ağlıyorsunuz küçük hanım?” sordu. İlda büyük bir korku ve üzüntü içinde “Bize

ne olacak?” dedi. Asker “Hiçbir şey olmayacak, size bir şey olmasına izin vermeyeceğiz” diye cevapladı. İlda ağlamaya devam ederken bir çocuk masumluğunda “Bugün okulda gösterimiz vardı, onu yapamayacağız ama.” dedi. Ve sonra çantasından elbisesini çıkararak “Ben bunu hiç giyemeyeceğim mi?” dedi. Etrafındaki herkes kendini zor tutuyordu. Hatta annesi kendini tutamamış, ağlıyordu. Babası yanına eğilerek küçük kızın üşümüş ellerini tuttu ve “Giyeceksin tabi ki prensesim benim. Hem de sadece sen değil tüm arkadaşların giyecek, gösterinizi hepimiz izleyeceğiz. Sen korkma yeter ki.” dedi. İlda titrek sesiyle “Ya arkadaşlarım öldüyse ya binadan kaçamadılarsa ya başka binalar da yıkıldıysa” dedi ve bir süre durduktan sonra “Ya biz ölürsük” diye ekledi. Babası ağlayan kızını sakinleştirmeye çalışırken kucağına aldı ve “Hadi kapalı bir alana geçelim” dedi. İlda giderken kafasını kaldırıp kendisiyle konuşan askere dönerek “Kimse ölmesin olur mu?” diyerek başını yeniden babasının omzuna dayadı.

On dakika kadar yürüdükten sonra metro istasyonuna varmışlardı. İlda yaşadıklarından sonra babasının kucağında uykuya dalmıştı. Metro istasyonuna doğru indiklerinde içeride büyük bir kalabalık vardı. Önce kendilerine yerleşebilecekleri bir yer aramaya başladılar. Bu sırada İlda da uyanmıştı. Küçük bir boşluk bulan aile, yere bir battaniye sererek üstüne oturdu. Metro istasyonunun içi, dışarıdan daha kötüydü ve daha acı doluydu. Kimileri yeni doğmuş bebeğine bakmaya, kimileri yaşlı anne babasına yardım etmeye çalışıyor, kimileri de savaşı sadece filmlerde gören çocuklarını gerçeklerden uzak tutmaya çalışıyordu. İnsanların yaşadıkları bir romandan, bir filminden kesit gibiydi. İlda, ablasına insanlar neden savaşır ki diye soruyordu. “Niye bizim evimizi istiyorlar? Neden insanlar ölüyor? Dünya çok büyük değil mi? Herkese neden yetmiyor ki?” diye aslında çok basit olan ama insanoğlunun cevabını veremediği soruları soruyordu. İlda gibi onun ülkesinde olan bütün çocuklar da savaşın ne demek olduğunu işte böyle öğrenmişti.

Akşam olduğunda İlda artık sıkılmıştı, sürekli bir şeyler yapmak istiyor ya da ağlıyordu. “Ben gösterimi size yapacağım” diyerek elbisesini giymek için annesine ısrar etmeye başlamıştı. Annesi biraz da olsa mutlu olur, yüzü güler, zaman geçer diye elbisesini giydirmişti İlda’ya. İlda bembeyaz, üstünde çiçek desenli elbisesi ile minik bir prensese benzemişti. Saçlarına tokalarını taktırdı. Elbisesini düzeltilti. Gösteriye başlayacaktı ki Bonny’nin olmadığını fark etti. Etrafına baktıktan sonra onu buraya hiç getirmediğini anladı. Bonny’i, babasının kucağında uyurken istasyonun girişinde düşürmüştü. “Anne oyuncağım yok. Bonny izlemezse bana küser, onu da getirmemiz lazım. Biz gösteriye beraber hazırlandık” diyerek metro istasyonunun girişine doğru koşmaya başladı. Bir anda istasyonun girişine doğru fırlayan küçük kızın ailesi de arkasından yetişmeye çalışıyordu. Babası “Kızım dur. Bekle sen. Ben alırım.” diye bağıırıyordu İlda’ya. Fakat İlda istasyonun merdivenlerini çoktan çıkmıştı bile, ailesiye daha yeni merdivenlere ulaşabilmişti.

İlda istasyondan çıkmış, yola doğru ilerlemiş ve yere eğilmiş oyuncağını arıyordu. Hava kararmıştı; sokakta çok az bir ışık vardı, bahar soğuşunu insan içinde hissediyordu. “Bonny neredesin? Hadi gösteri zamanı.” diye sesleniyordu İlda. O sırada ailesi de istasyonun çıkışına varmak üzereydi. İlda iki adım daha atınca yere düşmüş Bonny’i bulmuştu. “Sen neredesin? Bak elbisemi giydim.” diyerek elbisesini gösterdi. “Hadi gel, burası çok soğuk, içeriye geçelim de gösterimizi yap...”

Ve bir daha o korkutucu ses bu sefer çok ama çok yakından, tam metro istasyonunun önünden gelmişti. Bu ses ile bir çocuğun sadece cümlesi değil hayatı da yarım kalmıştı. Ardından geriye kalan büyük bir anne çığığı ve metro istasyonunun girişine fırlayan bir kolu kopmuş peluş bir oyuncaktı.

BU ODADA BİRİ

Yeniay- 14 Aralık.

Kafasını ayı görmek için çevirdi karanlık gökyüzüne. Uzun uzun sonsuz sayıda yıldız ev sahipliği yapan gökyüzüne baktı ama aradığını bulamadı.

Gümüş kolçaklı pahalı saatine baktı Bayan V:11.35. Zaman ne çabuk geçiyordu. Yürümeye devam etti. Yoldan geçen insanlara baktı. Londra'da yılbaşı telaşı başlamıştı. Küçük çocuklar sevinçle zıplıyorlardı. Kimi anneler uslu bir çocuk olmaları için evlatlarını azarlarken kimisi de çocuğunun sevincine ayak uydurup coşkuyla gülüyordu.

Bazı insanların zengin olduğu her haliyle anlaşılıyordu: Elllerinde onlarca poşet taşıyorlarsa, iliklere işleyecek kadar soğuk olan havanın soğukluğunu onlara hissettirmeyecek derecede kalın paltoları varsa, aksesuarlarının çoğu pahalı taş ve metallere yapılmışsa onların zengin olduğunu anlamak kaçınılmazdır. Öte yandan zengin insanlarla zıtlık oluşturacak insanlar da vardı. Ve işte onlardan biri: içerisi ağzına kadar müşteriyle dolmuş bir mağazanın önünde, yere serdiği ince kartonun üstüne oturmuş, elini insanlardan para dilenmek için umutla kaldırmış bir kız. En fazla on yaşındaydı. Tüm fakirliğine ve yüzündeki pisliğe rağmen oldukça güzel bir kız diye düşündü Bayan V. Sonra bu kızın sattığı kibritler gözüne çarptı, şaşırdı. Belki de Kibritçi Kız masalı yeniden yazılıyordu bu gece. Kızın yanına gitti ve ona biraz para uzattı. Kız, Bayan V'ye defalarca teşekkür etti ve V'ye sattığı kibritlerden uzattı. Bayan V ilk başta almak istemedi. Kibritçi kız ısrar edince onu kırmak istemedi ve kibritleri aldı.

Dar sokaklardan birine saptı ve yeni evine doğru yürümeye başladı. Gitmesi gereken yol uzun değildi. Ama çok karanlıktı. Bu gece yol boyunca hiçbir sokak lambası yanmıyordu. Hayret, diye düşündü. Bu gece ikinci kere hayal kırıklığına uğramıştı. Anlaşılan o ki kendi ışığını kendi oluşturmalydı.

Cebinden yeni almış olduğu kibritleri çıkardı. Bir tanesini yaktı ve evine hızlı adımlarla gitmeye başladı.

Ev her zamanki gibi çok sessizdi ve soğuktu. Soluk verdiği çıkıp çıkan havayı görebiliyordu. Hemen şöminenin yanına gitti ve oradan meşe odunlarını alıp şömineye koydu. Cebinden kibritleri çıkardı, bir tanesini daha yaktı ve odunların ortasına attı.

Ev şimdiden ısınmaya başlamış ve etrafa meşe kokusu yayılmaya başlamıştı. Huzurla gülümsedi. Pencerenin yanındaki koltuğuna oturdu ve eline gazetesini aldı. İlk sayfadaki büyük harflerle yazılmış manşeti okudu.

“Kraliçenin 5 milyar avroluk mücevheri çalındı. Polisler her yerde hırsızları arıyor.”

Hırsızın gözünden- 14 Aralık

Uzun, dar ve karanlık koridorların arkasında saklanıyordu. Plan karmaşıktı ama onun anlayamayacağı kadar değil.

Tanınmamak için siyahlar içine bürünmüştü. Gözünde siyah gözlükler, boynunda ağzını ve burnunu -kısacası yüzünün yarısını- kapatan siyah bir atkı... Üstündeki

kıyafetler hakiki kuzu derisindendi. Tüm bu kıyafetler içerisinde onun kim olduğunu anlamak imkânsızdı.

Aceleyle koridorun sonuna doğru koştu. Burası sarayın içiydi. Her yerde korumalar ve güvenlikler vardı. Bir kişinin bile onu görmesi her şeyin sonunu getirirdi.

Mücevherin olduğu odayı bulmak çok zor gözüküyordu. Çünkü bütün odaların kapısı aynıydı. Kendisini kaybolmuş hissediyordu. Alnından terler akıyordu. Bir yandan ışın zor kısmının bittiğine kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Sonuçta sarayın duvarlarından kimse onu görmeden tırmanmıştı ve karanlıkta bunu yapması gerçekten çok zordu.

Bir anda içine bir ürperti geldi. Tam karşısında ona bakan kamerayı gördü. Her şeyin bitmiş olduğunu düşünürken duvara tırmanmadan önce ikinci katın kameralarını ve saray duvarlarına bakan kameraları devre dışı bırakmış olduğunu hatırladı. Hızlıca koridorun sonuna gitti. Birden ayağı kaydı. Yere düşecek gibi oldu. Son anda dengesini sağladı ve hızlıca bir duvarın arkasında saklandı. O an zamanlamanın çok yerinde olduğunu fark etti çünkü saklanmasıyla beraber bir güvenlik görevlisi geldi. Güvenliğin kendi sesini duyduğunu anladı. Daha fazla ses çıkarmaktan korktuğu için eliyle ağzını kapattı nefes almayı engellemek istemişçesine. Öyle bir sessizlik vardı ki yutkundüğünde güvenliğin duyabilmesinden endişe ediyordu. O şekilde birkaç dakika geçti ve güvenlik gitti.

Hırsız son bir defa eğilerek koştu ve mücevherin saklandığına emin olduğu odanın hemen üst katında olduğunu anladı. Yan taraftaki havalandırma deliğini açtı ve havalandırma kanalına girdi. Aksiyon filmlerinde gibiydi. Kanalda emeklemeye başladı. Ses çıkarmamak için yavaş yavaş giriyordu. İçinden bu şekilde ilerlemenin ne kadar yorucu olduğunu düşündü ama sabretmeliydi. Ne olursa olsun bu işi bitirmeliydi.

İşte bir yol ayrımına gelmişti. Sol taraftan giderse havalandırma aşağı kata inecekti. Onun da istediği buydu. Hemen sola yöneldi. Havalandırma dimdik bir şekilde aşağı gidiyordu. Tıpkı bir kaydırak gibi, dimdik bir kaydırak...

Elleriyle ve ayaklarıyla yan taraftan destek almaya başladı. Destek almaması durumunda doğrudan aşağıya düşerdi. O an kendisini çocukluğuna dönmüş gibi hissetti. Çocukken de kapı aralıklarına ayaklarıyla ve elleriyle destek alarak tırmanırdı.

En sonunda alt katın havalandırma kanalına ulaştı. Yolun bittiğini gösteren ızgarayı söktü ve havalandırma kanalından çıktı. Kimsenin olmadığına emin oldu ve kendisine sorun çıkarabilecek iki kameranın sistemini akıllı telefonundaki özel bir uygulamayla bozdu.

Mücevherin olduğu odanın kapısının önüne baktı. Hay aksi. İki güvenlik vardı. Tabi ki olacaktı. Böylesine pahalı bir mücevheri korumasız bırakmak adeta aptallık olurdu. Bunu nasıl hesaba katmamıştı. Kendisine çok sinirlendi. Hızlıca bir karar almak zorundaydı. En fazla yarım saat sonra herkes kameraların bozulduğunun farkına varmış olacaktı.

O an aklına bir fikir geldi. Basit, çok ani, bir o kadar da riskli. Arkasında çok iz bırakmasına sebep olacaktı ama başka çaresi yoktu.

Hemen saklandığı yerden çıktı. Güvenliklerin onu görmesini sağladı. Güvenlikler ona doğru gelmeye başlayınca koşmaya başladı. Güvenlikler arkasından durması için bağırdılar. Ama nafile. Asla durmadı. O durmayınca peşinden güvenlikler de koşmaya başladı. Evet dedi

zaferle, plan işe yaramıştı. Güvenlikler onun peşinde olduğu için mücevherin kapısında kimse kalmamıştı.

Sağa doğru koştu ve yine sağa.

Saraydaki koridorlar birbiriyle bağlantılıydı. Sürekli sağa giderse başlangıçta olduğu yere ulaşabileceğini biliyordu. Bir anda durdu. Güvenliklerin ona yaklaşmasını izledi ve cebinden bir şey çıkarttı. Çıkarttığı şeyi yere attı ve her yere mor- siyah renklerde duman yayılmaya başladı. Çıkan duman sayesinde güvenlikler etrafı görememeye başladılar ve dumandaki zehrin etkisiyle öksürmeye başladılar.

Yeniden kaçmaya başladı. Artık hiç vakti yoktu. Cebindeki özel anahtarları çıkarttı ve telaş içinde mücevher kapısının önüne geldi. Kapıyı açtı ve içeri daldı.

Mücevher bir kasanın içerisindeydi. Şifreyi bilmiyordu ama güçlü tahminleri vardı. İlk denemesi başarısız oldu. İkinci de... Son bir hakkı kalmıştı. Kalbinin çok hızlı çarptığını hissetti. Son kez şifreyi denerken elleri terden sırlıslam olmuştu. Evet. Şifreyi bulmuştu. Kasa açıldı ve içinden mücevheri aldı. Arkada bağrıışmalar duydu. Bir sürü koruma ve güvenlik olduğu yere doğru geliyorlardı.

Kaçma vaktiydi. Camı kırdı. Hiç düşünmeden atladı. Gelirken çatıdan sarkıtılmış olduğu ip hala oradaydı. Ona tutunarak aşağı indi. Sarayın bahçesinden sürünerek çıktı. Artık duyduğu sesler iyice artmıştı. Herkes onun peşindeydi. Aceleyle ara sokaklara daldı. Koşuyordu. Sadece koşuyordu. Arkasına bakmaya bile vakti yoktu. Sola saptı. Sonra bir dar sokak gördü. Sokaktan içeri girdi. Koşmaya devam etti. Elindekini her on saniyede bir kontrol ediyordu. Sanki bu işi gerçekten başardığına emin olmak istiyordu. Yirmi dakika sonra boynundaki atkısı nefes almasına engel olmaya başlamıştı. Hiç düşünmeden yere fırlattı ve arkasına bakmadan koşmaya devam etti.

Bir yandan vicdan azabı duyuyordu. Hayatında hiç hırsızlık yapmamıştı ama her şeyi bir ilki vardı, değil mi? İki gün önce çok sıradan bir hayatı olan sıradan bir kadındı. Şimdi ise İngiltere hükümetinin aradığı bir suçlu...

İlk Dördün - 21 Aralık

Soğuk bir sabahtı. Bayan V bir yandan sabah kahvesini içiyor bir yandan da gazete okuyordu. Büyük mücevher soygununun ardından bir hafta geçmişti ve bütün polisler, askeri birlikler ve araştırmacılar hırsız arıyordu. Henüz en ufak bir ipucu bile bulunamamıştı.

Balkona çıktı Bayan V. Uzun uzun etrafı izledi. Sonra apartmanına doğru gelen siyah giyimli birkaç kişiyi fark etti. Meraklandı. Çok büyük bir ihtimalle kendisiyle görüşmeye gelmişlerdi. Tahmini doğru çıktı.

İki dakika sonra kapı çalındı. V kapıyı açtı ve gelenlere uzun baktı. Sonra gülümsedi ve misafirlerini selamladı.

-Nasıl yardımcı olabilirim, dedi gülümseyerek.

-Dedektif Bayan V siz misiniz, dedi siyah giyinmiş adamlardan en önde duranı ciddi bir şekilde.

-Buyurun benim, içeri gelin.

Bayan V gelenleri içeri aldı. Onları çalışma odasının olduğu odaya doğru yönlendirdi. Boş bir koltuğu işaret edip oturmalarını söyledi. Kendisi de masasının arkasındaki sandalyeye oturdu ve bir defter çıkarttı. Bir anda o da gelen kişilerin ciddiyetine büründü ve sorgulayıcı, meraklı ve bir o kadar da sinsi gözlerle gelenleri incelemeye başladı. Hemen konuşmaya başladı:

-Görüyorum ki krallıktan geliyorsunuz. Takım elbisenin cebindeki mendiller üst kalite ipekten yapılmış ve krallığın amblemini taşıyor

Sonra gülümsedi ve devam etti:

-Sizi dinliyorum.

Adamlardan bir konuşmaya başladı:

-Biliyorsunuz, son günlerde herkes kayıp bir mücevherden bahsediyor.

Sonra kaşları çatıldı.

-Biz sizden mücevheri bulmanızı istiyoruz.

Bayan V zaten ne isteyeceklerini biliyordu. Ama onların dilinden bunu duyması onu iyice düşüncelere sokmuştu.

-Hırsız bulursanız güzel bir şekilde ödüllendirileceksiniz.

Uzun bir sessizlik oldu. Bayan V kafasını yukarı aşağı sallayarak bu davayı kabul ettiğini gösterdi.

O günün akşamı Bayan V ipucu bulmak için saraya gitti. Yol boyunca ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Kraliyet ona başvurmuştu. Hayret! Kendi polis ve güvenlikleri çok başarılı olamamıştı demek. Geride hiç iz bırakılmamış mıydı?

Hırsız bu kadar mükemmel mi suç işlemişti? Mükemmel suç var mıydı? Hayır, mükemmel suç diye bir şey olamazdı. Bir nokta hep gözden kaçırdı. Kaçmak zorundaydı. Çünkü hiçbir suç, mükemmel olamazdı.

Bayan V sarayın içinde gezmeye başladı. Özellikle de mücevher odasının katında. Havalandırmayı kapatan ızgaranın vidalarının zedelenmiş olması gözüne çarpan ilk şeydi. Defterinin bir köşesine yazdı bunu. Sonra vidaları yerinden çıkarttı ve bir dosyaya koydu.

Tüm koridoru dikkatle incelemeye devam etti. Daha sonra koridorda bulunan güvenliklerden biriyle konuşmaya başladı:

-Merhaba. Ben Dedektif V. Geçen hafta çalınmış olan mücevherin izini sürüyorum.

-Merhaba Bayan V. Sizin geleceğinizi biliyorduk. Galiba olay hakkında bizimle konuşmak istiyorsunuz.

-Tam üstüne bastınız. Olay günü orada mıydınız?

- Olay günü ben orada değildim. Aslında bu katta bulunan hiçbir arkadaşım olay anında burada değildi. Olan güvenlikler hırsızın attığı duman bombasının dumanını soludukları için zehirlendiler. Bir haftadır hastanede tedavi görüyorlar.

-Anlıyorum, dedi Bayan V. Sonra devam etti:

-O güne ait kamera kayıtlarına bakabilir miyim?

- Tabii ki hanımefendi. Ancak sizi baştan uyarmak istiyorum. Hırsız gerçekten çok zekiymiş. "Bütün sistemimizi alt üst edecek derecede".

- Ne demek istiyorsunuz?

-Hırsız o kadar zekiymiş ki krallığın bütün güvenlik sistemini çökertmiş. Hiçbir kamera onun hırsızlık yaptığı anı kaydedememiş. Galiba yazılımı hacklemiş. Çok araştırdık ufak bir ipucu bile bulabilmek için. Ancak çabamız başarısız.

-Yine de görmek istiyorum.

- Emredersiniz.

Güvenlik görevlisi V'ye kameraları göstermek için onu kamera odasına götürüyordu. V etrafını dikkatle inceliyordu. O günden sonra güvenlik iyice artmış olmalıydı.

Kamera odasına geldiklerinde V güvenliğe teşekkür etti. Güvenlik, kameraları açınca V yalnız kalmak istediğini belirtti. Güvenlik odadan ayrıldı

Bayan V tüm kayıtlara dikkatle baktı. Her anı dikkatle izledi ama güvenliğin de demiş olduğu gibi hırsız, kendi soygunu gerçekleştirdiği sıradaki tüm kamera kayıtlarını bozmuştu. Bayan V ısrarla bir kanıt arıyordu. Her anı tekrar tekrar izliyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Birden bahçeyi gösteren kameraların birinde sadece iki saniye kadar hırsızın atkıyla ve gözlükle saklanmış yüzü gözüküyordu. V'nin kalp atışları hızlandı. O sahneyi tekrar izledi. Defterine yine bazı notlar aldı ve kayıtlardan o görüntüleri sildi.

Dolunay - 28 Aralık

O gece havada kızılık vardı. Ertesi gün kar yağacağıının habercisiydi bu. Bayan V yine erken kalkmıştı. Bugün yapması gereken tek bir şey vardı. O da hastaneye gidip mücevherin çalındığı akşam çalışan güvenlikleri ziyaret etmekte. Aslında onlardan duyacağı cevabı çok iyi biliyordu. Ama onların ağzından ne diyeceklerini duymaya ihtiyacı vardı

Londra Hastanesi, şehrin en büyük ve en eski hastanesiydi. Hastanenin içerisine adım atmasıyla rutubet kokusunu alması bir olmuştu. Bu kokuya gayet aşinaydı çünkü çok nemli bir şehir olan Londra'daki evlerin büyük kısmı aynen bu şekilde kokardı. Bayan V hastanenin görevlilerine güvenliklerin nerede kaldığını sordu. Normalde hastaların yakını olmadığı için onlarla konuşmasına izin verilmeyecekti ancak Kraliyetten aldığı belgeyi uzatınca ona hastaların nerede kaldığı söylendi.

V üst kata çıktı. Yürürken yere her bastığında bu eski hastanenin tahtalarının gıcırdağını fark etti. Ses çıkara çıkara güvenliklerden birinin olduğu odaya yöneldi. İlk önce kapıyı tıklattı. İçeriden "Girin" onayını alınca da yavaşça içeri girdi. Hasta yatağında yatan adam ve yanındaki koltukta oturan kadın onu anlamsız gözlerle süzdü. Bu yüzden Bayan V kendisini tanıtmaya başladı:

-Merhaba. Öncelikle geçmiş olsun bayım. Ben Dedektif V. Kraliyet tarafından mücevher hırsızlığını araştırma için görevlendirildim. Duyduğum kadarıyla o akşam kapının önündeki nöbetçilerden biri de sizmişsiniz. Sizinle bu konuyu konuşmak istiyorum.

Adam halsizce gülümsedi ve sessizce konuşmaya başladı:

-Hoş geldiniz. Burada olmanız büyük şeref ancak size çok yardımcı olabileceğimi düşünmüyorum.

Sonra adamın yanındaki kadın konuşmaya başladı:

-Eşim soluduğu dumandan ötürü hafıza kaybı yaşadı. O geceye dair hiç bir şey hatırlamıyor.

Bayan V emin olmak istermişçesine tekrardan sordu:

-Emin misiniz? En ufak bir şey dahi hatırlamıyor musunuz?

Adam kafasını hayır anlamında iki yana salladı. V tekrardan geçmiş olsun diyerek odadan çıktı ve diğer güvenliklere de aynı soruyu sordu. Ancak aldığı cevap değişmiyordu. Hiç kimse hiç bir şey hatırlamıyordu.

V hastaneden çıktı. Yol boyunca gülümsüyordu. Bunun sebebi asla hayal kırıklığı değildi. Aksine gerçekten mutluydu. 'Kendisini işlemiş olduğu suç' gerçekten mükemmel miydi?

Son Dördün - 31 Aralık

Bir insan neden hırsızlık yapardı? Maddi sıkıntısı olduğu için mi? Maddi sıkıntısı olmasa bile para kazanmaya takıntılı olduğu için mi? Küçüklükten kalan travmaları olduğu için mi? Psikolojik rahatsızlıklara olduğu için mi? İntikam almak için mi? Veya adaletin yerini bulması için mi?

Kötülük ve etik olmayan davranışlar adalet gibi kutsal bir değeri sağlamak için nasıl yapılırdı ki? Kulağa saçma geliyordu. V de bunun farkındaydı. Ama işin içine intikam duygusu da girince her şey değişiyordu.

V hırsızlığı yaptığından beri bunun üzerine neredeyse hiç düşünmemişti. Neden yapmıştı. Ne kadar süre gizli kalacaktı. Kendisinden başka onun yaptığının bilen var mıydı? Kraliyet neden onu dedektif olarak seçmişti? Acaba biliyorlar mıydı? Aslında hiçbir şey bilmiyormuş gibi gösterip gizli bir plan mı yapıyorlardı? Bilmiyorlarsa V ceza almayacak mıydı? Aslında yanlış bir şey yapmamıştı. Yasalar gereğini yapmadığında kendi adaletini kurmaya çalışmıştı. O mücevher krallığa ait değildi. Mısır'dan çalınmıştı. Ne Mısır hükümeti bu konuda ses çıkarıyor ne İngiltere Krallığı yaptığından suçluluk duyuyordu. V artık bu soruna bir çözüm bulmak istemişti: Çözüm kendisiydi. Yaptığından asla pişmanlık duymuyordu. Bu da kafasını karıştıran asıl meseleydi. Kırk iki yıllık hayatı boyunca hep suçluları bulmak için çalışmıştı. Oysa şimdi aradığı suçlu kendisiydi.

Akşama doğru resmi giyimli siyahlı adamlar yeniden geldiler. V onları içeri aldı. Meraklı ve cevap bekleyen bu adamlara ne demesi gerektiğini biliyordu. Ama onların bu cevaptan tatmin olup olmayacaklarından emin değildi.

Masasının başındaki sandalyeye oturdu ve krallıktan gelen adamlar da karşısındaki koltuğa geçtiler.

-Nasılısınız Bayan V?

V gülümsedi. Teşekkür edip iyi olduğunu söyledi. Krallık'tan gelen adamlar asıl konuya geçmek istediklerini göstermek istermişçesine birbirlerine bakıyorlardı. İçlerinden bir tanesi konuşmak için öksürdü. V ise ondan önce davranıp demek istediklerini söylemeye başladı:

-İlk defa böyle bir vakayla karşılaşıyorum. Şu ana kadar çözemediğim bir vaka asla olmadı. Her davada ve her suçta en azından küçük de olsa bir ipucu bulurdum fakat...

Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

-Bu hırsızlık vakasında ne bir ipucu vardır ne de şüpheli biri. Öyle kusursuz öyle mükemmel bir suç ki bu...

Bir yandan gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu bir yandan da “Gerçekten kusursuz bir suç muydu?” diye düşünüyordu. Cümlesini bitirmek istedi:

-Ben elimden geleni yaptım ancak çabalarım sonuçsuz. Gerçekten özür dilerim ve vakayı bırakmak istediğimi sizlere şu an bildiriyorum.

Kraliyetten gelen adamlar şaşkın gözlerle V'ye baktılar. Sonra sinsice gülümsediler.

-Çok yazık Bayan V, biz de size suçlunun kim olduğunu bulduğumuzu söylemek için gelmiştik.

V'nin içini bir korku saldı. Nasıl olabilirdi bu, nasıl? Blöf mü yapıyorlardı? Hiç bozuntuya vermeden sordu:

-Kim?

- Bu odada biri.

Firdevs KAYA

11/C

İNSAN

Çevrenin en tenha istasyonunda metro bekliyorum. Bir sonbahar günü, saat akşam yedi. En yakınimdaki insan yaklaşık yedi metre ötede oturan, telefonu neredeyse burnunda, gözleri cansız çantalı genç. Lise öğrencisine benziyor. Dik duramadığına göre oldukça yorgun. Düşüncelere dalıyorum oturduğum yerde.

Az önce öğrenci dedim demesine ama öğrendikleri pek söylenemez. Yaptıkları tek şey ezberlemek. Peki herkesin yaptığı gibi bu meseleyi burada bırakıp öğrencilere mi kızacağım? Tabii ki hayır. Çünkü onlar da öğrenme ihtiyacı hissetmiyorlar, haksız da sayılmazlar. Sınavları iyi ezber yapanların geçtiği okullarımız var. Öğrenmek, düşünmek, yorumlamak ikinci planda bile değil; planda yoklar! Ve hak etmiyorlar bu sebeple suçlanmayı. Kendilerine gösterilen kurmaca evrenlerin sorunlarıyla meşguller. Ahmet iki tam yüzde yetmiş iki ekmek alabiliyor onlara gösterilen dünyada. Sonra da hayatı bilmediğinden yakınıyoruz gençlerin, öğretseydiniz o zaman! Hayatı öğretmediğiniz bir de üstüne cesaretlendirmek yerine “okusun” diye korkuttuğunuz çocuklar gerçeklikten kaçmaya çalışınca da onlar haksız oluyorlar.

Peki, bütün bunların sorumlusu kim? Ebeveynler mi, telefonlar mı, para mı? Hiçbiri! Ebeveynlerden yakınır çoğu öğrenci ancak arkada yatan gerçek şudur ki onlar da kurtuluşun “okumak” olduğuna inanır. Hiçbir zaman mutlak refaha ulaşamayacağını anlamaz insan. Kendisi yapamayınca da çocuklarına hedef koyar onu. Kötülüğünden değil sevgisinden. Yıllardan beri süregelen bu zahmetin sorumlusu insandır. Ve insan değişmemeyi kendine adet edinmiştir.

Ben bunları düşünürken dershane kafesi en az üç durak gitmiştir. İşte bir tane geliyor, buna biniyorum. Vagona yaklaşıyorum ve kapılar açılıyor. İnmeye hazırlanan beyefendi beni görünce duraksıyor. Herhalde yol verdiğime şaşırdı. Toplu taşımayı sık kullanıyor galiba? Sıkışık vagonun iki durak sonra boşalacağını bildiğimden rahat sayılırım. Tabii bu kadar insanın birbirlerini belki ilk kez gördüğünü düşününce başım dönmüyor değil. Ve dünyada bu vagonun yüz milyonlarca katı insan var. Hayret verici doğrusu.

O istasyona geliyoruz. İnsanların sırayla ve kapıdan tek seferde tek kişi çıkarak neredeyse tüm aracı boşalttıkları istasyon... Şaka yapıyorum tabii ki! Üçerli beşerli inmeyi başarıyorlar o küçücük kapıdan. Pardonlar havada uçuşuyor. En çok özür en gereksiz anda bir araya geliyor kapının etrafında. Binmeye çalışan iki üç kişi de ayrı bir telaş içerisinde.

Kargaşa son buluyor, kapılar kapanıyor. En sonunda metro yolculuğunun garip bulduğum aşamasına geldim. Geriye kalan bir avuç insan ne pahasına olursa olsun etkileşimden kaçınıyorlar, umursamazlıktan öte bir çaba görülebiliyor iletişime karşı. Adeta birbirlerinden korkuyorlar.

Belki metro durumu için değil ancak gerçekten de hayatımıza yayılmış bir korku var insanlara karşı. Haksız da sayılmayız bence. Bize şimdiye kadar öğretilen bir şey vardı: Bu hayatta ya korkan olursun ya da korkulan. Artık kimse bu şekilde dile getirmese de hâlâ daha bu vahşi anlayışın izleri var toplumda. Ya kâr elde edeceğimizi düşündüğümüzden ya da kendimizi korumak için korkulan olmaya çalışıyoruz yabancılara karşı. Korkulana yaklaşılmaz, karışılmaz çünkü. İnsanların “ahlaksızlığı” yüzünden içgüdüleri kullanıyoruz, işe de yarıyor. Korkutucu olanın kazandığı bir dünyada korkutucu olmaya çalışana kızabilir miyiz?

Hayatta kalmamızı sağlayan en faydalı duygularımızdan biriydi korku. Ne zaman ki ölümden korktu insan o zaman bir parçamız hep eksik kaldı. O yüzden neredeyse bütün dinler, öğretiler, felsefeler ölümden bile korkmamayı öğütlediler. Ve bu sefer onların yok oluşundan korktu takipçileri, müritleri. Dinleri, öğretileri aşāılanmasın diye savaşlar çıkardılar, birbirlerini öldürdüler. Ama en yıkıcısı onlar değildi. En yıkıcı olan korkmaktan korkanlardı. O kadar korktular ki korkmaktan, korkunun kaynağı oldular. Savaş, yıkım, katliam onlardan türedi. Korkacak kimseleri olmasın diye korkuttular herkesi. Onlar da haksız sayılmazlar ama. Korkanlar kaybediyordu onların zamanında da.

“İnsanlık” dediğimize bu yüzden ulaşamıyoruz işte. Hayat çoğunluğun mücadele gözüyle baktığı bir süreç, ondan korkuyorlar. Sanki hayat onların değilmiş gibi onu düşman belliyorlar. Yabancıları hayatın, dostları kendilerinin müttefiki gibi görüyor, bir avuç dostla yetiniyorlar. Sevmek kötüyümüş gibi nefret ediyorlar. Hepsinin arkasında da bu korkular yatıyor.

Bir durgunluk hissettim, herkes kaybolmuştu. Dışarıya baktım ve son durakta olduğumuzu anladım. Toparlanıp dışarıya attım kendimi. Hareket ettikçe beynimin harareti azaldı. Güneşin son ışıkları kaybolurken dışarıdaki hava beni kendime getirdi. İnsan hakkında düşünmek yoruyordu beni, bir insanı. Değiştiremezdim “insanı” o değişmek istemedikçe. Niye değişsindi ki zaten? Ben de unuttum bütün düşündüklerimi. Haksız da sayılmam hani, niye hatırlayayım ki?

Haki Fırat TAŞDEMİR

11/C

YAĞMURLU BİR SONBAHAR AKŞAMI

Her şey o gün başladı. Okul açılalı bir ay olmuştu ve sonbaharın ilk yağmurları yağmaya başlamıştı. Ben o zamanlar yağmuru seven biriydim. Herkes yağmurdan korunmak için sağa sola koşuştururken yağmurun altına atlardım. Kollarımı iki yana açar, gözlerimi kapatır ve yüzümü gökyüzüne dönerdim huzurla.

Lisenin ilk yılı, yepyeni bir hayat vardı önümde. Tamamen yabancı olduğum bir hayat. Çok sosyal biri değilimdir, yeni ortamlara girmeye de pek alışkın değilim. Ortaokulda yalnızca iki üç yakın arkadaşım vardı vakit geçirirdim. Liseden önceki yaz aylarında ise lise hayalleri kurarken pek çok arkadaş grubu çıktı karşıma. Çok imrendim onlara, öyle kalabalık bir arkadaş grubum olmasını çok istiyordum. Artık eskisi gibi içe dönük biri olmayacak ve birçok arkadaş edinecektim lisede. Öyle de olmuştu. Her ne kadar yeni bir ortam da olsa sınıf ortamına çok çabuk alıştım ve ilk haftalardan sınıftaki neredeyse herkesle konuşmaya başlamıştım. Hatta bir arkadaş grubum bile olmuştu. Birlikte çok güzel vakit geçiriyor ve dönüp baktığımızda mutlulukla hatırlayacağımız anılar biriktiriyorduk. Birkaç hafta böyle geçti ve yavaş yavaş liseye alışmıştık.

Bir gün okulda koro tarzında bir etkinlik olacağı söylendi ve tüm okul konferans salonuna indirildi. O gün tesadüfen yanıma sınıftan olan ama pek de konuşmadığım bir kız oturdu (ellerinde ders notlarıyla). Karanlıkta ve müzik eşliğinde ders çalışabileceğini düşünecek kadar çalışkan birisi. Birkaç dakika sonra ders çalışamayacağını anladı ve etrafını görmeye başladı. Selamlaştık. Derslerden konuşmaya başladık, sonra okula geliş hikâyemiz, okul hakkındaki izlenimlerimiz derken müzik eşliğinde uzun uzun konuştuk. Müzikleri yorumluyor, koro ekibini, içindeki arkadaşlarımızı izliyor ve birlikte şarkı söylüyorduk. Bir buçuk saat süren etkinliğin ardından sınıflara geçtik. Sonrasındaysa okul diğer günlerden farksız bir şekilde devam etti.

Okulun son saatlerine doğru hava kapanmaya ve yağmur yağmaya başlamıştı. İkimiz de evimize yürüyerek gidiyorduk ve sabah hava açık olduğu için şemsiye almamıştı yanına. Benimse bir haftadır çantamda duruyormuş. Ne de olsa pek kullanmıyorum. Okul çıkışında ona verdim. Çok utandı ve benim nasıl gideceğimi sordu. Bilmiyor tabi yağmuru ne kadar sevdiğimi. Neyse ki yolumuzun bir kısmı ortak çıktı ve birlikte yürüdük bir süre. Tek bir şemsiyenin altında. Yol ayrımına geldiğimizde şemsiyenin onda kalmasını ve biraz yağmurda yürümek istediğimi söyledim. Birlikte yürüyelim dedi ve birden şemsiyeyi indirdi. Evime kadar benimle birlikte geldi, yaklaşık on beş dakika yağmur altında yürüdük. İkimiz de sırlıslık olmuştuk ve onu dışarıda öylece bırakamazdım. Çekinerek de olsa benimle birlikte eve geldi ve annemden kuru kıyafetler istedik. Annemin bizi gördüğündeki yüz ifadesi ise çok komikti. Hem kızmış hem de acımişti. Hemen ikimize de kıyafet getirdi ve biz de o sırada saçlarımızı kuruttuk. Evde ona en uygun kıyafetler benimkilerdi ve onlar bile biraz bol geldi. Yine de bol kıyafetler üzerinde çok tatlı durmuştu. Çok utanmış bir halde bir an önce evden çıkmaya çalışıyordu. Anneme ve bana birkaç kere teşekkür ettikten sonra çıktı ama şemsiyesi olmadığını unutmuştu. Hemen arkasından dışarı çıkıp seslendim ve göz göze geldiğimizde “Tanıştığımızı memnun oldum.” diyerek şemsiyeyi uzattım. Ne de olsa o gün tanışmıştık. Ben de dedi ve gülümseyip şemsiyeyi aldı. Arkasını döndü ve evine doğru yürümeye başladı.

Yeni tanışmış iki kişiye göre fazla yakındık ama ikimiz de bu durumdan şikâyetçi değildik. Çok garip bir şekilde tesadüfler üzerine ve kendiliğinden yakınlaşmıştık. Sanki evren

bizi bir araya getirmiş gibiydi. İşte böyle tanıştım onunla. Daha ilk günden diğerlerinden farklı birisi olmuştu benim için.

O günden sonra günler günleri, haftalar haftaları kovaladı ve birlikte iki yıl geçirdik. Yine yağmurlu bir sonbahar gününde, yağmurun altında yürürken annesi aradı beni. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve hemen anlamıştım kötü bir şeyler olduğunu. Okul bir haftalığına tatile girmişti. Tatilin ortasında annesi beni neden arasın ki diye düşündüm. Trafik kazası geçirdiklerini ve kızının yakınlarda bir hastaneye kaldırıldığını söyledi. Ondan sonrasına dair hatırladığım tek şey yağmur damlalarının birer mermi gibi vücuduma çarptığını hissettim. Kendime geldiğimde ise hemen eve girdim ve annelere haber verdim. Apar topar hazırlanıp yola çıktık. Yol boyunca arka koltukta korkudan titredim durdum, onu kaybedersem ne yaparım diye düşünmekten alamıyordum kendimi. İlk günden beri geçen sürede neredeyse her şeyim olmuştu. Okula birlikte gidiyor, eve birlikte dönüyorduk. Evlerimiz yakın olduğu için akşamları sürekli birlikte takılıyorduk. Ailelerimiz de bundan hiç rahatsız değillerdi ve hatta bizi sürekli eve yemeğe çağırıyorlardı. Bir gün ben onlara akşam yemeğine gidiyordum, diğer gün o bize geliyordu. Şimdi bütün o güzel anlarımız aklıma geliyor ve zihnimi birer gözyaşı olarak terk ediyorlardı. Ölümün kıyısında hayatinin film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmesi dedikleri bu olsa gerek. Ölen ben değildim ama hayatımın anlamı şu an belki de ölmek üzereydi. Bu korkuyla yarım saat boyunca yağmur damlalarının arabanın camına çarpışını seyrettim.

Nihayet hastaneye geldiğimizde saat dokuz olmuştu ve yağmur iyice hızlanmıştı. Hastaneye doğru koşarken bir yandan da annesini arayıp nasıl olduğunu sordum. Durumunun kötü olduğunu ama hala bir umut olduğunu söyledi. İçeri girer girmez hemen danışmaya hangi odada olduğunu sordum ve anneleri beklemeden merdivene koştum. Odasının önüne geldiğimde kapısının kapalı olduğunu gördüm ve içeriden gelen ağlama sesini duydum. Yavaşça kapıyı araladım ve içeri girdim. Gözleri kapalı bir şekilde hastane yatağında yatıyordu. Birkaç yerinden makineye bağlanmıştı ve o makine ile hayata tutunmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Tek başına yaşayabilecek halde değildi. Ne olmuştu da bir anda bu hale gelmişti? Nasıl oldu da her şey normalken birkaç saat içinde kendimi ölüm döşeğindeki sevgilimin yanı başında bulmuştum? Hayat bu kadar acımasız olabilir miydi? Bir an bütün bunlar bir kâbusmuş gibi hissettim. Gözlerini açıp bana doğru elini hafifçe kaldırdığında ise anladım tüm bunların gerçek olduğunu. Bana ihtiyacı vardı. Gözlerinden anlıyordum bunu ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Yanına koşup ellerini tutmaktan başka bir şey yapamamıştım. Gözyaşlarımdan biri tam kalbinin üzerine düştüğünde gözleri yavaşça kapandı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve ardından, makineden gelen kalp atış sesi durdu. Uzun bir bip sesi, saatlerce sürmüş gibiydi, sonrasında koca bir hiçlik... Bir süre sonra başka bir ses daha duyuldu, yağmur birden hızlanmıştı ve yağmur damlalarının cama çarpış sesleri geliyordu. Sanki gökyüzü de benimle birlikte ağlamaya başlamıştı.

Yağmurlu bir sonbahar akşamında bizi bir araya getiren evren, yine yağmurlu bir sonbahar akşamında bizi ayırmıştı.

O gün bu gündür yağmurun altında gözlerimi kapatıp yüzümü gökyüzüne çevirdiğimde gözlerimin önüne o geliyor. O gün bugündür yağmuru sevemiyorum. Yağmurun altına giremiyor, kaçıyorum. Kaçtığım şey ise yağmur damlaları değil, onu bir daha görmemek için kaçıyorum.

İdris Efe GÜMÜŞBUĞA 11/C

GÖRÜYORSUN AMA HİSSEDİYOR MUSUN?

Her başlangıç bir son mudur ya da her son bir başlangıç mı? Hayat hiç gülmez miydi yüzümüze ya da suç muydu mutlu olmak? Çok büyük hayallerim yoktu aslında ama bu hayat nefes almayı bile zorlaştırıyor sağ olsun. Güzel bir çocukluk geçirdim diyebilirim aslında ta ki o güne kadar. Küçük kalbim hayatın koşturmacasına direnebilecek kadar güçlü değilmiş meğer; tabi sonrası hastane koridorları, hiçbir şeye faydası olmayan tonlarca ilaç, her ameliyat sonrasında hemşirelerin yüzündeki yalandan gülümseme... Hepsi bundan ibaretti. Bazen diyordum neden ben, dünyada milyonlarca insan varken niye yani? O kadar umudumu kaybetmişim ki bu kadar acı çekmektense ölüm bile daha iyi bir fikirmiş gibi geliyordu. Sonra bir mucize oldu ve donör bulundu. Çok geçmeden ameliyat oldum, her şey rüya gibiydi. Sanki bir anda uyanacakmışım da her şey başa saracakmış gibi hissediyordum ama öyle olmadı. Ben o ameliyattan sağlam bir kalple çıktım. Artık yeni hayatım başlıyor.

1 Yıl Sonra

Son bir yılım beklediğim kadar parlak geçmedi ama olsun şu an kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek bile çok kıymetli, keşke annemin suratındaki o endişeli ifadeyi de silebilme imkânım olsa. Birkaç ay önce işe girdim, hem bir hediyeelik eşya dükkânında yardımcı olarak çalışıyorum hem de boş günlerimde hasta çocukların yanına gidip maskotluk yapıyorum. Fazlaca monoton bir hayatım var doğru ama bir yıl önce bana böyle bir imkân sunulsaydı ben gözlerim kapalı da kabul ederdim. Şimdi işten çıktım, çocukların yanına gideceğim, genelde yurdun içinde pek kimse olmaz ama bugün sanırım yemek dağıtım günü yoksa bu kadar insan ve yemek neden olsun? Genelde küçük bir kasabada olduğumuz için herkes birbirini tanır ama ilerideki ayakta duran adamı hiç görmedim. Sanırım yirmilerinin sonunda, uzun boylu, esmer, kısa saçlı bir adam. Üzerinde de yere kadar uzun gri kaban, içine de boğazlı bej rengi bir kazak var; mavi kotuyla da spor ayakkabıları uyum içinde gözüküyor. Evet, bu adamı hiç görmedim, sanırım yeni taşınmış. Neyse çocuklarla vakit geçirdikten sonra bisikletimle eve gittim, çok yorulmuşum, hemen kendimi uykunun kollarına bıraktım. Güneş her zaman olduğu gibi tekrar doğdu ve tüm kasabayı aydınlatmaya başladı. Kendi kendime erken kalkan yol alır gibi nasihatler söyledikten sonra evden çıkıp iş yerime geldim, bu aralar çok yoğunluk. Patronum olan kadın bana kendi kızımıymışım gibi davranıyordu, o yüzden çalıştığım yeri çok seviyordum. Neredeyse öğle molası geldiğini fark ettim ve yiyecek bir şeyler almak için parkın karşısındaki fırına gitmeye karar verdim. Fırının içi yeni çıkmış kurabiye gibi kokuyordu, uzun bir süre kararsız kaldıktan sonra bir sürü börek ve kurabiyeyle fırından çıktım. Hava bugün öğle aramı parkta geçirmeye yetecek kadar güzeldi. Doğduğumdan beri bu kasabada yaşıyorum, her yerini ezber biliyorum demek isterdim hastalığım beni bu güzelliklerden mahrum bırakmasaydı... Kulağıma bir şarkı mırıltısı gelmeye başladı, neden bilmiyorum ama gözlerim sulandı, garip hissetmeye başladım. Sanki şarkı bana bir şey çağrıştırıyor gibiydi ama anlayamıyordum, kafamı sesin geldiği yöne çevirdiğimde gene aynı adamı gördüm. Dediğim gibi küçük bir kasabada yaşıyoruz, karşımdaki adamı biraz daha incelediğimde manzarayı izlediğini gördüm. Adama bakınca gözünüze bir süre batıyor, sanki burada olmaması gerekiyormuş gibi. Ben düşüncelere dalmışken de öğle aramı bitti ve işe geri döndüm.

...Kafam gitgide karışmaya başladı. Sanki o yabancı beni gittiğim her yerde takip ediyormuş gibi hissediyorum, gerçekten bu kadarı da tesadüf olabilir mi? Neredeyse gittiğim her yerde, geçtiğim her sokakta onunla karşılaşıyorum, aklımı kaçırmak üzereyim. Artık gördüğüm ilk yerde çevirip sorguya çekecektim.

Beklediğim gibi adam fırının karşısındaki bankta oturuyor tam da her gün buraya geldiğim saatte, bir hışım banka gidip yanına oturdum. “Kimsin sen?” dedim. “Pardon, bana mı dedin?” dedi sesi tok çıkan adam. “Evet, nereye kadar daha beni takip edeceksin?” dedim. “Sanırım sen biraz hatta bayağı bir kafanda kurmuşsun ama benim seni takip ettiğim falan yok.” dedi. Rezil olmuş gibi hissediyordum, ne kadar sinirli oturdusam bir o kadar utanç hissederek kalktım ve iş yerime geçtim. Az öncekilerden sonra sanırım bugün hiçbir şey moralimi düzeltemez. Akşama kadar bir şey düşünmemek için oradan oraya koşturdum, mesai bile yaptım sanırım. Artık dükkânı kapatma vakti geldi, karnım da bir o kadar acıktı, tabi hemen eve gidip annemin yaptığı leziz yemeklerden yemek istiyordum. Bisikletimle tam evin sokağına gelmişken bir mırıltı duydum sanırım kediden geliyordu bu ses ama canı yanıyor gibiydi daha çok. Bisikletimi kenara bırakıp kediyi armaya başladım. Ben kedi görmeyi beklerken karşımda tüm gün aklıma getirmekten bile kaçındığım adamı gördüm, çok güzel sürpriz gerçekten. Adam “Gene bağırp çağırmayacaksan tanışalım.” dedi. Tabi bu sırada aramak için geldiğim kedi yavrusu adamın kucağında mayışmış uyuyordu. “Peki” diyebilirdim sadece. “Adım Emir. Yeni taşındım, tek yaşıyorum.” dedi. “Adım Zeynep, genelde Zeyno derler ama sen deme, seni her gün gördüğüm parktaki hediyelik eşya dükkânında çalışıyorum.” dedim. Tanımadığım adama hastalığımdan bahsedip kendimi acındıracak değildim tabi ki. “Peki, Zeyno bir şeyler içmek ister misin?” dedi. “Haha, güzel espriymiş beğendim bunu Erim pardon Emir.” dedim ve bisikletimi alıp eve gittim. Bu kesinlikle bu çocuğu son görüşüm değildi biliyorum.

Sabah gene korkunç alarmımın sesiyle uyandım, başım zonkluyordu, sanki kafamdaki tüm sinir hücreleri ayaklanmış da halay çekiyormuş gibi hissediyordum. Zor da olsa kendimi yataktan kazıyıp mutfağına geçtim, annem telaşla yanıma geldi. “Bir şey mi oldu, başın mı dönüyor? Doktoru çağırayım hemen.” gibi cümleleri taramalı tüfek gibi söyledikten sonra kendime geldim. “Hayır, annecim, gayet iyiyim sadece dün uyku tutmadı.” dedim. Annem de “Zaten birkaç gündür aklın bir karış havada geziyorsun sormayayım dedim de söylemesem çatlarım biliyorsun.” dedi. Hafif bir tebessümden sonra anneme olanları anlattım, o da durur mu imalar kaş gözler ve sırtmalarla baş ağrımı on kata çıkardı. Annemle baş edemeyeceğimi fark edip işe gitmeye karar verdim. Bugün hava son günlere göre yağmurluydu. Ve ben yağmurdan oldum olası nefret etmişimdir, bana hep kasvetli ve acı dolu hastane günlerimi hatırlatıyor. Annemden kaçayım derken de şemsiye almadığım için sıırıslıklam olmuşum.

Bir anda önüme sarı bir şemsiye düştü, mağazanın üstünden bir anlık şaşırmaıyla yukarı bakarken gökkuşağının ne kadar güzel görüldüğünü fark ettim. Sonra etrafıma bakındım ve Emir’i gördüm, büyük gülümsemesiyle bana doğru geliyordu. O gelirken ben de şemsiyeyi açıp ona döndüm. “Bu havada şemsiyeyi yanına almayacak kadar aklını karıştırdım galiba.” dedi. Dediklerinden sonra bir an kalakalsam da hemen toparlandım. “Şemsiyem vardı da ben yağmuru sevdiğim için almadım.” dedim. “Yüz ifadenden anlaşılabilir merak etme.” dedi. Bir anda boynuma atkı sardıktan sonra konuşmaya devam etti. “İlerideki kafenin sıcak çikolataları çok güzel, orada kitap okumak için mükemmel bir hava, benden tavsiye.” dedi ve yanımdan ayrıldı. Sanırım daha önce hiç yağmurda kitap okumamıştım. Çok sıradan bir şey olsa da benim hayatım sıradanlara alışık değildi maalesef. Dediğini yapmıştım evet sanki yağmurun sesi insana huzur veren bir şeymiş gibi hissetmeye başladım. İleriki günlerde de Emir’le tesadüfi karşılaşmalarımız devam etti. Bisikletimi görünce de yarın için bisiklet sürmeyi teklif etti, ben de kabul etmiş bulundum. İçimde enteresan bir şeyler hissetmeye başladım. Emir hayatıma girdiğinden beri olaylara bakış açım değişmeye başladı ve bunu görebiliyordum. O yüzden yarın için heyecanlı değilim desem yalan olur. Sabah hava ılıktı ama güneş yoktu, tam sonbahar havası gibiydi. Erkenden evden çıkıp Emir’le buluşmak için fırının

önünde bisikletimle beklemeye başladım. Emir gelmeyince aklıma telefonda aramak geldi, sahi ben Emir'e numarasını bile sormamıştım. Hala gelmemiști, ben de etraftakilere sordum sabah gördünüz mü Emir'i diye, kimse anlamadı kimden bahsettiğimi. Çok garip burada herkes birbirini tanır; hadi bir kişi görmedi, o kadar insanın nasıl haberi olmaz. Ben bunu düşünürken önüme yeşil montlu bisikletli biri geldi. Emir'di bu tabi ki. Hemen telefon numarasını sorduğumda afallasa da yazdı sonra numarayı. "Sen burada mı oturuyordun, yeni mi taşındın?" diye sordum. "Altı yıldan fazla oldu sanırım, arkadaki yeşil apartmanda oturuyorum, eskiden annemler de buradaydı ama onlar geçen sene teyzemlerin yanına taşındı." dedi. "O kadar sene boyunca nasıl görmedim acaba seni? dedim." Görmüşsündür ama fark etmemişsindir, bazen gördüğünle algıladığın çelişir." dedi.

Anlayamıyordum, bir şeyler tersti ama kafamda oturtamıyorum. Aramızda geçen kısa konuşmadan sonra bisiklet yoluna geçip pedallara asılmaya başladık. Bisiklet sürerken hiç bu kadar eğlenmemiştim sanırım. Ağaçların yanından geçerken Emir ağaçların adlarından, boylarından hatta kaç yıl yaşadıklarından bahsetti oysa ben hepsini çam ağacı zannediyordum. O günün üzerinden bir hafta geçti işleri boşladığım için geçen haftaya nazaran çok daha yoğun bir hafta oldu benim için ama olsun çalışmayı seviyordum, iş çıkışlarımda da Emir'le parka gidiyorduk bana okuduğu kitapları anlatıyordu, ben de ona o gün neler yaptığımı anlatıyordum. Sanırım artık Emir'e hastalığımdan bahsedecektim sonuçta o kadar zaman geçirmiştim onunla, saklamama gerek yoktu. İşten çıktıktan sonra her zaman oturduğumuz parka çağırdım onu. Parkta bekledim, bekledim, bekledim. Ne gelen oldu ne giden; sonra aramaya karar verdim, telefonu da açan olmadı artık gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Fırının arkasındaki yeşil eve geldim, uzaktan görüldüğünün aksine çok daha cansız ve kasvetli duruyordu. Emir gibi neşeli biri burada nasıl yaşıyor şüphe ettim doğrusu. Kapıyı çaldım, bu sefer de açan yok, gerçi Emir'in burada olduğunu bilmesem burada kimse yaşamıyor derdim. Elimden hiçbir şey gelmiyordu ne ailesini tanıyordum ne de arkadaşlarını. Ben gene düşüncelere dalmışken apartmana takım elbiseli bir adam geldi. "Pardon, burada mı oturuyorsunuz?" diye sordum. "Hayır, emlakçiyim ben." diye cevap verdi. "Eee, peki bu karşı dairede Emir oturuyor, tanıyor musunuz acaba?" diye sordum. Adamın yüz ifadesi sertleşti. "Hanımefendi o daire bir senedir boş hatta ben de yeni kiracılar için buraya geldim." dedi. "Nasıl yani ne demek boş?" dedim. "Evet, uzun yıllar burada bir aile yaşadı ama oğullarının ölümünden sonra memlekete gitti onlar." dedi.

İşte o an her şey yerine oturdu ve ben bir sene öncesine gittim. Annem odama heyecanla girdi ve "Kurtulduk güzel kızım, başardın." dedi. O gün bir araba kazası olmuştu ve kaza yapan adamın organları da adamın ölmeden önce istediği gibi bağışlanmıştı. Emir'in kısa hayatında yanında olan kalbi şimdi Zeyno'daydı. Oysa kaç kere duymuştu Emir'in ismini ama fark etmemişti. O kötü günlerle birlikte Emir'i de unutmuştu. Aslında Zeyno hiçbir zaman Emir'le tanışmadı, hiçbir zaman parkta sohbet etmediler ya da hiçbir zaman kimse Emir'i görmedi. Ama Emir Zeyno'yu tekrar hayata bağladı.

Her başlangıç bir son mudur ya da her son bir başlangıç...

Mina Naz
ACAROĞLU 11/C

TAMİRHANE

Elli sekizinci gün. Derin bir of çektim. Saçlarımı kirten paslanmış aynanın karşısında taradım. Ne içindi. Otuz yıldır sanayide olan ustam için fazlaydı bu hazırlık. Daha fazla bu lağım kokan banyoda oyalanmadım. Kapının önüne çıktım. Derin bir nefes alıp cebimden sigaramı çıkarıp yaktım. Askerden geleli iki ay olmuştu. Anam benim için kız aramaya ben gitmeden evvel başlamıştı. Lakin üniversite mezunu olmayana kız yoktu. Hele o genç bu dünyada bir baltaya sap olamamışsa ve sanayide çıraksa hiç kız yoktu. Sahi benim varlığım bir hiçti. Sadece yükütm bu dünyaya. Alet çantasının işlevi bile benden fazlaydı. Zaten babam da her fırsatta dile getirirdi bunu. Sanki ben olmasam her şey çok güzel olacaktı gibi. Sigaramın sonunu içime çektim ve izmaritini yere atıp ezdim. Sanki her şeyin sorumlusu izmaritmiş gibi.

Dükkâna girip alüminyum çaydanlığa su koydum. Ustam da gelirdi birazdan. İşler kesatti. Usta borçları ödeyemiyordu. Belli etmese de o da dükkânı hiç sevmiyordu. Sürekli emeklilik yaşının geldiğini söyleyip duruyordu. Dükkânı devredeceğim evlat sana buradan da ekmek çıkmaz, diyordu. Yani demiyordu da işte ben anlıyordum onu, onu diyordu. Hayatta bana varlığımın işe yaradığını bir ustam bir de anam söylüyordu. Her sabah söverek geldiğim bu dükkân işe yarıyormuşum gibi hissettiriyordu işte. Burada olmasa ne yapacaktım.

Kaynayan suyla düşüncelerimden ayrıldım. Çayı koydum. Ustam da gelmişti. Yine sanayiye son ses tamirci çırağıyla girmişti. Sağ olsun her sabah hatırlatırdı ne olduğumuzu. Elindeki simitlerle egzoz kokusunu bastırdı. Bardaklara çayları döküp tabure çektim. Ağzında simitle “Ben gidiyorum” dedi. Boğazımdaki yumrudan ağızımdaki lokmayı yutamadım. Sadece bakabildim. Ne soru sorabildim ne de simidi bitirebildim. Sadece baktım. Ne yapacaktım. Belki yeni bir dükkânda yine bir çırak olarak başlardım işe. Kalktım masadan. Kapıda bir sigara yaktım. “Bana da ver bir tane”. Usta kalp krizi geçirdiği için sigarayı bırakmış. Sorgulamadım ama, uzattım. Yaktıktan sonra yüzüme baktı. Derin bir nefes çektikten sonra “Son bir işimiz kaldı, sonra burası senin. İster evin yap ister tamirhane. Ama ne yapıyorsan tam yap. Bu emeği, yıllarımı boşa harcama. Hiçbir zaman baba olamadım. Bu dükkânda bana ne baktılar ne istediler. Burada sadece beni hor gördüler. Hayatımı buraya verdim ben. Benim ailem de işim de burası oldu. Ama sen aileyi, mutlu olmayı, sevmeyi hak ediyorsun oğlum. Belki sana burayı verdim diye yıllar sonra bana küfredeceksin. Ama benim ailem burası ve sen de benim oğlum oldun. Otuz sene boyunca yanıma aldığım tek çırak olup her sabah bana çay koyan kişi de sen oldun. Gideceğim dediğimde gözündeki hayal kırıklığını ve ben yine bir şey beceremiyorum dediğini gördüm. O omuzlar her zaman dik durmayı hak ediyor oğlum. Ben yokum ama sen varsın. Yıllarımı boşa harcama.” Ustaya baktım. Gözlerindeki yorgunluğa, tecrübeye ve bitmişliğe baktım. Sarılmak istedim. Küçük bir çocuğun babasına sarılmak istemesi gibi. Hiç babama sarılmamıştım belki ama ustama sarıldım. Yıllardır baba hasreti çeken bir çocuk gibi. Sırtıma üç kez vurup geri çekildi. Sözlerinde doğru kararı vermişlik hissinin verdiği gurur vardı. Utandım. Her sabah buraya söverek geldiğim için utandım.

Çok şey söylemek istedim o gün. Onu asla pişman etmeyeceğimi, yüzünü kara çıkarmayacağıma söz vermek istedim ama yapamadım. Şimdi söylemediklerimin pişmanlığıyla yanıp tutuşuyordum işte. Ustayı, daha doğrusu babam yerine koyduğum adamı iki hafta önce kaybettim. Ona o gün söyleyemediğim şeylerin pişmanlığıyla yanıp tutuşurken ileride yapmadığım şeylerin pişmanlığını çekmemek için yas bile tutamadım ben. Artık bu tamirhane benim de evimdi.

UÇAMAYAN KUŞLAR

Alarm sesi çaldı. Uykulu uykulu gözlerimi açtım. Bir' de baktım ki o da ne! Saat 7.21 olmuş. Normalde saat 7.00'de kalkıp işine ucu ucuna yetişen ben, daha birkaç hafta önce kabul aldığım işime geç kalacağım. Hemen yataktan fırladım, üstümü değiştirdim. Üstümü değiştirdim dediğim de gömleğin düğmelerini bile doğru düzgün ilikleyemedim. Hele geceliğimi çıkarıp pantolonu giyip kemeri takmam birkaç saniye sürmedi desem yeridir. Elim ayağıma dolaştı açıkçası. Hemen gidip bilgisayarımı çantama koydum ve ağzıma bir lokma atmadan evden dışarı fırladım.

Yedinci katta oturan biri olarak söylüyorum, asansörlerin gelmesi bir iki dakikayı falan buluyor. Malum benim kaybedecek bir dakikam da yok. Neyse ki tam çıktığım sırada komşum Ahmet abi de asansöre biniyormuş. Hemen seslendim Ahmet abiye: "Ahmet abi rica etsem kapıyı tutar mısın?". Bön bön baktı yüzüme. Ne bir selam ne bir tepki... Sadece bakarak bekledi asansörün kapısının kapanmasını. Ben de koşup yetişmeye çalışsam da başaramadım. "Off, şimdi kim bekleyecek yedi kat asansörü!" diye içimden sızlansam da bekleyecek bir dakikam bile olmadığından yıldırım gibi merdivenlere yöneldim.

Bir solukta giriş kata varmıştım, hemen binanın kapısını itip dışarı fırladım. Bir de baktım ki otobüs yaklaşıyor. Hemen durağa koştum, zaten durak da hemen evin birkaç metre ötesinde. Çıkardım akbilimi yetişmeye çalışıyorum. Neyse ki otobüse yetiştim fakat bir de ne göreyim: İçerisi tıklım tıklım. Hemen binmek için sıraya girdim fakat insanlar otobüse kendileri binecek diye birbirlerini ittiriyor, inmek isteyen birkaç yolcuya da izin vermiyorlardı. Şoför de birkaç kişiyi aldıktan sonra kapıları kapatıp bastı gitti. Ne bekleyenlerin ne de şoförün geride "Acaba yolcuların aceleleri var mı, acaba binelim derken çarpıp da ayıp ettik mi?" diye düşündükleri falan yok. Böyle şey olmaz olsun, sabahtan beri -ki uyanalı sadece sekiz dakika olmuştu- başıma gelmedik iş kalmadı! Neyse, elden gelen bir şey de yok, yeni otobüsü beklemeye karar verdim. Daha arabam da olmadığından işe gidecek başka yol da yok neticede. O sırada ilk defa gözüm durakta bekleyenlere ilişti. Benimle aynı otobüse binmeye çalışanlar da aynı benim gibi yolcu ve şoföre sövüp sayıyor, arkalarından yağdırıyorlardı. Aralarından en gür ses daha beş altı yaşlarında bir çocuğu olan bir kadından geliyordu. Ama ses ne ses, anlatamam. Böyle bağırma görülmemiştir, sabah sabah kulaklarımın zarı patladı. Kadının çocuğu da bu sestem rahatsız olmuş olacak ki annesine söylendi. Kadın da otobüse olan sinirini çocuğa bir fiske vurarak çıkardı. Keşke o masum sese bu kadar sert bir tepki vermeseydi... İçimden kadına ne kadar sinirlensem ve çocuğa acısam da söylenecek söz yoktu elbet. Ben de tekrardan beklemeye başladım.

Daha aradan beş dakika geçmişti ki -şanslıydım aslına bakılırsa- bir otobüs daha görüldü. Diğer yolcular gibi yapmasam da hemen önlere yaklaştım ki otobüse binebileyim. Allah'tan bu sefer otobüse binmeyi başardım, zannedersin Survivor'a gelmişiz de hayatta kalma mücadelesi veriyoruz.

Yaklaşık yarım saat, bilemedin kırk dakika süren otobüs yolculuğum nihayet başlamış, otobüs kalkana kadar da hemen tutunacak bir yer bulmuştum kendime. Hemen kolumdaki saatime baktım ki saat 7.40'a yaklaşıyor. N'apsam ki? Yapacak da bir şey yok, ben de aval aval otobüsün içindeki yolculara bakıyorum. Herkes kendi halinde ya telefonuna bakıyor ya müzik dinliyor ya da dışarıyı seyrediyordu. Benim de onları görünce aklıma dün gecedem beri telefonuma bakmadığım geldi. Çıkarıp baktım ve ne göreyim? Bizim ev sahibi mesaj atmış: "Ver artık kardeşim şu kiranı, bir hafta olacak neredeyse!". Kaç gündür adama maaşımı birkaç güne alacağımı, şu anda elimde yeterli para olmadığını anlatamıyorum. Adam azıcık para alacak diye denemedik yöntem bırakmadı. Canım sıkıldı tabii. Ben de telefonu kapatıp cebime koydum ve otobüse bakınmaya devam ettim.

O sırada tam da başka bir durağa gelmiştik. İnen bazı yolcular olunca herkes de boşalan o koltuk için saldırıya geçti adeta. Hatta bazıları geçmeye çalışırken bazılarını ittirip diğerlerinin önüne geçmeye çalışmadı da değil. Ne kadar saygısızca davranıyorlar, dedim kendi kendime. Alt tarafı birkaç dakika oturmak için birbirlerini yiyorlar. Hiç yaşlılara saygı gösteren de yok! Ee tabii bunlar yaşanırken illaki birkaç küçük atışma da oldu: yok “Yerimi kaptın.”, yok “Ben oturacaktım”, yok “Dikkat etsene kardeşim!”, yok “Beni ne ittiriyon!”... Anladım ki ben ne telefona bakayım ne otobüse... En iyisi dışarıyı izlemek.

Yaklaşık birkaç dakikadır da dışarıyı izliyorum. Dışarıyı içeriden de beter: Birbirinin yolunu kesip de “*çocukça*” kavgalara tutuşanlar, yerlere çöp atıp herkesin ortak kullanım alanı olan caddeleri pisletenler, yolun ortasında arabadan inip kavga edenler, yayalara yol vermeyenler, hayvanlara yol tanımayanlar... Hatta bir kedi karşıya geçmeye çalışırken -aslında fazla aracın geçtiği bir yol da değil- dikkatsiz olan bir şoför -dikkatsizlik mi umursamazlık mı hala bilmiyorum- o masum canın üzerinden geçti. İçim cız etti. Donup hayvancağıza bakakaldım. Oysa tek isteği yoldan karşıya geçmekti... Keşke sadece bununla da kalsa... Az ileride birkaç genç ise “*eğlence*” amacıyla yapmış oldukları küçük sapanlarıyla gökyüzünde uçan kuşları vurmaya çalışıyorlar ve maalesef bunu başarıp üstlerinde özgürce uçan kuşları düşürüyor ve yaralıyorlardı...

Yaklaşık 8.10’da -yani kesin bir şekilde on dakika geç kalmışken- benim durağa yaklaştı otobüs. Şükür varmıştım, daha fazla geç kalmaya lüzum yoktu. Hemen araçtan atladığım gibi -arkamda kalan yolcuların boşalan yerler için de aynı kavgaya giriştiklerine bahse girerim- yaklaşık on dakikalık kalan yürüme yolumu koşmaya başladım. O sırada alelacele çantam elimde telefonum diğer elimde hemen yolumun üstündeki küçük fırına doğru koştum. Hemen bir simit alayım da gün boyu aç kalmayayım derken bakkal abiden bir simit istedim, yokmuş; poğaçaya istedim, o da kalmamış; en sonunda açma istedim, adam da “Kardeşim simit poğaçaya falan istiyorsan daha erken geleceksin!” deyip beni terslemez mi? Sanki ben kendi isteğime geç kalıyormuşum gibi... Sabahtan beridir görüp yaşadığım şeyler beni sinirlendirmeye yetti de arttı bile. Adama çıktım, o da altta kalmadı. En sonunda hırçın ve sinirli bir şekilde çıktım fırından. O kadar sinirim bozulmuştu ki hem geç de kalmıştım. Ben de zaten görünen şirket binasına doğru yürümeye -koşmaktan alnım ter içinde kalmıştı- devam ettim. En sonunda şirket binasının yanındaki yeni açılan küçük anaokulunun önünden geçerken, çocukların yapmış olduğu resimleri camdaki panoya asan bir anaokulu öğretmenini gördüm. O aceleci ve gergin anda resimler beni birdenbire durgunlaştırmış, gözlerimi kendine kilitlemişti. Ne kadar da masumane resimlerdi bunlar. Her çocuk gibi onlar da daha “*küçük*” olan kendilerini, onları yetiştirmeye gayret eden ailelerini, varsa abi abla veya kardeşlerini, bütün hayatları boyunca içinde yaşayıp onlara yuvalarındaymış hissiyatını veren sıcak ve samimi evlerini, evin arkasına ise uzun uzadıya arkaya doğru uzanan dağları, belki de onlar için mutluluğu ve huzuru simgeleyen güneşi, temizliği ve berraklığı ifade eden masmavi bir şekilde akan uzun dereyi ve son olarak da özgürlüğü, sevgiyi ve kendilerini ifade eden o son dokunuş olan m şeklindeki kuşları çizmişlerdi. Oysa o kuşlar bu sabah anneleri tarafından bir tokata, genç çocuklar tarafından ise sapanla fırlatılan ve uçmalarını engelleyen ve kanatlarını kıran bir taşla maruz kalmış, özgürlüklerini ve gökyüzünde süzülme imkânlarını yitirmişlerdi. Hani hep üniversite çağına gelmiş “*büyümüş*” olan çocuklar yuvadan uçmak üzere olan kuşlara benzetilir ya, işte bu benzetme doğru, fakat eksiktir. Doğrusu: “Çevresi ve belki de ailesi yüzünden çocukluğunu, masumiyetini, mutluluğunu, hayal gücünü ve belki de en önemlisi olan vicdanını yitirmiş ve çevresi tarafından “*büyümüş*” olarak nitelendirilen çocuklar kırık kanatlarıyla yuvadan uçmaya çalışıyor fakat bunu başaramıyorlardı.”

Efe SOLMAZ 11/D

BİR GÜN DAHA

Sayıli dairenin içinden gelen lambaların titrek ışıkları, gecenin zifiri karanlığını yaran tek şeydi. Ay, siyah bulutların ardında hilal biçiminde varlığını sürdürüyordu ama yaydığı ışık bu gece etkisizdi. Bu gece genel olarak diğler gecelerden daha boğucu ve iç karartıcı bir havaya sahipti. Gene de o, bu karanlığın içinde sessizliğin ve yokluğun huzurunu görüyordu. Diğler binalara nazaran biraz daha yüksekçe bir binanın terasında oturmuştu. Ahşap ve çit misali olan korkuluklardan bacaklarını sarkıtıyordu. Giydiğı kazağın kollarını hafifçe kıvrırmıştı, gece her ne kadar soğuk olsa da üşümek ona iyi geliyordu. Üşümek, onu hayattaymış gibi hissettiren sayılı şeylerdendi. Arada nazikçe esen rüzgâr, kısa ve kahverengi saçlarını uçuşturuyordu. Birbirlerine hafifçe sürtünen ağaç dallarının çıkarttıkları hışırtılar onu sakinleştiren bir etkiye sahipti. Arada gözlerini diktiğı sokak bomboştu. Saate en son baktığında gece ikiyi geçmişti ama saatler onun için artık pek anlam ifade etmiyordu, tıpkı diğler çoğu şey gibi.

Elinde üç beş dize karaladığı, sararmış ve biraz buruşmuş bir kâğıt parçası tutuyordu. Geceleri sadece terasa gelip sırtını ahşap direğe yaslamak ve bacaklarının boşlukta sallanmasına izin vermek, bu günlerde sık yaptığı bir şeydi. Gerçek dünyanın artık yüzleşmeye gücünün kalmadığı problemlerinden tek kaçış yolu buydu. Oturup sadece sessizliğin ve yokluğun, gecenin ve karanlığın tadını çıkartmak dışında bazen yazardı. Dizeler veya cümleler, sadece hissettiklerini kelimelere dökmeye çalışırdı lakin çoğu zaman kelimeler onun hissettiklerini anlatmaya yetmezdi. Elinde tuttuğı kâğıdın da bu gece kaderi böyle olmuştu. Dizeleri tekrar okuduğunda ruhunda çarpıcı bir etki bırakmadıklarını fark etti. Aradığı şey bu değildi, kâğıdı avucunda buruşturduktan sonra ileri doğru fırlattı ve yüksek binadan aşağı düşüşünü izledi. Karanlığın içinde kaybolup giden kâğıt parçasının düşüşü, ona kendi düşüşünü çağırıştırmıştı; tıpkı sonsuz ve karanlık bir uçurumdan düşercesine. Düşüşünü engelleyecek gücü artık kendinde bulamıyordu, düştüğünün farkındaydı ama bunu durdurmak için yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. O da çareyi kendini rüzgârın yönüne bırakmakta bulmuştu. Başkasının onun için dümeni çevirmesi mümkün değildi ve kendisinin yapması için de çok geçti. Artık düşüşünü bile umursayamıyordu çoğu zaman. Derin bir uçurum veya sonunda ışık dahi görünmeyen bir tünel, fırtınalı bir deniz ya da insanın ayaklarını kesecek cinsten taşlı bir yol... Ne olduğu fark etmeksizin yolun onu götürdüğü yere gitmekten başka çaresi yoktu. Yorgundu, çok yorgundu. Fiziksel olmaktan uzak bir yorgunluktu bu. Ruhunun her geçen gün sonbaharda kurumuş yapraklar misali çatırdadığını ve kırıldığını hissediyordu. En kötüsü de ilkbaharın asla gelmeyeceğini biliyordu. Kış gelecekti ve hikâyesi burada sonlanacaktı. Yüreğı üşüyordu ve bir gün yağmurun altında, karın altında toprağı koyulana dek üşüyecekti. Sonsuza dek soğuyacağı güne kadar öylece üşüyüp duracaktı yüreğı.

Kafasının içineyse tamamen bir kaos hakimdi ama bu kaos düzen doğuran cinsten değildi. Bazen kaos, sadece kaostu. Düşünceleri kendisine bile o kadar karmaşık, o kadar anlamsız ve çelişkili geliyordu ki tanıyamıyordu onları artık. Aynaya baktığında ona bakan kişi kendisi değildi. Artık neyi, nasıl ve neden düşündüğünü bilmiyordu. Benliğinin öylece kendisinden çekilip alındığını hissediyordu ama bunun sorumlusunun kendisi olduğunun da farkındaydı. Çoğu şey için kendini sorumlu tutuyor ve her gece yatağına normal biri olmanın nasıl hissettireceğini düşünerek giriyordu. Kendini hiçbir yere ait hissedemiyor, tüm gün dağıtmaya çalıştığı sahte gülücüklerden sonra kendiyile baş başa kalınca bu gerçekle yüzleşiyordu. Tüm bu çökkünlüğün yanında, hayatının temposuna artık yetişemiyordu. O her sabah yataktan kalkmak için dakikalarını harcarken sorumluluklarını yerine getirmesi olanaksızdı. Haftalardır çalışmamıştı, erteleyip duruyordu ve neyi beklediğini kendi de

bilmiyordu. Her şey bilinemezdi ama bazı şeyler bilinebilirdi, o ise hiçbir şeyi bilmiyor oluşundan nefret ediyordu ve bu bilinmezlik kulağının dibinden hiç ayrılmayan bir sinek vızıltısı misali onu rahatsız ediyordu. Tüm enerjisini hayatta kalmaya harcıyordu, varlığını devam ettirebilmek için onu tüketiyordu ve yakında geriye tüketilecek bir şey kalmayacağını farkındaydı. Sona yaklaştığını hissediyordu. Yeni bir yol veya çıkmaz bir sokak. Hayatın sonsuz labirentinde artık yönünü bulamıyordu. Başkalarının kullandığı haritalar ve pusulalar onun için anlamsızdı. Boğuluyormuş gibi hissediyordu ve çırpınmak, onun daha da dibe batmasına neden olmak dışında tamamen etkisizdi.

Ona göre her hayat, müziğin bir parçasıydı. İnsanlar da müzik gibi sonu olan olaylardan, özgün düzenlemelerden ibaretti. Bazen armonik bazen ahenksiz, bazense tekrar duyulmaya değmeyen. Onun bırak tekrar duyulmaya, ilk defa dinlenmeye bile değeceğine olan inancı azalıyordu her geçen gün. Anlayamadığı gibi anlatamıyordu da. Sevilemediği gibi sevemiyordu da. Sevgiye layık olup olmadığı bile muammaydı onun için. Suçluluk duygusu da muazzam ölçüdeydi; hayatının en güzel, en zevkli ve verimli geçecek yıllarını harcadığını hissediyordu. Bunu isteyerek yapmıyordu elbette ama bunu durduramamak, bu duyguların onu kontrol etmesine izin vermek, onun zayıf ve sanki bir hataymış gibi hissetmesine sebep oluyordu. Kendi kendini yok ediyordu, nasıl bir potansiyele sahip olduğunu kimse bilemeyecekti, kendisi bile. Bu hakikat her gün yüzüne şiddeti artan bir tokat gibi çarpıyordu ama umursamazlık ve yorgunluk duyguları baskın geliyordu. Dakikaların, saatlerin, günlerin ve haftaların geçmesini izliyordu, geçip giden kendi hayatı değilmişçesine.

Ay ışığının hafifçe yüzüne düşüp kahverengi gözlerini karanlıkta parlatmasıyla gerçekliğe döndü. Bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde ayı örten bulutların çekilmeye başladıklarını gördü. Belli ki bu, yakında doğmaya başlayacak olan güneşin habercisiydi. Saatlerin nasıl geçtiğini anlamamış, gene düşüncelerinde kaybolmuştu. Artık herhangi bir işe odaklanması için muazzam bir çaba sarf etmesi gerekiyordu zaten. Bu aralar aklını en çok meşgul eden düşünce ölümdü. O, ölümün hayata anlam kattığını düşünüyordu. Hayatı bu kadar güzel ve yaşanmaya değer yapan şey ölümdü ona göre. Hayat güzeldi çünkü bir sonu vardı. Bitecek olması, hayatın her anını bilinçle yaşama isteği veriyordu insana. Bu farkındalıkla yaşarken hayattan zevk almadığı gerçeği onu acıtan başka bir şeydi. Uyandığı her günün bir mucize olduğunu ve bunun için minnettar olması gerektiğini biliyordu. Nasıl hissetmesi gerektiğini biliyordu ama öyle hissedemiyordu işte. Bazen çok şey hissediyor, bazense hiçbir şey hissedemiyordu. Zihninde her an yayılan bir sis var gibiydi ve artık önünü göremediği gibi nereden geldiğini de kestiremiyordu. Her an başka bir sesin duyulduğu kafasının içinde tutsaktı. Çevresinde sessiz çığlıklarını duyan yoktu, anlatsa bile anlamayacaklarını biliyordu. Kendini bu dünyada yalnız olduğuna öyle ikna etmiş, öyle inandırmıştı ki eğer biri ona yardım eli uzatacak olsa büyük ihtimal o eli geri çevirirdi. Başkası tarafından yardım edilmeyi ve kurtarılmayı hak ettiğine inanmıyordu. Ölüm... Tam şu an, ayaklarını ileri geri hafifçe rüzgârla beraber boşlukta sallarken, kendini terastan aşağı bırakıp her şeyi bitirebilirdi. Tüm acılarını, kaygılarını ve korkularını geride bırakabilirdi. Bunun yanında üç beş hayali ve hayatta hala yaparken zevk aldığı nadir şeyleri de bırakması gerekecekti, bu gerçeğin farkındaydı. Hiçbir şey için her şeyi geride bırakmak, ironikti ama buradaki acısı bazen o kadar dayanılmaz bir eşığe ulaşıyordu ki hiçbir şey hissetmiyor olmayı diliyordu. Bazen her şey o kadar fazla geliyordu ki hiç doğmamış olmayı diliyordu. Böyle anlarda artık ağlayamıyordu bile, gözyaşlarını içine akıtıyordu istemsizce. Her şey birikiyordu ve bir gün patlayacağını biliyordu. Gene de ölüm ona uzak bir düşünceydi çünkü en derinlerde biliyordu ki o ölmek değil yaşamak istiyordu. Sadece böyle yaşamak istemiyordu. Kendini değil, içindeki bu hisleri öldürmek

istiyordu. Denemeye devam etmeliydi, bu bilinmezliğin onu nereye götüreceğini ancak yaşayarak öğrenebilirdi. Yavaşça korkuluktan indi, ayağı terasın soğuk taş zeminine temas ettiği an içini bir ürperti kapladı. Geceyi gene tek başına kendisi ve düşünceleriyle geçirmişti, artık kaçmanın işe yaramadığının farkındaydı. Terastan sokağa son bir bakış attı. “Bir gün daha...” diye mırıldandığında harfler kuşların yeni yeni yeşeren cıvıltıları arasında kayboldu. Terastan inmek için adımlamaya başladığında üzerine hafifçe, sarı bir ışık demeti düşüyordu. Güneş yavaşça havayı aydınlatmaya başlamıştı.

Eliz SEÇİLMİŞ

11/D

KADERİN CİLVEŚİ

Üniversite okumak için İstanbul'a yerleşeceğim kesinleşince durmadan oturacak daire arar olmuştum. Kimi kumdan kaleler gibi yıkılmaya pek müsait, kiminin kirası ateş pahası, kiminin ev sahibi öğrenciye ev vermez; İstanbul'un apartmanları misafirperver değildi doğrusu. Sonunda tanıdıklara ev sordurmaya başladık.

Babamın samimi asker arkadaşlarından Necmi amca, gayrimenkul zengini kendisi, sağ olsun bana Beşiktaş'ta kalacak bir yer ayarlamayı teklif etti. Deniz manzaralı da olduğunu öğrenince bavullarımı kaptım, soluğu orada aldım. Bina eskice gözükmesine rağmen sağlam olduğu belliydi. Necmi amca ve kızının da yardımıyla daireye yerleştim. Telefonla yapılan klasik aile konuşmalarından sonra yol yorgunu koltuğa çöktüm. Güzel, uzun bir şekerleme yapma hedefim ısrarla çalan zille suya düştü. Kapının ardından da biraz hararetle fısıldaşmalar duydum. Merakla açtım kapıyı.

Karşımda yaşı 45'i geçmez, kestane saçlı, şık giyimli, yıllara inat güzelliğini korumuş bir hanımefendi ile saçları aktörler gibi yapılmış, fiziği yerinde, oldukça karizmatik, rahat görünümlü bir beyefendi duruyordu. Beni görünce ufak tartışmalarına son verip nazikçe iyi akşamlar dilediler. Ben de tebessümle karşılık verdim. Hanımefendi:

-Hoş geldin evladım, aç olduğunu farz ederek biraz yemek getirdim sana. Daire 7'den Füsun ben.

-Ne zahmet ettiniz efendim, elinize sağlık; ben Ozan, dedim. Yanındaki adam bana eğildi:

-Ben olsam dışarıdan yemek söylerdim, zira en son Füsun'un elinden yemek yiyeni sağlam görememişler, diye kısa bir kahkaha attı. Füsun Hanım:

"Adil Bey latife yapıyor aklınca, sen rahatına bak çocuğum." diyerek Adil Bey'i asansöre doğru çekti. Ben konuşma fırsatı bulamadan asansöre binmişlerdi. Gece bu ikiliyi düşünüp uyudum. Daha gün doğmadan yine zilim çaldı. Sabahın aksiliğiyle kapıyı sertçe açtım ama gördüğüm kişi beni afallattı. Adil Bey spor takımlarını üstüne çekmiş, beni süzüyordu. "Ee, hazır değil misin sen? Genç adam dediğin spor yapar. Hemen giyin, sabah koşusunu aksatmak yok." Biraz çevreyi inceleme arzusuyla kabul ettim.

Beşiktaş sahilinde pestilim çıkana kadar koştuk, yalnız Adil Bey'de yorgunluğa dair en ufak belirti yoktu. Merakıma yenik düşüp "Adil Bey ayıptır sorması, siz bu yaşta nasıl böyle bir kondisyona sahipsiniz? Zira ben bile yoruldu." Adil Bey güldü:

-Ozan oğlum; ben emekli beden eğitimi öğretmeniyim, fiziğimi elbette koruyacağım. Gerçi eskisi gibi değilim...

-Estağfurullah hocam, genç gösteriyorsunuz zaten!

-Tevazua lüzum yok, Füsun hocan bile ihtiyarladın diyor.

-Füsun Hoca? Apartmandaki Füsun Hanım mı?

-Ya, kendisi benim eski iş arkadaşım olur. Edebiyat öğretmeniydi. Eski eşimdir ayrıca.

-Öğretmen olduğu seziliyordu da eski eşiniz olduğunu hiç kestirememiştim doğrusu. Nasıl başarıyorsunuz... Yani aynı yerde yaşamayı?

Eliyle yakınlardaki bir bankı gösterdi, oturmaya davet etti. Köşedeki seyyardan bize birer simit alıp anlatmaya başladı:

-Sene kaçtı... Zannımca 2004 civarı. O ilerideki liseyi görüyor musun? İşte yeni atanmışım oraya. Füsün Hanım da yeni öğretmen. Görür görmez bir muhabbet beslemiştim zaten içten içe. Çapkınlık da var bendenizde. Ama Füsün çok disiplinli bir kadındı. İş dışı hocalarla samimiyet kurmaz, öğrencilere lakaytlık yaptırmaz, öyle herkese de yüz veren biri değildi anlayacağım. Lakin bir dostu vardı, biz ona Çöpçatan Saliha derdik; yerinde durmaz, neşeli bir kimyacıydı.

Gidip ona danışmaya karar verdim. Saliha dedim, böyleyken böyle, ben ne yapayım? Saliha da ne cin kadındı doğrusu! O iş bende dedi, iki haftaya kalmadan Füsün'la bir çay içmeye sözleştik. Sonra o çaylar aileyle tanıştırmadan nişanlanmaya, evliliğe evirildi. Öğrenciler ve hocalar tarafından mutlulukla karşılandı haber. Akıllara kazınacak bir düğünümüz olmuştu. Evliliğimizin ilk seneleri çok mutlu geçiyordu. İki kelimizle dairemizde yaşıyor, beraber okula gidip dönüyorduk.

Bir teneffüs yanıma geldi, suratı sirke satıyordu. Endişelenip sordum. “Bak Adil, senden gizlim saklım olmaz bilirsin. Ben... Ben nasıl söylesem bilmiyorum...”

“Füsünüm, biricik karım! Söyle kestane saçlım benim, ne ise çözeriz evelallah.”

“Adil, Milli Eğitim'den bildirge geldi. Diyorlar ki... Beni Ankara'ya şube müdürü olarak atamak istiyorlarmış. Çok saygın bir mevki, reddedilmez bir teklif... Ama seni burada bırakıp da gidemem... Burayı da çok seviyorsun, tayinini isteyemem. Kısa sürede cevap vermem bekleniyor. Arafta kaldım Adil.”

Bu ihtimali aklımızın ucundan geçirmemiştik. Füsün'un hedefleri, benim hayallerim vardı. Düşünmek için vakit istedim ondan. Günün sonunda oturup enine boyuna konuştuk. Bir tarafın fedakârlığı gerekiyordu, ben üstlendim. “Füsün, gözün arkada kalmadan gidebilirsin. Benim sana olan sevgim asla değişmez. Sana da güvenim tam. Yapabileceğine inanıyorum bu görevi. Mesafeler ilişkimizi etkiler diye korkma, aşamayacağımız bir şey değil.” Füsün da minnettarca ayrıldı benden.

O Ankara'dayken hep haberleşiyorduk, tatillerde ziyaret ediyorduk ama yetmedi Ozancığım. Bir sene zor dayanabildik. Yazın geldiğinde boşanmak istediğini söyledi, seni uzaktan boyunduruğum altında yaşatmak haddime değil, dedi. Diritmedim ben de. Doğru olan buydu kanımca. Arkadaş kalma sözüyle boşandık. Kısa telefonlardan ibaretti 'arkadaşlığımız'. Zamanla onlar da kesildi.

-Adil Bey, nasıl tekrar buluştunuz peki?

-Kaderin cilvesi Ozancığım, kaderin cilvesi...

Zeynep R. YİĞİT 10/ B

KENDİN OLMAK

“Çalıştırın.”

Bir sürü önlüklü insan ona bakıyordu. Vücudunu incelediğinde kendisine bir sürü kablonun bağlandığını gördü.

“Sonunda projemizi hayata geçirebileceğiz.” Uzun bir kafa karışıklığının ardından karşısındaki insanlara “bilim insanı” dendiğini ve kendisinin de bir “insan robot” prototipi olduğunu anladı. “Yarın sabah ona uygun bir işyerinde masa başı iş bulun. Madem onu insanlar arasına katacağız, başlayalım o halde.” İnsanlar ona ne yapması gerektiğini söylüyordu, onun beyni de bunları komut olarak algılayıp istenileni yapıyordu. Gayet basitti. Yarın sabah ilk iş günüydü.

Sabah onu işyerine götürdüler. Görünüşe bakılırsa herkesin arasında çok popülerdi. Çalışma aralarında daha ilk günden arkadaş edinmişti bile. İlk Ferzan’la tanıştılar. Ferzan çok konuşkan, pozitif ve cömert biriydi. Bilimle yakından ilgiliydi. Biyolog olmak en büyük hayalimiş fakat hayat şartları yüzünden bu haylinden vazgeçmiş. Dizi ve filmler hakkında oldukça bilgiye sahipti. Aynı zamanda işyerindeki çoğu organizasyonu o üstleniyordu. İnsanlar onu seviyordu. “Konuş, karamsar olma, insanlara hediyeler al, bilimle uğraş, nesnel ol, dizi ve filmler hakkında bilgi sahibi ol, lider ol. Tamam.”

İkinci gün yeni biriyle daha tanıştı. Şenay, gerçekten güzel ve bakımlı biriydi. Kıyafet ve makyaj onun ilgi alanlarıydı. Dedikodudan bir hayli hoşlanıyordu, hatta tanıştıktan hemen sonra çalışanlardan birinin arkasından atıp tutmaya başlamıştı bile. Her ne kadar böyle olsa da insanlar arasında kendine bir yer bulmuştu. İnsanlar onu seviyordu.

“Bakımlı ol, düzgün giyin, güzel ol, çevrendeki insanları incele ve fikir sahibi ol. Tamam.”

Üçüncü gün dört kişiyle birden tanıştı. Farise, işinde gerçekten başarılı ve çok çalışkan bir insandı. Herkes onu örnek alıyordu. İnsanlar onu seviyordu. Şermin, işyerinde pek fazla konuşmuyordu ancak “sosyal medya” üzerinden konuşuyordu. “Sosyal medya” üzerinden paylaşımlar yapıyor, insanlar onu takip ediyordu. İnsanlar onu seviyordu. Atike, sanatla ilgileniyordu ve birden fazla dil biliyordu. İşinde başarılıydı. Her türlü insanların ilgisini çekmeyi başarıyordu. İnsanlar onu seviyordu. Levent, sadece birimizde değil bütün çalışanlar arasında popülerdi. Etkinliklere sürekli katılıyor, insanlarla arasındaki ilişkiyi iyi tutuyordu. Gayet dürüst ve eğlenceli bir insandı. İnsanlar onu seviyordu.

“Çalış, başarılı ol, insanların ilgilendikleri konular hakkında fikir sahibi ol, sanatla ilgilen, dil bil, etkinliklere katıl, sosyal ol, eğlenceli ol. Tamam.”

İnsansı robotumuz olabildiğince bilgi toplayıp insan olmaya çalışıyordu. Her işyerinden odasına döndüğünde bu özelliklerin hepsine nasıl aynı anda sahip olacağını düşünüyordu ve bu onu fazlasıyla yoruyordu. Ama kararlıydı, eğer bu özelliklere sahip olursa güzel, yetenekli ve iyi bir insan olabilecekti. Bunu istiyordu çünkü yaratılma amacı buydu. İnsan olmak.

Aradan birkaç hafta geçtikten sonra robotumuzun üretkenliği azaldı, eskiden çok verimli olmasına rağmen şu aralar yaptığı işlerin kalitesi düştü. Hâlbuki nasıl bir insan olması gerektiğini öğrenmişti. Neden her şey daha da kötüye gidiyordu ki? Yapacağı iş kolay. Daha komik ol, sanatla ilgilen, sosyal ol, çalışkan ol, onu ol, şunu ol...

İş yerinde sıradan bir gün iken robotumuzun aniden kısa devre yaptığı görüldü. Bir nevi bayılmış sayılırdı. Onunla ilgilenmekle olan görevlilerden birkaç tanesi onun muayenesini yaptılar. İşlemcisinin verilerini incelerken ne kadar dolu olduğunu ve sisteminin kaldıramadığını anladılar. O görevlilerden biri dedi ki:

“Çok saçma. Robotun amacı insan olmaktı, diğer insanlar olmak değil. Düzgün ayarlayamamışsınız. Neyse, tekrar düzenleyelim de bunu tekrar yaşamayalım.”

Duru TAŞOLUK 10/B

OREO

Hava yaklaşık on beş dakika önce ben minibüse bindiğimde aydınlık olmasına rağmen şu an kapkaranlıktı. Bir damla yağmur düşse karışan İstanbul trafiği sağanak yağmur karşısında çekilemeyecek bir hale gelmişti. Yirmi dakika beklediğim minibüsten buğulanmış camlar yüzünden inmeme gereken market yerine üç sokak önceki marketin önünde durağımı kaçırdım sanarak panikle inmiştim. Şimdi ise sağanak yağmur altında elimde ağır poşetle eve doğru yürüyordum. Her adımımıyla birikmiş sular etrafa sıçrayıp ayakkabıma giriyordu. İlk birkaç dakika yağmurda yürümek eğlenceli olsa da soğuk, astım ve poşetin ağırlığı hızla o hissi yok etti. Eve üst yol yerine babamı dinleyip alt yoldan gitmeye karar verdim ancak tam kapının önüne geldiğimde ailemin benden markete gitmemi istediğini hatırladım. Eğer diğer yoldan gitseydim en az üç marketin önünden geçecekken neden bu yoldan geçtiğimi kendime sorarak kızıp markete doğru ilerlemeye başladım.

Markette işim bittikten sonra yolda yürürken kulaklıklarımın çalan müzik sesinin arasından bir şey duyduğumu sandım. Bir süre müziği durdurup bekledikten sonra tam devam ettirecekken yine bir ses geldi. Zayıf bir miyavlama. Sesin geldiği yönü bulmaya çalışarak dikkatle yağmur damlalarının arasından sesi aradım. Bir miyavlama daha duyunca sesin bir arabanın altından geldiğini fark ettim. Eğilip altına baktım ve beyaz benekli siyah bir yavru kedi gördüm. Onu çağırdım ama gelmedi, ben de poşetten bir çikolata çıkarıp ona gösterdim. Yemeyeceğini ve yememesi gerektiğini biliyordum ama belki elimde yemek olduğunu düşünürse geleceğini düşündüm. Haklıydım da çünkü yavru yavaşça kafasını uzattı. Ona elimi koklatıp kucağıma aldım. Arabanın karanlığı üstüne düşmeyince kediyi tanıdığımı fark ettim. Aynı kedi eskiden bizim bahçemizde dolaşıyordu. Kucağa gelmeye hevesli ve çok cana yakındı. Her gördüğümde en az yarım saat bahçedeki banka oturur, kucağımda o kediyle oynardım. Bir gün bahçeden koşarak çıktı ve bir daha bahçede görmedim. Tabii hiç bahçeye döndü mü bilmiyorum sonuçta yurttan kaldığım için bahçeyi eskisi kadar görmüyordum. Bir sokak kedisi olduğu için adı yoktu ancak ben ona kendi içimde “Oreo” lakabını takmıştım görünüşü yüzünden.

Yağmur damlalarından korunmak için başımı koluma sürttüğünü fark ettim ve korumak için Oreo’yu kapüşonlunun cebine koydum. Oreo hala titriyordu, onu daha sıcak tutmak için üstümün kollarını elime geçirip cebin üstünden onu ısıtmayı denedim. Yere bıraktığım poşetin hızla ıslandığını fark edip bir elimde poşet diğer elim cebimin üstünde hızla eve doğru yürümeye başladım. Evin kapısına geldiğimde ise annemin eve bir kedi getirmemden hiç hoşnut kalmayacağını fark ettim özellikle de alerjim varken. Şansına kapıyı bize misafirlige gelmiş olan yengem açtı ve cebimdeki kediyle bana tuhaf bir bakış atıp içeri girmem için geri çekildi.

Oreo’yu odama götürdüm, odamda misafirler gidene kadar orda kalan ablam ve onunla sohbet eden annemle karşılaştım. Anneme durumu açıkladıktan sonra biraz azar işittim ancak kedinin durumunda en azından ertesi güne kadar bizimle kalmasına izin verdi. Kediyi ısıtıp yıkamak için bir leğene ılık su doldurup Oreo’yu içine yerleştirdim. Üstündeki çamur ve kir gidince Oreo’yu kurulayıp ocağa su koydum. Su ısınca sıcak su torbasına doldurup torbayı bir havluyla sarıp Oreo’yu üstüne yerleştirdim. Benim odamda ablam vardı bu yüzden ben de camları kapatıp balkona geçtim. Anneannem mısır patlatmıştı ben de mısır yiyip dizi izlemeye karar verdim ve “The Good Place” açtım. Oreo’yu su torbasıyla beraber kucağıma koydum ve dizimi izlerken bir yandan da sırtını okşamaya başladım. Bir yandan da Oreo ona dolaptaki uygun birkaç malzemedan hazırladığım mamayı yiyordu. İkinci bölümümü izlerken Oreo’nun uyuduğunu fark ettim ve yaklaşık bir saat orda hareketsiz bir şekilde oturdum. Sonunda Oreo’yu

ona salonun köşesinde hazırladığım katlanmış bir yorgan ve orta incelikte bir battaniden oluşan yatağına yatırıp kendim de uykuya daldım.

Ertesi gün Oreo'yu artık kullanılmayan bir battaniden ve kartondan yaptığım bir yatak, su ve mama ile bahçeye bıraktım. Artık her bahçeye indiğimde Oreo beni karşılayıp kendini sevdireyor ve elimden geldiğince artan harçlıklarımın onun mamasını tazeliyorum.

Emine Başak HARMANCI 10C

KÖPRÜLER

Matbaaya yazdıklarımı götürmek için yürüyorum. Sert bir rüzgâr var bugün. Bir binanın camlarını kırabilirmişçesine iddialı bir şekilde esiyor. Gene de hava güneşli. Mart ayının genel hali. Giydiğim ceket ve parmaksız eldivenlerim beni bu havadan korumak için yeterli. Ayrıca bu hava sayesinde İstanbul'a bir huzur çökmüş. Yürürken yolun kenarında nergis çiçekleri görüyorum. Sarı-beyaz nergis çiçeklerinin kokusu ciğerlerime nüfuz ediyor. Bu ferahlatıcı kokuyla ne kadar büyüleyici gelse de yoluma devam etmek üzere ayrılıyorum nergislerden.

Yoluma devam ederken deniz üzerindeki bir köprüden geçmem gerekiyor. Bu eski ama sağlam köprünün bana bahsettiği manzara fevkalade. Deniz hem dalga dalga hem de pırl pırl. Beni zihnimin bir köşesinde kalmış anılara yolculuğa çıkarıyor bu manzara. Yolculuğa küçüklüğümden başlıyorum. Muhtemelen ilkokula gittiğim zamanlardayım. Hasta olduğum için o gün okula gitmemiştim. Bir doktora görünmem lazımdı. Buz gibi bir aralık ayındaydık. Hava rüzgârlıydı ama güneşliydi de. Gene de güneş bu dondurucu havanın soğuşunu gölgeleyemiyordu. Babam üzerime kalın bir mont geçirdi, boynuma da annemin bordo renkli atkısını doladı. Giydiği ince siyah montuyla aldığı gibi beni kucağına, tuttuk o buz gibi havada sağlık ocağının yolunu. Halsizdim ve sürekli öksürüyordum. Hayal meyal hatırladığım şeylerden biri de deniz üzerindeki bir köprüden geçmemizdi. Deniz dalga dalga ve pırl pırlıydı. Gördüğüm bu manzara çektiğim acıyı köprü boyunca dindirmişti. Bu hatıranın ardından başka bir anı canlanıyor zihnimde. Ağustos ayının sonlarındaydık. O sene liseye geçecektim. Gideceğim liseye kayıt olmak üzere annemle yola çıktık. Lisem, yaşadığım yerden 30 dakika civarı uzaklıktaydı. Otobüse binip gittik. Kayıt olduktan sonra dönüş yolunu tuttuk. Dönerken gene deniz üzerindeki bir köprüden geçiyorduk. Yazın son zamanları olduğundan rüzgâr da esmeye başlamıştı. Rüzgâr önümüzden bize doğru eserken annemle biz şarkı söylüyorduk. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle etrafa bakınırken gördüğüm deniz dalga dalga ve pırl pırlıydı. Gördüğüm bu manzara neşeme neşe katmıştı. Yolculuğuma üniversite zamanlarımdan devam ettim. Önceki senelerde tanıştığım ve kaynaştığım bir arkadaş grubum vardı. Hep birlikte bir konsere gitmeye karar verdik. Güz ayındaydık. Üstüme lacivert bir pantolon ve beyaz bir üst geçirdim. Siyah ceketimi de alıp belirlediğimiz buluşma alanına gittim. Herkes gelince konser alanına doğru gittik. Alan çok kalabalıktı. İğne atsak yere düşmezdi. Erkenden gelmemize rağmen bu kadar kalabalık olması hepimizi şaşırttı. Akşama doğru konser başladı. Şarkılara eşlik ettik, dans ettik, bir sürü fotoğraf ve video çektik. Konser bittikten sonra dışarda biraz daha takılmakta karar kıldık. Yürürken deniz üzerindeki bir köprüden devam ettik. Ayın ışığı denizi parlatırken esen rüzgâr da denizi dalgalandırmıştı. Hepimiz manzaradan büyülenince burada bir fotoğraf çekmekten kendimizi alıkoyamadık. Ertesi günlerde çektiğimiz o fotoğrafı çoğalttık. Öbür arkadaşlarım sakladı mı bilmem ama hala benim cüzdanımın içinde durur o fotoğraf.

Ben bunları düşünürken köprünün sonuna gelmişim bile. Anıların zihnimden geçip gittiği gibi ben de geçip gitmişim köprüden. Tek başıma geçtiğim bu köprü ve az önce anımsadığım anılarım ne kadar büyüdüğümü gözlerimin önüne serdi. Gözüme toz kaçtığından mütevellit hafiften gözüm yaşardı. Yüzümde hafif bir tebessüm belirdi. Matbaaya doğru yol aldım. Kim bilir, belki daha nice köprülerden geçerim.

CEREN ERDOĞAN 10/ C

KÖR AŞK

Jülide çocukluğundan beri mahallelerinin yaramaz çocuğu Semih'ten hoşlanırdı.

Semih mahalleye yaka silktirmiş, kırmadığı cam kalmamış, kavga etmediği gün geçmemişti. İkiz kardeşi Melih ise onun tam zıttı, melek gibi bir çocuktü. Ailesi onlar için birisi Allah'ın lütfu birisi Allah'ın cezası, derlerdi. Tek yumurta ikizi olan kardeşler yalnızca Semih'in yırtık gömleklerinden, patlak dudaklarından ayırt edilirdi. Fakat Jülide'ye sorsanız Semih süttten çıkmış ak kaşık idi, her şeyiyle mükemmel, her özelliğiyle âşık olunasıydı.

Yıllar sonra bir genç kız olan Jülide serpilmiş açık kahve saçlarını bir kurdeleyle bağlamış masmavi gözleriyle etrafa bakıyordu. Kararlıydı. Bugün Semih'e bir adım atacaktı. Pazar günleri sabah dokuzda Şenay Pastanesi'nden dört poğaçayı alırdı.

Jülide sabah dokuzda pastanenin önünde beklemeye başladı. Uzaktan Semih'i gördüğünde kalbi pır pır atmaya başladı. Kapının önünde onu durdurup heyecanla konuştu:

- Ay! Merhaba, nasılsın? Bence iyisindir. Diyorum ki acaba yarın öğlen 3'te bu pastanede birer muhallebi mi yesek?

Karşısında ezişip büzüşen oğlanı gördükçe Jülide daha da heyecanlanıyor, reddedeceğinden korkuyordu. En son aralarında sessiz bir bakışma yaşandı ve Semih sessizce başını salladı.

Geceyi uyumadan geçiren Jülide buluşmaya özenle hazırlandı. Saat üçte pastanede buluştular. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Muhallebilerini yerlerken oğlan bir anda dedi ki:

-Yahu bu bizim mahallecek çektiğimiz nedir kardeşimden? Gerçekten gelecekteki eşine Allah sabır versin.

Jülide hak verircesine başını salladı fakat anlam veremiyordu, Melih öyle birisi değildi ki neden öyle şeyler söylüyordu? Saydığı huylar gerçekten katlanılır cinsten değildi. Melih gerçekten korkunç birisi sanırım diye düşündü. Hayatı zindan ederdi bu insanlar zindan!

Muhallebiler bittiğinde ayrılma vakti de gelmişti. Jülide gerçekten çok keyif almıştı. Hoş sohbetleri için teşekkür etmek amacıyla ağzını açtığı anda Semihlerin evinden annelerinin sesi yükseldi:

-Melih, oğlum pastaneden çıkmadan bir kutu tatlı al akşama misafir var!

Jülide anlam veremedi. Nasıl yani? Saatlerce konuştuğu, eğlendiği kişi Semih değil de Melih miydi? Daha fenası katlanılmaz dediği kişi de Semih idi. Semih'in nasıl biri olduğunu ilk defa o an fark etti Jülide. Aşkı gözünü nasıl da kör etmişti öyle. Melih'e veda edip eve gittiğinde ağlaya ağlaya bir hal oldu. Akşamleyin kapı çaldı. Gelenin Semih olduğunu gören Jülide ilk defa gözlerinde kaybolmadı oğlanın, ilk defa patlamış dudağının acısını hissetmedi. Semih ondan bir kâse yoğurt istemişti. Kâseyi verirken elleri Semih'in ellerine değdiğinde kalbinin hızı değişmedi. Yaşadıkları onu dumura uğratmıştı adeta. Sessizce kabullendi Jülide olanları. Korkutmuştu olanlar onu. Yıllar yıllar geçti Jülide çok sevdi fakat asla birisiyle yuva kurmadı, korkusu ömrü boyunca yakasını bırakmadı. Yaşadığı olaylar her aklına geldiğinde endişeyle düşündü:

Ya yüreğim gözlerimi kaparsa da kör aşka kapılıp kendime yazık edersem?

Duru Naz AYDIN 10C

ANTİKA SAAT

Güneşin son ışıkları semada kaybolurken dalgalar kıyıya vuruyor. Akşama doğru İstanbul'un bitmez tükenmez trafiğinde insanlar bıkkın bir şekilde eve gitmeye çalışıyor, arada sırada bir araba korna çalıyor ve şehrin gürültüsüne yeni bir ses ekleniyor. Kirden tüyelerinin rengi belli olmayan bir kedi, kapanmak üzere olan kasabın önünde birkaç parça ciğer dilenir gibi camın ardındaki etlere bakıyor, karşı kaldırımında bir köpek bir kediyi kovalıyor. Kaldırımlardan türlü türlü insanlar geçiyor. Kimisi birbiriyle şakalaşıyor, kimisi ağlayan çocuğunu susturmaya çalışıyor kimisi de telefonla konuşuyor. Deniz kenarındaki bankların birine yakın bir yerde üç genç enstrüman çalarak şarkı söylüyor. Para kazanma umuduyla önlerine koydukları gitar kılıfında ise yalnızca birkaç tane eskimiş bozuk para duruyor. Biz de onca insanın arasında saatçiye yetişmeye çalışıyor, aceleyle yürüyoruz kaldırımlarda. Hem eşimin saatini yaptırmak hem de bir tanıdık hatırına biriyle konuşmak için. Yavaş yavaş dükkânların kepenkleri inmeye başlıyor. Şöyle bir bakınca yirmi yıl öncesiyile aynı duran dükkânlarla dolu bu sokak, görünüşünde pek bir değişikliğe uğramamış gibi görünse de fazlasıyla değişmiş. Değişen şey insanlar. Uzun yıllar uğramayınca daha da iyi anlaşılıyor. Küçük de olsa dükkânının her bir köşesiyle özenle ilgilenen, birbirleriyle güler yüzle sohbet eden, birbirlerinin malında gözü olmayan ve hiçbir zaman geri gelemeyecek olan o adamlar, benim de bu taraflara her uğradığımda ziyaret ettiğim hatırlı dostlarım gitmiş; üç beş kuruş fazla almak için birbirine düşman kesilen, dükkânların temizliği için bile doğru düzgün uğraşmayan ve kendileriyle bir çift kelimeden edilmeyen adamlar gelmiş. Tadı kaçmış her şeyin. Ne birine selam veren bir insan evladı var ne de sohbet eden birileri. Sanki zaman geçtikçe ilerlememiz gereken yerde daha da geriye gidiyoruz. İnsanların hali daha da beter oluyor. Kafamda bunun gibi düşünceler dönerken eşimle kol kola, yıllara karşı koymuş ve hiç değişmeyen o saatçiye giriyoruz.

Tık! Tık! Tık! Kimdi yahu bu saatte buraya gelen. Tam anahtarları alıp dükkânı kapatacağım biri çıkıp geliyor. Hâlbuki yarın da izin günümüdü, Necdet Abi'den yalvar yakar bir izin alabilmişim. Şimdi bu müşteriye bakmazsam da bir daha zor izin alırdım. Necdet Abi şehir dışındaydı ve dükkânı bir günlüğüne de olsa kapatmama hayatta izin vermezdi. Kapattığımı öğrenirse, annemin başının etini yiyip de sonunda ikna edebildiğim emlakçı görüşmesini halledemezdim. Yine bir günlük izin için haftalarca bekle dur. El mecbur gelen kişilere baktım, ikisi de orta yaşları fazlaca geçmiş bir kadın ve bir adam. İkisi de soğuktan korunmak için paltolarına sıkıca sarılmış bir şekilde içeri girdiler, kapıyla tezgâh arasındaki üç adımlık mesafeyi tamamlayarak karşıma geldiler. Kadın konuşmaya başladı:

-İyi akşamlar oğlum. Annemden yadigâr kalan benim için çok değerli bir saat geçenlerde durdu. Birkaç saatçiye gittik ancak saat çok eski olduğundan yeni bir pil bulamayacaklarını söylediler. Necdet Bey, eşimin ve benim çok eski bir dostumuzdur. Senin de bu işlerden anladığımı söyledi.

Bu sırada altın sarısı ve bir bileklik inceliğinde, üstünde küçük küçük yeşil taşlar olan oldukça zarif bir saati bana doğru uzattı. Saati incelemeye başladım. Taşları dikkatle inceledim, saati evirip çevirdim. Bu sırada adam ve eşi sessizce beni izliyorlardı. Büyük bir şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. Bu saat maddi olarak çok değerliydi. Yıllardır burada çalışıyordum ancak hiç bunun gibi bir saat görmemişim. Taşları sahte değildi ve çok yüksek ihtimal altın kaplamaydı. Saat genel olarak çok kaliteli malzemelerden yapılmıştı. Arkamı dönüp gerekli aletleri ararken konuşmaya başladım:

-Necdet Abi sizin geleceğinizden bahsetmemiştir. Saat çok kaliteli ve gerçekten eski ancak saati tekrar çalıştırabilirim. Şu an elimde tamir edilecek başka saat olmadığından şimdi kısa sürede hallederim, çok beklemeniz gerekmez.

İkisi de teşekkür etti. Ben saatle uğraşmaya başlamışken karşıdaki boyası solmuş duvarın önündeki sandalyelere oturabileceklerini söyledim. İkisi de duvarın önündeki tahtadan yapılmış, garip bir şekilde rahat olan sandalyelere oturdular. Genel olarak pek konuşkan biri değildim. Ben saatle uğraşırken yüzünde ufak bir tebessümle sohbeti başlatan yaşlı adam oldu:

-Artık elde olan eski şeylerin değeri kalmadı oğlum. En basitinden bu tür antika denebilecek saatleri tamir eden saatçilerin sayısı bir elin parmağını geçmez. Genellikle sergilenmekten öteye gitmeyen bu eşyaların günlük hayatta değeri kalmadığı gibi kimi eski yapıların da değerini bilen pek kalmadı. Artık bu tür şeyler insanların pek ilgisini çekmiyor. Modern adı altında bir daha dönüp bakılmayacak yapılar inşa ediyorlar. Kimileri de ellerindeki bu tür yapıları ellerinden çıkarıyor, bunun yerine yeni binalar yaptırıyor. Tüm o eski binalar yavaş yavaş yok oluyor ve unutuluyor.

Onaylayan bir mırıltı çıkardıktan sonra yaşlı adamın dediklerini düşünmeye başladım. Tam da benim durumumu anlatıyordu aslında. Büyük büyük dedemden kalan eski bir sahaf dükkânımız vardı fakat babama miras kaldığından beri dükkânın kilidi bir kere bile açılmamıştı. Babam bir yatırım olarak görüyordu bu dükkânı. Babam vefat ettikten sonra ben de hiç açmadım, sadece dükkânın varlığını biliyordum. Sonrasında babamın eski bir arkadaşı olan Necdet Abi'nin yanında çalışmaya başladım. Aradan yıllar geçti; ben büyüdüm, annem ise yaşlandı. İkimiz öylece yaşayıp gidiyorduk. Son zamanlarda dükkânı içindeki kitaplarla beraber satmayı düşünür olmuştum. Bunu ilk anneme söylemiştim. Ne kadar dil döksem de kabul etmemişti. Necdet Abi'ye de anlatmıştım. O da annem gibi karşı çıkmıştı. En sonunda annem ısrarlarım karşısında gönülsüzce dükkânı satmayı kabul etmişti. Fakat hayatımda ilk kez gördüğüm bu adamın sözleri beni düşündürmeye başladı. Acaba geri dönülemez bir yanlış mı yapıyordum? Dükkânla ilgilensem, onu tekrar canlandırırsam nasıl olurdu? Hem burada çalışıp hem de sahafçıyı yürütebilir miydim? Bu da kendi kendime uydurduğum bahanelerden biri miydi yoksa? Çünkü konum olarak çok yakınlardı birbirleriyle. Ben bunları düşünürken yaşlı çift kendi aralarında sohbet etti, ben de saati tekrar çalıştırdım. Saati geri verip ücreti onlardan alırken hala dükkânı düşünüyordum. İkisi de yüzlerinde küçük birer tebessümle iyi akşamlar dileyerek dükkândan ayrıldılar ve beni kafamın içindeki mahkemeye baş başa bıraktılar.

Yaşlı çift dışarıda yürürken aralarında şöyle bir konuşma geçti:

-Sence oğlan ikna olmuş mudur? Kafası çok karışmış gibi görünüyordu senin dediklerinden sonra.

Yaşlı adam karısına gülümsedi ve şunları söyledi:

-Necdet'in de dediği gibi aceleyle hareket edecekti bence. Fakat o dükkânı satmayacak, nasıl değerlendirir bilemem. Belki dükkânın başına geçer ve insanların gidecek bir sahafçısı olur ha, ne dersin?

Zeynep BÜTÜN 10-C

BİR KIŞ GÜNÜ

Soğuk bir kış günüydü, bir bankta oturmuş etrafı izliyordum. Herkes yeni yıl kutlamaları için hazırlık telaşında idi. İhtiyaçlar alınıyor, etraf süsleniyor, küçük pens ve prenseslerin yeni yıl hediyeleri hazırlanıyordu. Bu tatlı telaşı izlemek keyif vericiydi; dakikalarca izledim, izledim... Ta ki gözüm orta boylu, çelimsiz, dalgın bir şekilde ağır ağır yürüyen bir gence takılıncaya kadar.

Etrafında olan bitenle pek ilgilenmiyor gibi duruyordu. Çocuk ilgimi çekmişti bir kere, sessizce ve hafif bir merakla çocuğu izlemeye koyuldum. Bir yandan da düşünüyordum herkes yeni yıl kutlamaları için hazırlanırken bu çocuk neden bir başına yürür ki? Üstelik daha çok bir şeyler düşünüyor, planlıyor gibi duruyordu. En sonunda çocuğa seslenmeye, ona ne düşündüğünü sormaya karar verdim. Bir de baktım ki ben düşüncelere dalmışken çocuk çoktan gözden kaybolmuştu. Açıkçası üzülmedim değil, ne düşündüğünü öğrenmek isterdim ama belki belli mi olur çocukla yarın tekrar karşılaşırım. Sonuçta buralara yabancı gibi durmuyordu, bir ihtimal buralarda oturuyordur.

Ertesi sabah erkenden tekrar o banka gittim. Hafif bir kar yağışı vardı ve hava buz gibiydi. Ben yine düşüncelere dalmışken sokağın başında bir köpek gördüm acıkmişa benziyordu. Bir de baktım arkasından paytak paytak yürüyen dört tane daha yavru köpek geliyor. Bir umut yeniden görürüm diye düşündüğüm çocuğu beklemenin saçma olduğuna kanaat getirdim. Belki bir daha görmeyeceğim birini boş boş beklemektense şu köpeklere bir faydam dokunsun değil mi? Zaten insanların çoğu yanından öylece geçiyor bari biz onların ihtiyaçlarını karşılayalım, elimizden geldiğince yardım edelim. Hem neden bu kadar üzerine düştüm ki zaten belki de sadece yürüyüp eve giden bir gençti, ne bulmayı umuyordum? Sanırım hala çevredeki olaylara duyarlı, fuzuli şeylerdense gerekli şeylere kafa yoran gençler arıyordu gözlerim. Tam ayaklanmıştım ki bir de ne göreyim dün gördüğüm o genç elinde iki tane mama kabı, büyükçe bir battaniye ve elinde büyük bir kutuyla çıkageldi. Yerime oturdum ve öylece uzaktan izledim. Çocuk önce köpekler için onları soğuktan bir nebze de olsa koruyabilecek bir yatak yaptı. Ardından da elindeki mama kaplarından birine cebinden çıkarttığı köpek mamasını diğer kabada bir miktar su koydu. Köpekler o kadar sevimliydi ki döke saça yiyorlardı. Yemeyi bitirdikten sonra genç çocuk onları hazırladığı yatağa yerleştirdi. O kadar mutlu duruyorlardı ki anlatamam.

Sorumun cevabını almıştım. Demek gerçekten hala etrafındaki olaylara karşı duyarlı olan ve bununla da kalmayıp sorunlara çözüm üreten bunu bir fiile dönüştüren gençlerimiz var. Artık sorumun da cevabını aldığıma göre gönül rahatlığıyla eve gidip yeni yıl hazırlıklarına başlayabilirim. Yeni yılda yeni umutlarla görüşmek üzere.

Cemre ALABAY 10/D

OLAĞANÜSTÜ BİR FARKINDALIK

Annem uzun yıllar kabul etmemekte ısrarcı olmuş olsa da gayet sıradan bir çocuktum. Ailemdaki herkes en iyi okullarda eğitim görmüş, en az iki yabancı dil bilen, küçük yaşta bir müzik aleti çalmaya başlamış, kısacası “nitelikli insan” tanımına tam anlamıyla uyan kişilerdi. Ben de doktor bir baba ve avukat bir annenin çocuğu olarak yetenekli olduğum alanı bulmalı ve bu alanda en iyisi olmalıydım. Babamın çalışma odasında yapılan aile toplantılarımız çok ayrı konulardan açılrsa da genelde benzer şekilde biterdi: Annem, insanın yaşadığı çevredeki “ortalama” insanlardan ayrılmasının tek yolunun ona bahşedilen yeteneği bulması olduğuyula ilgili her seferinde etkileyici olmayı başarabilen konuşmasını yapardı. Ortalamaya olan nefreti öylesine fazlaydı ki benim için bir amaç olan yetenek onun için yalnızca nefret ettiğinin bir parçası olmasını önleyen bir araçtı. Babam ise yaptığın şey ne olursa olsun en iyi şekilde yapmazsan anlamsız olduğunu söylerdi, her zaman en iyisi olmalıydım. Bu yüzdendir ki ilkokula başlayana kadarki süreçte -tabii ki de ailemin zoruyla- bir çocuğun deneyebileceği her şeyi denedim. Piyano, keman, bale, resim kurslarına artı olarak hafta sonu gittiğim buz pateni ve ses eğitimi vardı. Ancak bırakın yetenekli olmayı, doğru düzgün ilerleme dahi kaydedemiyordum herhangi birinde. Ne şanssızlıktır ki ailemin bu mükemmel genlerinin oluşturabileceği milyonlarca ihtimal içinde belki de en kötüsünü almayı başarmışım. Bu kadar fazla dalda eğitim alıp hiçbirinde yeteneği olmadığını fark edince suçu ancak genotipine atabiliyor insan. Adeta yeni bir şey dene, başarısız ol, pes et ve yeni başka bir şey dene algoritmasını oluşturanlardan başka bir kod dizilimine sahip olmayan bir robot olan altı yaşındaki ben, bir gün anneme ‘‘Belki de benim yeteneğim her şeyde yeteneksiz olmayı başarabilmemdir.’’ demiş ve tüm kodlarımı silmiştim. İlk başkaldırımı bu benim, adımlarımı ortalamanın yani tüm ailemin geçtiği yoldan dışarı atmaya ilk cesaret edişimdi. Başarılı olmuşum, gittiğim tüm o kurslar, özel dersler bir anda son bulmuştu.

İlkokula başlamamla birlikte yapmam gereken tek şey sıradan bir öğrenci olmaktı ve bu konuda gayet başarılı olduğumu söyleyebilirdim. Tıpkı diğer herkes gibi kalemi yanlış tutar ve öğretmenin dakika başı uyarısına maruz kalırdım. Kurşun kalemi açarken nerede durmam gerektiğini bilemez ve her seferinde ucunun çok incelmesine ya da kırılmasına neden olurdu. Klasik tahta kurşun kalemimi sağ elimin orta parmağının sol tarafında kalıcı bir şişlik oluşturacağından habersiz bir şekilde fazla sıkı tutardım. Hala tanıştığım kişilerin sağ elinin orta parmağının sol tarafına ya da sol elinin orta parmağının sağ tarafına -ortalamaya göre çok az sayıda olsalar da solaklar da var sonuçta- bakar ve içinde hem güveni hem rahatsız ediciliği barındıran garip bir duygu hissederim çünkü bu şişlik, bir zamanlar karşımdakinin de benim gibi ortalama bir öğrenci olduğunu gösterir.

İkinci sınıfa geçmemle, herkesi bir değişim dalgası sarmıştı. Uçlu kalemleri kıyıya vuran, geri çekilirken de adadaki ağaçlardan yapılmış kurşun kalemleri beraberinde götüren büyük dalgalar. Dalga ne kadar kuvvetli olursa olsun kıyıdaki her taşı taşımaya gücü yetmezdi, benim kurşun kalemlerim de bunlardan birkaçıydı. Tüm yaşitlarımaya rağmen uçlu kalem kullanmayı reddettim ve dahası her türlüşünden nefret ettim. Kafamın üzerindeki hayali parametre hayatımda ikinci kez ortalama dışı bir aralıktaydı. Sanırım nefretimin sebebi de buydu. Buna rağmen uçlu kalem kullanmayı denedim. Okul çıkışı kurşun kalemlerimi aldığım kırtasiyeye uğradım. Tanıdık olan kurşun kalem rafının önünden hızlı adımlarla geçtim. Koridorun sonundaki o güne kadar varlığından bihaber olduğuma şaşırmanın sağlayacak kadar büyük olan uçlu kalem rafına vardığımda durdum. Uzun bir süre kalemleri inceledim. Başlığı “uçlu kalem” olarak atarsak neredeyse alfabenin son harfine kadar alt başlıklar kullanmamız gerekirdi çünkü

her biri birbirinden çok farklıydı. Kimisi ucuz plastikten yapılmıydı, kimisi ise kaliteli olduğu kurşun kalem rafından bakıldığında bile belli olacak şekilde demirden yapılmıştı. En önemlisi içlerindeki uçların kalınlığına göre ayrılıyorlardı. Benimse kalemtıraşı döndürme sayım her seferinde değişir, ucu açtıktan sonra atacağım ilk çizimin kalınlığı bana sürpriz olurdu. Daha da önemlisi, bazı uçlu kalemlerin tutma kısımları özel olarak yumuşak bir maddeyle kaplıydı. Sağ elinizin orta parmağının sol tarafı ya da sol elinizin orta parmağının sağ tarafı -solakları unutmayın- kalemi ne kadar sıkı tutarsanız tutun şişmeyecek miydi yani? Ne anlama geliyordu bu? Ortalama değişmiş demek miydi? Sadece bir yıl önce ortalamamın sahip olduğu bu özellikler şimdiki ortalama olmayacaktı. Kafamdaki hayali parametrenin ibresinin gösterdiği değer değişip duruyordu ben bunları düşündükçe. Gözüme çarpan ilk “ortalama” fiyatlı kalemi kapıp çıktım. O akşam matematik ödevimi yaparken yeni aldığım bu kalemi kullanmayı denedim. Yeteneksizliğimden midir nedir, ucunu kırıp durdum. Henüz ödevin yarısına bile gelemeden ucum bitmişti. Kırtasiyede düşündüğüm onca soru ve aynı anda ortalama ölçer görevi gören parametrem sekiz yaşındaki küçük zihnim için fazla karmaşaya neden olmuş olmalı ki uç almayı unutmuştum. Almış olsaydım da kullanmaya devam etmezdim, orası ayrı. Hissiyatını da sevmemiştin zaten. Nefretimi açıklayabilmek için daha somut bahanelerim vardı artık elimde.

Ertesi gün, matematik dersinde, herkesin uçlu kalem kullandığı sınıfı kim bilir kaçınıcı kez dikkatle inceledim. Parametrem ortalamanın dışında bir değer gösterdiği kesindi ancak ona göre yerine, daha aşağıda ya da daha yukarda oluşuna bir türlü karar verememişti. Dünden beri yer değiştiren ibre o gün orada, matematik dersinde aniden durmaya karar verdi. En üste yerleşti. Evet, ortalamamın üstündeydim hatta en yukarıdaydım, en iyi olan bendim. Bu düşünce daha önce hiç duymadığım kadar yoğun bir haz yaydı zihnime, sekiz yaşındaki ben o çok merak ettiği sarhoşluk hissini buna çok benzer olduğuna resmen emindi.

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen üniversite sınavını her düşündüğümde o anı tekrar yaşıyor gibi hissedirim. Her şey normal bir şekilde başlamıştı; en iyisini yapabileceğimi bildiğimden, kendimden emin bir şekilde kitapçıyı açıp soruları çözmeye başlamıştım. Biraz zaman geçtikten sonra, kafamı kaldırıp salona göz atmak gibi bir hata yaptım. İstisnasız herkes elinde benimki gibi bir klasik kurşun kalem tutuyor, stresten olsa gerek bastırarak farklı kalınlıklarda işaretlemeler yapıyordu. Beynimden vurulmuşa döndüm, omurgamdaki sinir hücreleri aracılığıyla vücuduma yayılan her bir sinyali hissettiğime yemin edebilirdim o an. Çoktan titremeye başlamış ellerime baktım, yıllardır en üstte sarsılmaz hâkimiyetini sürdüren parametrem ın ibresi ellerimle aynı şiddette titreyerek aşağılara düştü. Bilincimi kaplayan pus bulutlarını dağıtmaya çalışıp gerçekliğinden emin olmak istercesine etrafıma tekrar bakındım. Gözüm salon gözetmeninin elindeki tükenmez kaleme takıldı. Herkesinkinden farklı türdeki kalemini avucunda çevirip duruyordu. Onun benden daha iyi olmadığını bilmeme rağmen bünyemi saran müthiş bir kıskançlık duygusuyla parmaklarım arasındaki kalemi daha da sıkı kavradım. Kelimenin tam anlamıyla “ortalama” olduğum bu sınavın sonucu da ortalama gelmişti. En iyisi olmasa da matematik öğretmenliğini kazandım.

Mezun olup çalışma hayatına atıldıktan sonra, kurşun kalemlerimin yerini dolma kalemler aldı. Genelde makam sahibi insanların kullandığı, özellikle üstlerinde isimleri varsa kullananın daha da önemli biri olduğunu gösteren dolma kalemler. Öğrencilerim çözemedikleri soruları çözmek için getirip uçlu kalemlerini bana uzattıklarında asla almaz, her zaman yanımda taşıdığım dolma kalemini çıkarırdım cebimden. Mürekkebi silemediğimden, her daim doğru çözmek gerekirdi

yani işimde de en iyisi olmam gerekirdi. Bu yüzden çok çalıştım, en iyi matematik öğretmeninden beklenilenden bile fazlası, yaşayan en iyi matematikçi oldum.

Olasılık konusundaki projem sayesinde, aileme teşekkürlerimi de içeren ortalama bir teşekkür konuşması ile kariyerimde alabileceğim en iyi ödülü aldığımında, annem bana üzerine ismimin kazındığı bir dolma kalem hediye ederek yetenekli olduğum alanı bulduğumu söylemişti. Sahi, neydi benim yeteneğim? Kurşun kalemlere olan içten bağlılığım mıydı uçlu kalemlere olan inatçı nefretim mi? Ortalamaya olan nefretim miydi, en iyi olma konusundaki yoğun isteğim mi? Yeteneğim “en” olmak isteyen babama dönüşmek miydi yoksa ortalamadan nefret eden anneme mi? Sızdıran dolma kalemimden mürekkep bulaşmış sağ elimin orta parmağının sol tarafındaki şişliğe baktım, ortalamaya bağlı kalan tek özelliğimdi belki de. Ailemin mükemmel genlerinin oluşturabileceği milyonlarca olasılıktan farklı birine sahip olsaydım solak olabilir, ortalamadan tamamen ayrı olabilirdim. Suçu son kez genotipime attım, o şişliğin sol elimin orta parmağının sağ tarafında olmadığına lanet ettim.

İpek USTA 10-D

SOKAK

Suluk soluğa kalınca en yakın banka oturdu. Şu kısacık mesafeye bile yetmiyordu artık akciğerleri. Oysa gençken inşaatlarda saatlerce çalışırdı. Şimdi ise küçük bir akşam yürüyüşünü bile kaldıramıyordu bedeni. Geçmiş yıllarını hatırladı bir anda. Yedi yaşında annesi ölmüş, babası tekrardan evlenmişti ancak feleğin yüzüne gülmediği gibi üvey annesi de gülmemişti. Okutmamış, çalıştırıp para kazandırmış sonra da tanımadığı bir kızla zorla evlendirmişti. Hayatı çalışmakla geçmişti. Artık çalışamayacak hale gelince emekli olmuştu. Üç kuruş emekli maaşıyla kıt kanaat geçinmeye çalışırken bir de depremle evleri yıkılınca çocuklarının yardımıyla İzmir'deki oğlunun yanında yaşamaya başlamıştı. Şimdiyse sağlık sıkıntıları çekiyordu. 70'lerine gelmişti ne de olsa. Önünden geçen genç bir adamın yanına oturmasıyla daldığı düşüncelerden çıktı.

Genç adam girdiği on yedinci mülakatın da başarısız geçmesinin bıkkınlığıyla oturdu banka. Aylardır iş arıyordu. Ailesine de mahcup olmaya başlamıştı. Bu süreçte bir ara umudu kesmiş, bir kafede garson olarak işe başlamıştı ancak patronundan gördüğü muamele onu tekrar iş aramaya itmişti. Her defasında reddedilmeye daha çok alışıyor ama reddedilme sayısının artması daha çok bıkkınlık yaratıyordu. Eğitimi iyiydi, gençti ve tutkuluydu ama torpili yoktu. Bu sektörü seçerken iş bulma zorluğu olduğunu biliyordu ama bu kadarını hayal etmemişti. O sırada kendisi kadar bıkkın bir kadın gördü.

Genç kadın bitkin adımlarla evine yürüyordu. Acil stajına başladığından beri çok yoruluyordu. Aklı beş karış havalardaydı şu sıralar. Hem TUS'a hazırlanması lazımdı hem stajını tamamlaması. Üniversiteye başladığı ilk yıllarda her gün saçlarını şekillendirir, özenle giyinir, bakımını yapardı. Oysaki şu an özensizce topuz yapılmış saçlarıyla, rahat olsun diye giydiği eşofmanıyla ve göz altı halkalarıyla berbat görüldüğünün bilincindeydi. Kendine vakit ayırmayalı epey olmuştu. En son hangi filmi izlediğini bile hatırlamıyordu. Tek istediği evine varmaktı.

Aniden gelen korna sesi ve far ışıklarıyla refleks olarak elini bedenine siper etti ancak araba çarpmasına hiçbir etkisi olmadı. Dalgınlıkla yola bakmayı ihmal etmişti. Çarpmanın etkisi hissettiği dayanılmaz acı, kısa süre sonra bilincinin kapanacağına habercisiydi. Bilinci kapanmadan önce gördüğü son şey etrafına toplanan insanlardı. Birkaç dakika sonra ambulans geldi. Daha yeni ayrıldığı acile tekrardan gidiyordu. Belki de kaderi buydu.

Hatice Azra BUĞDAY 10-E

FARKLI HAYATLAR

Elindeki sigarayı yere atıp ayağının ucuyla ezdi. O sırada arkadaşlarından biri kolunu onun omzuna atmıştı. “Bugün ne yapalım?” diye bir soru attı ortaya. Herkes birbirine baktı. Kimisi bir cevap beklerken kimisi sadece bomboş gözlerle etrafı seyrediyordu. Hiçbirinin kafası yerinde değildi. Biri birden kahkaha atmaya başlayınca diğerleri de ona katıldı. Ortada komik bir durum yoktu. Bir süre gülüştükten sonra sokaklarda dolaşmaya başladılar. Sadece yürüyorlardı. Gitmek istedikleri bir yer veya bir amaçları yoktu. Başiboş sokak köpekleri gibi yürüyorlardı sadece. Kaç dakika yürüdüklerinin kendileri de farkında değildi.

Hava hafiften kararmaya başlayınca bir kaldırıma oturdular. Oturdıkları kaldırımda gelirken reşit olmamalarına rağmen bir tekelden aldıklarını içmeye başladılar. Oradan geçip giden insanları umursamadan bağırarak konuşuyor, rahatsız edici derecede yüksek sesli kahkahalarla gülüşüp eğleniyorlardı. Onlar içi eğlence buydu. O sırada yoldan geçenlerden bazıları onları kınıyor, acıyordu. Bunu fark eden arkadaşlarından biri kendilerine kınayıcı bakış atan bakan çocuğu sakın bir yere çekip cebindeki çakıyı çıkardı. Diğerleri de etrafını sarıp çocuğun gitmesine müsaade etmedi. Zorla çocuğun üstündeki tüm parayı alıp arkasından dalga geçmeye başladılar. Fakat bunu görüp göz yummayan biri polisi aramıştı.

Yaklaşık on dakika sonra polislerin seslerinin duyulmasıyla hepsi kaçmaya başlamıştı. Kimisi paçayı sıyırır da kimisi kaçamamıştı. Kaçamayanların içinde o da vardı. Korkuyla polislerden özür dilemeye başladı. Fakat polisler karakola götürüp ailesini aradı. Ailesinin bu durumlardan haberleri yoktu. Duyunca o kadar utandılar ki kimsenin yüzüne bakamadan eve geldiler. Ondan sonrası ise faciaydı. O gece evin huzuru kalmamıştı. Normalde annesi sinirlenirken babası sakinleştirirdi. Ancak babası da o kadar sinirliydi ki bu sefer sakinleştirmek yerine ortamı daha da ateşlendirmişti. Ailesinin yüzündeki hayal kırıklığını gördükten sonra kendini hiç olmadığı kadar kötü hissetmişti. Hiçbir şey söyleyemedi. Ailesi ona böyle öğretmemişti fakat arkadaş ortamında kendini kaybetmişti. Kendinden utandı. O gece çok düşündü. Ailesine söylediği bütün yalanları, onca zahmetle kazandıkları parayı nasıl kötü alışkanlıklara harcadığını, ondan beklentilerini ve karşılığında onun yaptıklarını... Arkadaşları aklına girmişti aslında. Kendisi önceden herhangi bir kötü alışkanlıktan çok uzaktı. Onların gözüne girebilmek için hiç yapmayacağı şeyleri yapmaya başlamıştı. Gün geçtikçe ise onlardan biri olmuştu. Ailesinden özür dilemeye bile yüzü yoktu. Bir hafta boyunca ev huzursuzdu. Kimse kimseyle konuşmuyor gibiydi. Böyle olmamalıydı. Ailesine çok değer verirken bu durumda olmamalıydı. Kendine çeki düzen vermek istedi. Birkaç gün sonra ailesi okul kaydını başka bir okula aldı, o arkadaşlarıyla görüşmesini yasakladı ki yasaklamasa bile kendi görüşmeyi kesecekti. Onu daha rahat kontrol edecekleri kurallar koydular. Zoruna gitmişti ailesinin böylesine kendine güvenmemesi. Ama haklı olduklarını da biliyordu. Yeni okulunda yeni arkadaş bulmak zaman almıştı. Ama bu sefer daha doğru insanlarla yakınlaştığını düşünüyordu.

Üç yıl sonra...

Sahilde otururken gülen arkadaşlarına baktı. Tek tek hepsinde göz gezdirdi. Hepsinin geleceği çok parlaktı. Ülkenin ileri gelen üniversitelerinin birini kazanmışlardı ve muhtemelen iş hayatlarında çok zorluk yaşamayacaklardı. Sadece bu değildi. Hayatta neler olup bittiğinin farkındalardı, bir amaçları vardı hepsinin. Kendini her anlamda yetiştirmiş, nezih insanlardı. Kaliteli oldukları her hareketlerinden belli oluyordu. İçlerinden biri geçen girdiği iddiayı kaybettiği için hepsine yemek ısmarlayacaktı. O yüzden kalkıp yürümeye başladılar. Muhabbet

ede ede yürüdükleri yolun karşısında eski arkadaşlarını gördü. Değişen herhangi bir şey yoktu. Kaldırma çökmüş, kimisinin elinde sigara kimisinde içki şişeleri vardı.

O an gerçek anlamda anladı. Dünyada birbirinden farklı hayatlar mevcuttu. Herkes bir kere hayata geliyordu fakat bazıları bunu değerlendirip dolu dolu yaşarken bazıları boşa yaşayıp ölüyordu. Hangisini yaşayacağıysa insanın kendi elindeydi.

Özün ÖZGÜL 10-E

ANNEMİN KEDİSİ

Merdivenler kırık, kirli, çizgili yeşil taşlardan yapılmıştı. Aslında evimizin kaç yıllık olduğunu bilmiyorum. İnsan, yuvasının hep var olduğunu düşünür galiba. Oysa bu merdivenlerde oturup defalarca ibibik kuşunun yuva yaptığına tanık olmuştum. Bizim evi hiç düşünmediğimi şimdi fark ediyorum.

Şubat ayının ortalarındaydık. Kar olanca hızıyla yağıyordu. Gözümü dikmiş, her bir tanesinin yere inişini izliyordum. Köyün inekleri ve koyunlarının su içmek için geçtiği yolda vıcık vıcık olmuş çamura düştükleri anda yok oluyorlardı. Canlılar da mı böyle yok oluyordu acaba?

Annem merdivenlerin beş altı metre aşağısındaki ceviz ağacının altında koyunları sağardı. Bense merdivende kırık, yeşil çizgili taşın üstünde onu izlerdim. Sanırım o anda annem çok mutluydu. Mutluluk. Annem için aslında köyün kadınları için çocukları, onların sağlıklı olması, kocalarının azametli varlığı... Bunların yanında annem için elbette koyunları annemin tandır evdeki dostu beyaz patili kedimiz...

Soğuk bir günde üç beş işe yarar eşyayı bir kamyonun arkasına atmıştık, annem en önemli eşyaları almak için sürekli koşturuyordu. Ben yine o taşın üstünde karın yağışını ve çamurdaki bot izlerine bakıyordum. Koyunları traktör römorkuna bindirmişlerdi. Sanırım ürken sadece onlar değildi.

Köyün derme çatma yollarından geçerken annemin çılgılığıyla uyandım...Evet, kedisini almamıştı. Nasıl olur da kimsenin aklına gelmemişti, hele de annemin... O gün sadece annemi suçlamıştım. Ne de olsa kedi annemindi, tandır evinde sohbetlerine bile tanık olmuştum. Bize anlatmadıklarını nasıl da paylaşmıştı? Evet, kediyi ardımızda bırakmıştık. Ben de üzülmişim ama kimse annem gibi ağlamamıştı. Kedi benim üstüne oturduğum taşın üstünde yatar, annemin süt getireceği anı beklerdi...

...

O üç ayda annemin mutluluk denkleminin parçalandığını anladım. Suskunluğu bir gün geçer diye bekledik. Biz sadece bekledik. Annem, babamla bir daha hiç konuşmadı.

Ben kırık, yeşil çizgili taşın üstüne oturduğumda ibibik kuşu yuvasını yapıyordu. Geçen sene gibi, bir önceki sene gibi. Peki, bizde de öyle olacak mıydı?

Babam, annemin odasına bir mendil içinde beyaz tüyler koydu. Odadan çıkarken gülümsediğini anımsıyorum... Taşın küçük yarıklarında ceviz ağacı fide vermişti.

Öykü Naz YILDIRIM 9-E

AY IŞIĞINDA KUTADGU'NUN ZAFERİ: AY TOLDI'NIN HİKÂYESİ

Gökyüzü, yıldızlarla dolu bir sihir perdesi gibiydi o gece. Ay, gümüş ışığıyla yeryüzüne nazik bir dokunuş yaparken, Kutadgu şehrinin surları yıldızlar altında sessizce uyuyordu. Kutadgu Bilig'de anlatılan efsanevi kahraman Ay Toldı'nın hikâyesi, bu sessiz gecede yeniden canlanacaktı.

Uzun zaman önce, Kutadgu topraklarında hüküm süren bir kral vardı. Kralın adı Bilge Kağan'dı ve adaletiyle ünlüydü. Ancak, Kutadgu'nun huzurunu tehdit eden karanlık güçlerin ortaya çıkmasıyla, Bilge Kağan'ın ülkesi büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı. Bir gece, Bilge Kağan'ın sarayında bir elçi belirdi. Elçi, krala karanlık bir büyücünün Kutadgu'yu ele geçirmek için pusuda olduğunu bildirdi. Bu büyücü, adını halkın korku dolu fısıltıları arasında duydukları "Kara Azap" olarak adlandırılıyordu. Kara Azap'ın amacı, Kutadgu'nun gücünü ele geçirerek karanlığın hâkimiyetini sağlamaktı. Bilge Kağan, halkını ve topraklarını korumak için derhal harekete geçmeye karar verdi. Ancak, Kara Azap'ın büyü gücü, onu doğrudan karşı koyması için çok güçlüydü. Bu yüzden, Bilge Kağan, Kutadgu'nun efsanevi koruyucusuyla tanışmak üzere yola çıktı. Ay Toldı, Kutadgu'nun en eski ve en güçlü kahramanıydı. Legend'e göre, o bir zamanlar bir insan olarak yaşamış, ancak Tanrılar tarafından seçilerek ayın ışığında bir yarı tanrıya dönüştürülmüştü. Ay Toldı'nın gücü, ayın gümüş ışığının büyüyle besleniyordu ve karanlığa karşı savaşmak için eşsiz bir yeteneğe sahipti.

Bilge Kağan, Ay Toldı'nın yaşadığına inanan eski bir keşişten efsanevi kahramanın bulunduğu yeri öğrendi. Kutadgu'nun en yüksek dağlarının zirvesinde, ay ışığının altında bir tapınak vardı ve bu tapınak Ay Toldı'nın saklandığı yerdı. Bilge Kağan, yalnızca cesur bir yüreğin ulaşabileceği bu dağlara tırmandı. Kar ve buzla kaplı yolları aşarak, tapınağa ulaştığında, karşısında görkemli bir manzara vardı. Tapınak, ay ışığının altında parıldayan beyaz taşlardan yapılmıştı ve etrafını gizemli bir aura sarmıştı. Tapınağın kapısını açan Bilge Kağan, içeri adım attığında bir kutsal sessizlikle karşılaştı. Tapınak, ay ışığının içinde parlayan altın bir yazı ile süslenmişti. Yazı, Kutadgu'nun antik dilinde yazılmıştı ve Bilge Kağan onu anlamakta güçlük çekiyordu. Ancak, içindeki bilge ruh, ona metnin anlamını bildiğini söyledi. Metin, Ay Toldı'nın efsanesini anlatıyordu ve onun Kutadgu'nun son umudu olduğunu belirtiyordu. Bilge Kağan, metni dikkatlice okurken, tapınaktaki bir ışık huzmesi ansızın aydınlandı ve Ay Toldı'nın hayaleti belirdi. Ay Toldı'nın varlığı, tapınağı aydınlatan gümüş bir ışıkla doluydu. Bilge Kağan, efsanevi kahramanın görkemli varlığı karşısında eğilerek saygıyla selamladı. Ay Toldı'nın gözleri, bilgelik ve güç dolu bir parıltıyla parlıyordu.

"Ey Bilge Kağan!" dedi Ay Toldı'nın sesi, rüzgârın hafif esintisiyle birlikte gelerek, "Kutadgu'nun kaderi senin ellerindedir. Kara Azap'ın gücü büyüdükçe, senin de gücün artacaktır. Ancak, karanlıkla savaşmak kolay olmayacak. Cesaretin ve inancın sınanacak fakat ben, senin yanında olacağım." Bilge Kağan, Ay Toldı'nın sözlerini içine sindirdi. Onun rehberliği ve gücüyle, Kutadgu'nun karanlık güçlere karşı savaşında ilerleyecekti. Ay Toldı, Bilge Kağan'a özel bir eğitim verecek ve ona Kara Azap'ın karşısında durmak için gereken bilgi ve gücü kazandıracaktı. Bilge Kağan, Ay Toldı'nın rehberliğinde uzun bir süre boyunca eğitim aldı. Ay Toldı, ona antik büyülerin ve ayın gücünün gizemlerini öğretti. Birlikte, Kutadgu'nun karanlık güçlerle savaşacaklardı. Bilge Kağan ve Ay Toldı, Kutadgu'nun karanlık güçlerle savaşmak için bir strateji geliştirdiler. Kara Azap'ın gücünü kırmak için, Ay Toldı'nın ay ışığındaki büyüünden yararlanacaklardı. Ancak, bu planın başarılı olabilmesi için Kutadgu'nun halkının da bu mücadeleye katılması gerekiyordu. Bilge Kağan, Ay Toldı'nın rehberliğinde halkına dönerek, Kutadgu'nun karanlık güçlerle dolu geleceğine karşı birleşmelerini ve aydınlık için savaşmalarını istedi. Halk, kralın çağrısına cevap verdi ve birlikte Kutadgu'nun geleceğini korumak için kenetlendiler. Kara Azap'ın karanlık ordusu, Kutadgu'nun sınırlarına doğru ilerlemeye başladığında, Bilge Kağan ve halkı hazırlandı. Ay Toldı'nın gücü onlara ilham

veriyor ve cesaret veriyordu. Savaşın eşiğinde, Bilge Kağan, Kutadgu'nun efsanevi kahramanı ile surların üzerine çıktı ve düşman ordusuna karşı durdu. Kara Azap'ın ordusu, karanlık bir bulut gibi Kutadgu'nun surlarına doğru ilerliyordu ancak, Bilge Kağan ve Ay Toldı'nın liderliğindeki Kutadgu ordusu karşı koymak için hazırды. Savaş, iki güç arasında şiddetli bir çatışmaya dönüştü. Bilge Kağan, Ay Toldı'nın öğrettikleriyle donanmıştı. Ay ışığının gücünü hissediyor ve onunla düşmanlarına karşı savaşıyordu. Kutadgu ordusu, Ay Toldı'nın rehberliğinde ilerliyor ve Kara Azap'ın ordusunu geri püskürtüyordu. Ancak, savaşın ortasında, Kara Azap'ın büyü gücü bir kez daha ortaya çıktı. Kara Azap, karanlık büyülerini kullanarak Kutadgu ordusunu dağıtmaya ve Bilge Kağan'ı etkisiz hale getirmeye çalıştı. Ancak, Bilge Kağan, Ay Toldı'nın gücüyle korunuyordu ve karanlığın gücüne karşı direniyordu. Savaşın son düzlüğüne gelindiğinde, Bilge Kağan ve Ay Toldı'nın liderliğindeki Kutadgu ordusu, Kara Azap'ın karanlık güçlerini yenmeye başladı. Kutadgu'nun halkı, birlik ve kararlılıkla düşmanlarını geri püskürttü ve zaferin eşiğine geldi. Kara Azap, son bir çırpınıyla büyük bir karanlık enerji patlaması yarattı. Ancak, Bilge Kağan ve Ay Toldı, birlikte çalışarak bu karanlık gücü bertaraf etmeyi başardılar. Kutadgu'nun gökyüzü, aydınlığın zaferiyle parladı ve karanlık bulutlar dağıldı. Kutadgu'nun surları üzerinde, halk sevinç çılgınlıklarıyla doluydu. Bilge Kağan ve Ay Toldı, birlikte halklarını karanlıktan kurtarmış ve aydınlığın zaferini kazanmışlardı. Kutadgu'nun geleceği, bir kez daha aydınlık bir umutla doluydu.

Savaşın ardından, Bilge Kağan ve Ay Toldı, Kutadgu'nun halkına birlik ve barış mesajı verdi. Birlikte, Kutadgu'nun yeniden inşası için çalışacak ve halklarını aydınlık yarınlara taşıyacaklardı. Ay Toldı'nın rehberliğinde, Kutadgu'nun toprakları bir kez daha refaha kavuşacaktı. Ve böylece, Kutadgu'nun efsanevi kahramanı Ay Toldı'nın gücü ve Bilge Kağan'ın liderliği altında, Kutadgu'nun halkı bir kez daha aydınlık bir geleceğe doğru ilerlemeye başlamak için bir strateji geliştirdiler ve bundan sonra da hep aynı kararlılıkla karşıların da olacaklara hep direneceklerdi.

Evin KAHRAMAN 9-B

DÜŞMAN YAKINDA

BÖLÜM 1

Uyanıyorum, terliyorum ama kesinlikle sıcaklamıyorum. Titriyorum ama kesinlikle üşümüyorum. Gözlerim kapalı ama görebiliyorum, hissedebiliyordum. Vuruyor, vuruyor ve daha fazla vuruyor. Kim vuruyor bilemiyorum, neden vuruyor bilemiyorum...

Sokaktayım, bankın tahtalarının sırtımda çıkardığı yaralar, ince kıyafetlerimin soğuktan koruyamadığı vücuduma yük olmak için vardı. Bedenim sanki sarhoşken aklımın odaklandığı şey ne soğuk ne de sırtımdaki kesik derecesindeki yaralardı. Az önce kalktığım bankın ayak dibine dalmış bakarken yıllar geçmiş gibiydi. Kaç defa gözlerimi sildim, kaç defa kendimi tokatladım kaç dakika kendimi uyandırmaya çalıştım hatırlamıyorum fakat değişen hiçbir şey olmadı. Hala orada duruyor, rüzgârın etkisiyle sallanmaya devam ediyordu. İçi boşaltılmış iğneler bana işkenceyi anımsatıyordu.

O gün büyük ihtimal bankta dört beş saat oturdum. Düşündüm, o kadar çok düşündüm ki en saçma teorilerin üstünde bile uzun bir süre durdum. Uyanmadığım veya aslında bunu uzun süredir kullandığım gibi şeyler geldi aklıma ama ancak birisi beni inandırıyor ve ürpertebiliyordu. İşte bu yüzden sorgulamak için beklemeye karar verdim. Hala uyuşturucunun etkisinde olabilirdim ve bunu kendim olarak düşünmezsem sonu kötü olabilirdi. Beklerken unutmak istemiyordum. Bu yüzden sürekli tekrarlamaya başladım,” Komplo, işkence, düşman, komplo, işkence, düşman, düşman, düşman ...”

Kendimden emindim artık, uyuşturucu beynime hâkim değildi, ayrıca yine eminim ki bunu kendime ben yapmadım fakat kimin yaptığını bulmak kolay değil, kanıtlamak kolay değil ama ben şu an tam burada, her şeyin başladığı yerde yemin ediyorum. Yerdeki iğneleri topladım, elimdeydi hepsi yumruğumu havaya kaldırdım ve tekrar düşmanım bulmak için yemin ediyorken taş kesildim, taş kesildim ama mutluluktan taş kesildim. Daha az önce bulmak için yemin ettiğim kanıtlar ellerimde duruyordu ayrıca kolumda. Elimdeki iğnelere bunu bana yapanların parmak izlerini bulabilirim, kollarımdaki delikler dikkatimi çoktan çekmişti. Sağ kol ve sağ el yani sağlak olup bunları kendime yapamazdım.

Eve koşmaya başladım, aslında eve gidene kadar sadece koşuyordum, bilinçaltım beni buraya getirmişti. Balkonda babamı gördüm, elinde eskimiş bir saatle uğraşıyordu, hüzünlü bir yüz ifadesi vardı. Bense mutlu, ailemin desteğiyle ve kanıtlarımla peşimdeki insanları bulabileceğimden en emin halde adeta tüm enerjimle babama bağırdım. Başını çok yavaşça kaldırdı baktı ve gitti. Dünyam başıma yıkılmışken içerden annemle beraber gelince biraz gücüm olsaydı balkona tırmanacaktım neredeyse fakat babam benim kadar mutlu değildi. Bağırma, bir şeyler fırlatmaya başladı ama ben kaçmıyordum, tepki veremedim o an. Annem balkonun köşesinden ağlıyordu. Tek yapmak istediğim düşmanlarımı anlatmaktı ama babam durmadı. Dayanamadım, yıkıldım ama ayaktaydım. Hareket edemedim ama yürüyordum.

Banka oturduğumda az önce yaşadıklarımı defalarca aklımdan geçirmiştim bile. Gözlerimin yavaşça kapandığını hissediyordum ama bunu yapmak istemiyordum. Yine de oldu içimdeki şey yine vurmaya başladı, vurdu, vurdu ve vurdu giderken de bir şey fisıldadı,

” Düşman.”

Aynı yolu koşmaya başladım. Babama, düşmanıma, karşı koşmaya başladım. İğneler hala elimdeydi. Onu sokağın ortasında gördüm hala sinirli bir yüz ifadesi takınıyordu. Bana fırlattıklarını kırık olup olmadığını bakmadan siyah çöp poşetine dolduruyordu. O an içimde kendimi kaybettim ama bulmaya da hiç niyetim yoktu. Bu sefer babama ben bağırmağa başladım Ne söylediğimden haberim yoktu ama babamı baya korkutmuş olmalıym ki elinde ne varsa orda

bırakıp yavaş yavaş eve doğru yürümeye başladı. Ben ise kendimi o an güçlü hissettim. Sonra nihai amacımı hatırladım. Düşmanlarımdan kurtulmak! Babamın üstüne koştum. Babam yaşlı bir adamdı ve bundan sonra yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bundan zevk aldım işte, bu duyguyu sevmiştim. Çaresiz bırakma hissi.

Babama durmadan vuruyordum, vuruyordum ki bir anda elimdeki beş iğneden biri yere düştü. Kırıldı, paramparça oldu. Bu son demektir, aslında böyle bir düşüncem yoktu ama içim bana bunu söylemişti ve bana düşmanlarımdan farkına varmamı sağlayan içimdeki sese tabii ki de kulak verecektim. Yerdeki saati aldım, camını kırdım ve babama sapladım. Benim için onur vericiydi bu. Birkaç kez daha yaptım bu hareketi ve üstünden kalktım. Onu öylece soğuk asfaltta bıraktım. Annem gelmişti, babama sarılıyordu. Ona kızmıyordum çünkü babamın nasıl bir düşman olduğunu bilmiyordu. Elimdeki dört iğneye baktım. Demek dört adet düşman kalmıştı ve bunlar en yakınımdaydı bile olabilirdi belki de hiç sanmadığım kadar yakınımdaydı bile olabilirdi...

BÖLÜM 2

Şimdi yine aynı bankta oturuyorum. İkiye ayrılmış durumdayım. Acaba baştaki yeminime uyup amacımın izinde mi gitmeliydim yoksa bir suçlu olduğumu kabullenip kaçıp saklanmalı mıyım? İçimde şu an yakalanma korkusu vardı ve bu korku beynimi de ele geçirmişçesine aklımda kaçmak vardı. Tam bu sırada yine vurmaya başladı. Bu sefer her şeyden daha sert vuruyordu. Adeta kafam kopacaktı. Giderken de bir şeyler söyledi "Kaçma" ...

İşte şimdi biraz içimdeki bu sesi sorgulamaya başladım. Düşüncelerimi anında okuyup bunlara cevap verirdesine, önce bana acı çektirmesi ve sonrasında bana cevap vermesi bana tam şuanda korkutucu gelmeye başladı. Fakat bu sesin beni amacıma taşınması beni hoşnut etti ve eğer düşmanlarımı bulmak istiyorsam ona adeta itaat etmem gerekiyormuş gibi hissettim. Ya da bunu da mı içimdeki o şey hissetti?

Şimdi geriye kalan düşmanlarımı bulmak fakat bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kader beni tekrar düşmanlarımdan önüne mi atacak yoksa artık bütün yük benim omuzlarımda mı? Bunu bilmiyorum ama bu eskimiş bankta oturdukça kaderin de kapımı çalacağını sanmıyorum. Hiçbir planım olmadan doğruldum, nereye gideceğim konusunda içimdeki sese güveniyordum. Kaldırım boyu yürümeye koyuldum. Elimde iğnelerle aslında biraz dikkat çekiyordum fakat etrafımdakiler beni birkaç saniye inceledikten sonra tekrar normal yaşamlarına devam ediyorlardı. İşte bu yüzden rahatsız olmadan rastgele bir sağa bir sola dönerek bilmediğim sokaklarda yürüyorken bir berberin içindeki televizyona bakakaldım. Yanlış görmediğime emin olduktan sonra ekrandakinin ben olduğuma kesin kanaat getirdim. "Babasının katili" manşetleriyle haberlere çıkmıştım. Alttan geçen yazıdan okuduğumdan anladığım, akıl sağlığımı kaybettiğimden emin oldukları ve yakalandığım gibi beni tımarhaneye kapatacaklarıydı. O sırada anın şokunu yaşarken yine o geldi ve vurmaya tekrardan başladı. Artık her seferinde daha sert vuruyor gibi hissettiriyordu. Bu sefer hiçbir şey söylemedi ve bitti.

Uyandığımda etraf beyazdı ve etrafta sadece beni görüp koşuşturmaya başlayan bir kadın gördüm. Yüksek ihtimalle bir hemşireydi. Peki ya ben neden buradaydım şu an? Bir anda içim adeta kavrulmaya başladı. Korkarak terliyorum. İçeriye beyaz önlüklü bir adam girdi. Beni inceledi sonraysa elindeki kâğıtları ve yanındaki hemşireye bir şeyler söyleyip dışarı çıktı ve adama çıkar çıkmaz içeri üniformalı iki adam girdi. Beni ayağa kaldırdılar, arabaya bindirdiler ve yola çıktık. Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki ne olduğunu anlayacak en ufak bir anım bile olmamıştı. Şimdi yeni yeni uyanıyor gibiydim. Aklıma son anlarım geldi ve en son içimdeki o sesin yine bana vurduğunu hatırladım. Beni bu yola çıkararak ve oracıkta kalmamı sağlayan şey içimdeki o sestir. İşte tam şu anda "Acaba içimdeki ses düşmanım olabilir mi?" düşüncesi beni sararken yine vurmaya başladı. Daha seri vuruyordu. Fakat bu vurmalar bir anda kesildi ve ön tarafta takım elbiseli bir adamın arada bana kaçmak bakışları atarak kafamda hasarlar olduğunu anlatması beni

adeta dehşete düşürdü. Bu içimdeki ses soyuttu fakat bana somut zararlar verebiliyordu. Bu gerçek manada çok ürkütücüydü fakat yaşananlar sanki bana içimdeki bu sese iyi davranmamı öğretiyor gibiydi.

BÖLÜM 3

Şu an gerçekten beni delilerin arasına getirmişlerdi işte. İçimdeki sesin bir planı olmasını umuyordum çünkü ona karşı koyamayacağıma gerçekten inanmıştım artık.

Beni içinde bir masa iki sandalye olan bir yere götürdüler. Karşıma zayıf, uzun bir kadın oturdu. Bilincimin yerinde olduğunu tekrar kontrol ettikten sonra bir yaka kartı verdi ev beni kalmam gereken odaya götürdü. Odada yatak ve yer dışında hiçbir şey yoktu. Yani yatak ve hiçlik...

Bir oturma alanı gibi bir yer de vardı ve eğlence saati adını verdikleri yerde ellerimizi bağlayıp bizi sosyalleştiriyorlardı. Bu kısımlarda daha çok bu deli barınağının bir açığını bulmak için etrafı inceliyordum fakat deli olmadığımı anlayıp beni cezaevine göndermesinler diye arada sırada deli taklidi de yapıyordum. Neyse ki bir problemle karşılaşmadan bu tur bitti ancak maalesef ki ben de hiçbir açık bulamamıştım.

İlk gece son derece zordu. Yemek yemek, su içmek veya herhangi bir faaliyette bulunmak içimden gelmiyordu ve anladığım kadarıyla ben tımarhaneye girerken içimdeki o ses dışarıda kalmıştı çünkü ne kadar denediysem de onu konuşturmayı başaramadım. Ona o kadar ihtiyacım vardı ki o vuruşlarını bile istedim. Ama gelmedi. Beni yalnız bıraktı ve bu yerde adeta kafayı yemem için bana tezgâh kurdu.

Eğlence saatini ve yemek saatini odamda geçirdim. Yani yatağımda bazı hastalar gelip bana musallat olsa da bu akıllarıyla görmezden gelinebilecek tiplerdi. Ve ikinci günümde böylece bitiyordu. Düşmanlarımı bulamadan ve belki de onların baştaki amacı doğrultusunda kafayı yiyerek ölecektim.

BÖLÜM 4

On bir gün oldu. Beynim fonksiyonlarını kaybetmiş gibiydi. Düzensiz olarak beslenerek yatağı ve duvarları yumruklayarak içimden dışıma doğru ölüyordum işte. Ölmeden önce istediğim tek şey içimdeki o sesin inadına son bir kez denemektir. Eğlence saatinde denemek istiyordum. Kaçmak için bir planım yoktu ama gözlemediğim bir şey vardı. Oda şu ki bu küflü yerde hasta bakıcıları balkona çıkıp sigara içmek dışında hiçbir şey yapmıyor. Belki bundan yararlanıp firar edebilirdim. İşte içimdeki bu umut sadece o sesin oluşturduğu nefretin sayesindeydi.

Eğlence saati geldiğinde aşağı indim ve gözüm parmaklıkları olan pencerelere, kilitli kapılara ve çeşitli yerlere açılan yine kilitli merdivenlere takılmıştı. Endişeli hareketler yapıyordum ve bu birinin dikkatini çekmişti. Kanepede oturan bir deli bana adımla seslenerek yanına çağırıyordu. Fakat bu adam hiç de deliye benzemiyordu. Kitap okuyor ve düzgün bir aksanla konuşuyor olması beni etkiledi ve yanına gelmemi sağladı. Yanındayken hiçbir şey söylemeden önce elini bağlı olması gereken tulumundan çıkardı ve bana elini uzatarak selam verdi. Anlık bir şaşkınlık geçirdim ama aynısını yapabildiğimi görünce hafifçe sırtım.

Adam:” Seninle diyalog kurmak istemiyorum. Ayrıca senin deli olmadığını biliyorum, aynı senin de benim deli olmadığımı bildiğin gibi. Senin burada yerin yok bunu biliyorum ve bu yüzden gitmene izin vereceğim. Sakın yaptıklarımı sorgulama çünkü anlatmayacağım. Şimdi eğlence saatinin keyfini çıkar çünkü bittiği gibi çıkacaksın. Sadece hasta bakıcı seni odana götürürken yanından ayrılınca merdivenin başında bekle ve kilit açılınca çık gece olunca ise ışığın olduğu yere gitmeden gördüğün tek kapıdan dışarı çık. Böylece özgür kalacaksın.” dedi.

Adam sözlerini bitirir bitirmez buradan uzaklaştı. Bu adam sanki beni büyülemişti çünkü dediklerini sorgulama ihtiyacı bulmuyor ve dediklerini yapmaya hazır hissediyordum. Artık sadece bu planı uygulamak kalmıştı ama bu adamın kim olduğunu da merak ediyordum. Neyse ki içimdeki bu merak düşmanlarımı bulma arzusunu bastıramadı.

Eğlence saati bitiyordu şimdi. Tüm dikkatimi merdivenin kilidinin açılmasına verdim. Yanımdaki hasta bakıcı ruhsuzca yürürken Bir anda nakşa bir hasta bakıcı kadın tiz bir çılgınlıkla dikkatleri üzerine çekti. O tarafa döndüğümde az önce bana kaçma planı yapan adamın ellerini tulumdan çıkarmış ve hasta bakıcı kadını boğuyordu. Yanımdaki kadın hemen o bölgeye koştu. Başka bir hasta bakıcı ise merdivenlerin kapısını açtı ve girdiği gibi elinde birkaç şeyle geriye döndü fakat kapıyı kapatmadı ve benim beklediğim fırsatı kendisi oluşturdu. Şimdi hızlı davranıp o bölgeye doğru umutluca koşuyordum. Neredeyse merdiven basamağına adımımı atacakken beyaz tulumlu bir deli üzerime atlayıp beni ısırmaya ve ağlamaya başladı. Ne kadar onu üstümden atmaya çalışsam da bunu başaramadım. Ardından da hasta bakıcılar gelip adamı üstümden aldıktan sonra merdivenlerin kapısını tekrardan kapattılar ve şimdi iki hasta bakıcı beni kollarımdan tutup odama götürüyordu. Tam olarak sinir krizi geçiriyordum. Bu basit deli benim özgürlüğümü kendi başına elimden almıştı. Arkama baktım ve onu gördüm. Bana dil çıkarıp tükürüyordu. Artık bunu anlamak için içimdeki sese ihtiyacım yoktu. O bir düşmandı!

Şimdi ondan kurtulmam lazımdı. Hasta bakıcıları yine ilgisiz görünce aklım yine düşmana kilitlendi ve bir anda arkama dönüp onlardan kurtuldum son hızımla o delinin üzerine doğru koşuyorken hiç düşünmeden üstüne atladım. Ona hunharca vururken her yer kan içinde kaldı. İlerde neler olacağını veya olabileceğini düşünmeden düşman sayımı azaltmaya odaklandım. Hatta ona son darbeyi vuruyordum ki kadınlar beni alıp tekrardan bağladılar. Şimdi onu tedavi etmeye çalışan doktorlar bu çabalarına son verdiklerinde yere bir adet iğne düştü ve parçalandı. Nereden geldiğine bakmak için herkes yukarı baktı fakat kimse bir şey göremedi. Ben hariç, tam üç adet iğne tavanda parlıyordu. Ta ki gözlerimi kırpıncaya kadar. Aslında bu benim için de garip bir durumdu fakat düşmanımı yok etmiş olmanın verdiği zevk bana her şeyi görmezden gelme gücünü veriyordu. Fakat sonuç olarak hala bu beyaz, deli kutusunun içerisindeydim.

BÖLÜM 5

Yirmi altı gün oldu. Artık içimdeki sesin olmayışını kabullendim ve artık o olmadan da hayatta kalabileceğimi, düşmanlarımı avlayabileceğimi bilmek beni çok iyi etkiledi. Artık eğlence saatlerine inmem yasaktı. Sadece o akıllı gözükten adam iki ya da üç günde bir gelip benle pencere ardından konuşuyordu. Bu konuşmalar yaklaşık on beş dakikalık kaçma planlarıydı. Ben ise nasıl kaçacağımı çoktan bulmuştum. Sadece bana bir adet önlük gerekliydi. Olay şu ki buranın aşçısı benim neredeyse kopyamdı. Belki onun önlüğünü bulabilirsem benim için kaçmak olabildiğince basit olacaktı. Şimdi geriye kalan o önlüğü almaktı. Bunun için dayanabileceğim tek duvar, o akıllı diye tahmin ettiğim deliydi. Bu onun için çok basitti çünkü ona karşı önlem alan kimse yoktu. Geldiğinden beri ilk defa merdivenlerin kilidini açtırmak için bir vukuata karışmıştı. Bu yüzden güvenler biraz sarsılrsa da sonuçta onun da bir akıl hastası olduğu göz önünde bulundurularak çok fazla problem çıkartmamaya karar vermişlerdi. İşte bu sebeple eğlence saatinde bir adet önlüğü alıp bana getirmişti bile fakat önlüğü vermeden önce bana birkaç şart sundu. Ona biraz sinirlendim fakat bu odada kilitliken başka hiçbir şansım yoktu. Şartları sadece onun yaptığı planla dışarı çıkabileceğimdi. Bu en başta problem gibi gelmedi ama yaptığı planı inceleyince fazlasıyla gereksiz ve riskli olduğunu anladım. Bense sadece kapımı açtıracak ve aşçı kılığıyla elimi kolumu sallaya sallaya dışarı çıkacaktım. Bu zekimsi deli ise beni onlarca riskin ve yorucu bir serüvenin içerisine atıyordu adeta.

Şimdi proje başlıyordu, son yemek saati bittikten sonra odadan çıktım ve kimseye görünmeden alt kattaki mutfağa ulaşabildim. Orda önlüğümü giyip tavana çıkmam gerekiyordu

ama ben kendi bildiğimi okudum ve bir hasta bakıcının yanına gittim ve ben bir şey demeden anahtarı uzattılar. Bu kadar kolay olmasını hiç bekleliyorken mutlu bir halde akıllı adama kaçamak bir bakış attığımda istediğim manzarayla karşılaşamadım. Adam beni yemek ister gibi bakıyordu. Büyük ihtimalle planımı uygulamadığım için birazcık sinirliydi fakat sonuçta çıkacağım için mutlu olmalıydı. Ona başımla selam verip hızlı bir şekilde kapıya yöneldim. Tam o esnada yemekhanenin yanındaki odadan, benim klonum olarak tabir ettiğim gerçek aşçı tok sesiyle önlüğünü kaybettiği için bağırarak lobiye girdi. O sırada bana anahtarı veren kadın telaşla bir bana bir de gerçek aşçıya bakarken şu anın son şansım olduğunu düşünerek kapıya saldırdım ve kapıyı açtım ve bahçede koşmaya başladım. Özgürlüğün başladığı bahçe kapısını görünce de daha fazla hızlandım derken kolumdan yakalandım. Ama hayır, beni yakalayan güvenlik, aşçı veya hasta bakıcılardan biri değildi. Beni yakalayan tam olarak kaçmamı sağlayan en büyük insan olan ve “akıllı insan” olarak tanımladığım o kişiydi. Beni bırakmaya niyeti olmadığını anladım. O anda ondan kurtulmam gerektiğini anlamıştım. Çabuk davranmam lazımdı çünkü arkamda koşuşturan ve beni arayan insanlar olmalıydı. Özgürlüğümü kısıtlayan bu adamı öldürmek için çok vaktim yoktu bu yüzden onu tellere fırlattım kaçtım. Neyse ki kaçarken onun kanlar içerisinde olduğunu görmüştüm.

BÖLÜM 6

Artık özgür olmanın keyfini çıkarabilecektim ve sadece iki düşman kalmıştı. Şimdi ne yapacağım ki? Özgürüm ama aynı zamanda yakalanmak istenen bir özgürüm. Bu sırada tekrar o geldi. Vuruyor, vuruyor ve yine vuruyordu. Bu sefer acılarım dinerken hiçbir şey söylemedi fakat aklımda resmen bir film canlandı. Anneme doğru koşuyordum, o sırada bir siluet önüme çıktı ondan sıyrılmaya çalıştım ama başaramadım o beni ittirdi yolunu değiştirmeye mecbur bıraktı. O yönde ise ateş vardı, iğneler vardı ve en kötüsü; şu ana kadar öldürdüğüm üç düşmanımın zevkle gülüşünü ve zafer elde etmişçesine eğlenişleri vardı. Bu kâbus bittikten sonra karışık duygular içerisindeydim. Hem bu içimdeki sesin yeniden bana hâkim olması hem de anneme gitmem gerektiği hissi beni çok büyük bir bulantının içine atmış gibiydi. Tekrar geldiğim yolu yürümek, her şeyin başladığı bankın önünden geçmek garip geliyordu fakat yemin ettiğim amacımın doğrultusunda cesur olmam da gerekiyordu ve anneme güvенеbilecekmişim gibi bir çıkarımım vardı şu an içimde. İşte bu yüzden yola çıkmak için hazırdım.

Yol uzun olduğu için dinlenmeden yürümeye başladım fakat tımarhaneden kaçmış bir katil olduğum için artık çok rahatça tanınabileceğimi ve yolda karşılaştığım insanların polisi peşime takabileceği ihtimalini göz ardı etmedim. Bunun için kendime çöpten bulduğum eski bir çocuk kıyafetinden maske yaptım. Artık güvende hissediyordum ama güvende olmadığını çok iyi biliyordum.

En az otuz saattir yürüyorum, bitap düştüm. Açlığım son seviyede. Saat kaç bilmiyorum ama etraf çok karanlık. Yakınlarda bankta uyuyan bir dilenci dışında kimse yok. Dilenciye yaklaşırken adam uyandı ve ayağıma bir şey battı yere baktığımda iki adet iğne buldum. Onlar benim iğnelerimdi aynı bu bankın önünde durur gibi duruyorlardı. Bir saniye, bu bank her şeyin başladığı banktı. Yani evimin hemen yakınlarındaydım artık. Bu anlık mutluluk bana açlığımı unutturmaya yetti. Bu sırada dilenci bana seslendi. Önemsemedim ve yoluma gitmek için hareketlenirken bir anda boğazıma atlayıp üstümde anlamsız kelimeler söyleyerek tepinmeye başladı. İşte o an sonumun geldiğini düşünsem de beni kurtarabilecek bir şey vardı elimde. İğneler!

Dilenciye sapladığım ilk iğne tam şakağına denk geldiği için fazlasına gerek duymadan adamı boynuna saplanmış olan iğneyle oracıkta bıraktım. Onu öldüren şey büyük ihtimalle iğnenin içinde kırılmasıydı. Artık elimde tek bir iğne kaldı. Ve şimdi anneme gitmem lazımdı, içimdeki sesin beni götürdüğü yere...

BÖLÜM 7

Annemin kapısını yumrukluyordum. Gece olduğu için uyuduğunu biliyordum ama umurumda değildi. İçeri girmek istiyordum sadece. İçeri girince sanki her şey mutlu bir sonla bitecekmiş gibi hissettim. Fakat gücüm de tükeniyordu. İşte tam o sırada içerden korkan naif bir ses “Kim o?” diye seslendi. Bu hayatım boyunca aldığım en güzel soruydu. Adını sorup annem olduğundan emin olmak istedim. Annemle aynı ismi söyledi. Ben de adımı söyledim. “Oğlum sen misin?” diye sordu ve neredeyse bağırarak “Evet anne, benim.” dedim. Bir kilit sesi geldi ve kapı açıldı. Hiçbir şey konuşmadık. Beni sofraya oturttu ve önüme yemek koydu. O kadar açtım ki tadını alamadım bile. Annem yemeği yerken sadece beni seyretti ve tek bir cümle kurdu.” Sağ elini kullanabiliyorsun artık ha?”

Anneme şaşkın ve sert bakmaya başladım. Ben sağlaktım, yani en başından itibaren bunu düşünerek o iğnelerdeki uyuşturucuyu kendim almadığıma öyle kanı getirmiştım. Derken o bu sefer çok sert vurmaya başladı. Daha önce böylesi hiç olmamıştı. Bir yandan ağlarken bir yandan annemi görmeye çalışıyordum ama başaramadım. Acı dinerken tekrardan gözlerimi açmaya çalıştım ama yine başaramadım. En sonunda olduğu gibi bu sefer de bir film canlanmaya başladı kafamda. Yine ben bir bankta oturuyorum. Çantamdan iğneleri çıkarıyorum ve gece olmasını bekliyorum. Gece olunca da iğneleri boşaltıyorum ayrıca sol elimle!

BÖLÜM 8

Bu film çok tanıdık çünkü yaşadıklarımı anlatıyor. Bu zamana kadar yaptıklarımın aslında yapmamam gerektiğini anlatıyor.

İçimde hala bu amacın ışığı yanıyor. Eğer bu hikâyenin sorumlusu bu amaçsa sonunu da bu amaç yapmalı. Annemi bu gece uyumaya ağırladıktan sonra kalan son bir iğnenin hakkını vermek istiyorum. Tavana ipi bağladım, sandalyemi hazırladım. Artık her şey hazır. Sandalyeyi ayaklarımın altından indirmeden önce o içimdeki ses yeniden geldi ama bu sefer vurmadı. Sadece güldü ve bir şey fısıldadı:” Düşman yakında.” Sandalye ayaklarımın altından kayarken iğne de parçalandı. Son düşman amacına ulaştı.

Nejat SOFUOĞLU 9-A

KÂBUS

Ahsen

Saatin sesi kulaklarımı çınlatırken uyumaya çalışıyorum içimde büyük bir tedirginlik var sürekli saati kontrol edip duruyorum sanki bir şeyler için zaman daralıyor ve o şeyler gerçekleştiğinde hiçbir şey eskiye dönmeyecek gibi, sanırım biraz paronayak olmuştum. Saat 11'e geliyordu, yaklaşık yarım saattir adım sesleri duyuyorum. Aniden kapım sert bir şekilde açıldı kafasında kar maskesi olan bir adam kapımın eşliğinden gülümsüyordu. Tam çılglık atacakken ağzımı kapattı, gözlerim karardı...

Bir yıl sonra

Bir orman görüyorum ıssız bucaksız karanlık bir orman, gökyüzüne bakıyorum kıpkırmızı bir ay ve siyah bulutlar... Bir ağaç görüyorum meyveleri insan gözlerinden oluşan kökleri gökyüzüne uzayan. Bir kuş görüyorum kanatları olmayan ötmeyi de bilmeyen... Korkmam gerekiyor ama hiçbir şey hissetmiyorum. Ağaçların arasında aynalar var aynaları görüyorum fakat kendimi göremiyorum! Sanki biri beni yönetiyor ve ben sadece olanları izliyorum.

Ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum ilerledikçe su üzerinde yürüyen balıklar görüyorum arkalarındaki şelalede de siyah üç gözlü canavarlar bana bakıyorlar, bağıyorum ama sesim çıkmıyor, neler oluyor! Nefes nefese kalkıyorum, bu kâbuslar bitmek bilmiyor, uyanırken de canavarlar görüyorum, uykularımda da rahat edemiyorum uyumak istemiyorum. Hiç arkadaşım yok okula gitmiyorum, bazen dışarı çıkabiliyorum, ahlamlarla görüşmeme izin vermiyorlar bazen gizlice oyunlar oynuyorum onunla. Nadiren evin önüne çıkardıkları zamanlarda kaçmaya çalışıyorum ama imkânsız her tarafımız tellerle çevriliyken kaçmam imkânsız. Zaten gidecek hiçbir yerim yok ki nereye gidebilirim? Uykum geliyor, sonsuz bir uykuya dalsam nasıl olur? Uyumak istiyorum bir daha hiç uyanmadan uyumak istiyorum...

Uyumama da izin yok dövülerek uyandırılıyorum, nedeni yok acı çekmemizden zevk alıyorlar ya da belki ileride onlara karşı çıkmayalım diye gözümüzü korkutuyorlar bilmiyorum. Ablamın sesini duyuyorum, çılglık seslerini. Ona daha kötü şeyler yapıyorlar o ağladıkça ben de ağlıyorum, her günümüz böyle geçiyor eski günlerimizi özliyorum annem ve babamı özliyorum keşke zamanı geriye alabilseydik. Hava kararırken yatağa giriyorum her gece kâbus görüyorum ama sorun değil onlar gerçek hayattan daha az korkutucu...

Bir çukur görüyorum, dibi görünmeyen kapkaranlık bir çukur... Havada bu sefer güneş var, kelebekler var rengarenk kanatları var... Şelale var arkasında korkutucu canavarlar yok. Başka çocuklar da var hatta oyun oynuyorlar acaba beni isterler mi yanlarına gitsem mi diye düşünürken aniden bir kuvvet beni itiyor ve çukura düşüyorum, düşüyorum ve düşüyorum durmak bilmeden... Beyaz bir ışık görüyorum bir nevi geçiş gibi belki de başka bir boyut! Düşmeye devam ediyorum beyaz ışığın içinden geçtiğim an her şey bir iki saniyeliğine kararıyor kendimi tekrar o çukurun başında buluyorum bu da ne demek oluyor? Çukuru geride bırakarak yürümeye başlıyorum, her şey normale dönüyor. Ablam ve yanında iki kişi görüyorum, annem ve babam... Onlara ulaşmak için koşmaya başlıyorum ben koştuğça onlar daha da uzaklaşıyorlar haykırıyorum:

“Anne! Baba! N’olur geri gelin sizi çok özledim, gitmeyin yalvarırım gitmeyin!” En sonunda gözden kayboluyorlar ablam da gidiyor yapayalnız kalıyorum...

Nefes nefese kalkıyorum bu sefer, kalktığım gibi pencereyi açtım. Biraz hava almak istiyordum. Ablamı gördüm evden çıkmış koşuyordu nereye gidiyordu? Gidebileceği tek yer büyük bahçeydi ki onun da etrafı tellerle çevriliydi ve yasaktı oraya giderseniz sağ çıkamazsınız

demişlerdi bize. Kapımı kontrol ettim kilitli değildi Yavaşça aşağı indim, ilk defa uyuyorlardı. Hemen dışarı çıktım ablamın peşinden koştum. Uzun bir süre ikimiz de koştuk. Sonunda bahçenin içindeki ormana geldik. Fark ettiğim şeyle duraksadım burası geçen gece gördüğüm kâbustaki ormandı üstelik o iki akıl hastasının bahçesiydi burası bu nasıl olabilirdi? Bir süre daha ablamın peşinden yürüdüm, bir çukurun önünde durdu. Ne yapmaya çalışıyordu “Neden buradasın?” Beni fark etmiş olmalıydı.

“Abla, neden buradasın dedim? “Arkasını döndü " Lütfen eve dön kardeşim, " bana neler olduğunu anlatmazsan hiçbir yere gitmiyorum!" Bana döndü ve bağırmağa başladı. “Bizi bu ıssız yere getirdikleri için gidecek hiçbir yerimiz yok ve bize verdikleri bir dilim ekmeğe muhtacız bugüne kadar sustum çünkü susmaktan başka çarem yoktu ama artık dayanamıyorum. Bıktım, anlıyor musun?! Bıktım bu hayattan, bıktım. O iki akıl hastasının vereceği iki ekmek parçasıyla geçinmekten bıktım, seni üzüyorum ve bu beni kötü hissettiriyor, sanki her şeyin sorumlusu benmişim gibi neden daha normal bir hayatımız olmuyor? Bizi burada tutuyorlar besliyorlar ve büyüyünce satılacağız tıpkı bir mal gibi.” Ağlamaya başladım. “Biz bunu hak edecek ne yaptık kardeşim? Kaçmanın yolu yok yüzlerce kez denedim bu lanet olası tellere hiçbir şey işlemiyor, buradan kaçmanın tek bir yolu var.”

“Bunların hepsini biliyorum! Oradan atlayacaktın, beni hiç düşünmeden üstelik ben ne yapardım burada abla söylesene, şu an yaptığın bencillik! “ “Ne yapsaydım seni de ölüme mi itseydim benden bunu yapmamı mı bekliyorsun bu bencillikse evet bencilim ve senden çok özür dilerim.“ Gözünden yaşlar süzülürken son kez özür diledi ve çukura düştü. Bağıramadım hüngür hüngür ağlayamadım, bu yaşadığım en korkunç şeydi ama sesim çıkmadı bunu beklemiyordum oradan gerçekten atlayacağını düşünmemiştim boğazım düğümlendi gözüm yanmaya başladı. Bekledim neyi bekledim bilmiyorum belki ağaçların arasından çıkıp şaka demesini bekledim belki güzel bir sabaha uyanmayı kâbus görmüş olmayı bekledim, bekledim ama hiçbirini gerçek olmadı artık suçlu bendim, artık mağdur da bendim suçlu da bendim... Ölecektim biliyorum böyle daha fazla yaşayamazdım ama tek başıma ölmeyecektim. Hayatımızı mahveden o iki insanı yakarak ölecektim, kendimi yaktım, kulübeyi yaktım, her şeyi her yeri yaktım, onlar içeride bağırıp çağırırken ağlamaya başladım acı hissetmiyordum. Ablam için ağladım kendim için ağladım, yıllardır hiç görmediğim annem ve babam için ağladım, çığlıkları çok korkunçtu onlar için ağladım... Alevler yükseldi, sesler kesildi, son kez haykırdım artık her şey bitmişti.

Tuğba ADIGÜZEL 9-A

KAÇ

Koşuyorum. Nereye gittiğimi bilmeden koşuyorum. Birazdan zamanım dolacak. Kimseye görünmemeliyim. Geniş koridorda ilerliyorum. Koridor ikiye ayrılıyor. Sola mı yoksa sağa mı gitmeliyim? Zaman geçiyor hızlı karar vermeliyim. Karar vermeye çalışırken gözüme sol bileğimdeki bileklik takıldı. Bir ip üzerinde Kuzey Yıldızı'nın şekli var. Kuzey Yıldızı insanlara yön bulmada doğruyu gösterir. Sola gitmeliyim. Yıldızım bana doğruyu gösterecek. Sola dönüp karşıma çıkan ilk odaya giriyorum. Karşımda kırmızı bir koltuk ve mor bir masa var. Bu nasıl bir tezatlık? İlerideki dolabı şimdi görüyorum. Oraya saklanabilirim. Dolabın içi renkli kıyafetlerle dolu. Eşyalara bakılırsa kıyafetlerin rengârenk olmasına şaşırılmamak lazım.

Ne zamandır buradayım bilmiyorum. Ellerimden başlayan soğuk tüm vücuduma yayılıyor. Bunun nedeni kış mevsiminde olmamız mı yoksa kaygımın vücuduma yansması mı anlayamıyorum. Peki, kalbime ne demeli? En sessiz olması gereken şu zamanda odadaki saatle yarışıyor. Birazdan bedenimden ayrılacak ve beni ele verecek kadar hareketli. Postal sesleri duyuyorum. Geliyor. Kapalı bir yerde olmama rağmen olduğum yerde daha da büzüşüyorum. Sanki küçülürsem beni bulamayacak gibi hissediyorum. Postal sesleri giderek uzaklaşıyor. Ardından kapı gıcırtiları ve bağırışlar duyuyorum. Başkaları yakalandı. Seslere göre önce sağa dönmüş olmalı. Yıldızım beni yanıltmadı. Az önce hissettiğim soğuk yerini alevlere bırakmıştı. Terliyordum tıpkı maraton koşmuş biri gibi kan ter içindeydim. Ben buraya koşarken önümde kimse yoktu. Acaba beni sola dönmeden önce gördü mü? Postal seslerini tekrar duyuyorum. Bu sefer sesler uzaklaşmak yerine daha çok yaklaşıyor. Demek ki sola döndü. Olduğum yerde iyice küçülmeye başladım. Kapıyı açık mı bırakmıştım? Odaya girdiğini nasıl anlayacağım? Kalbim bu kadar hızlı atmak zorunda mı? Düşünceler ardı ardına sıralanırken kapının gıcırtilası ile irkildim. Kapıyı kapatmışım. Kapı kapalı olduğu için birinin olmadığını düşünmesi lazımdı. Neden daha da yakınlığa ki? Odanın içinde adım sesleri yankılanmaya devam ediyor. Hâlâ niye buradasın ki? Bir an sesler kesildi. Galiba gitmişti. Derin bir iç çekebilirim. Bir anda dolabın kapağı açıldı. Karşımda bunca zamandır kaçtığım kişiyi görünce ne yapacağımı şaşırdım. Anın heyecanı ile onu kırmızı koltuğa ittim ve odadan koşarak çıktım. Tekrar koşuyorum. Geldiğim yoldan dönmeye çalışıyorum. Arkamdan geliyor mu? Seslerden duyamıyorum ama arkama bakmak bana zaman kaybettirir. Koridorun sonuna vardığım gibi sağdaki merdivenlerden iniyorum. Zemin kata gitmeliydim. Düşmemek için ayaklarıma doğru baktığımda bağcıklarımın açıldığını gördüm. Takılmadan inmeme lazım. Arkamdan biri bağırıyor. Ses çok tanıdık, adımları söylüyor ve sesi giderek daha yakından işitiyorum. Kaçtığım kişinin sesi değil eminim ama sesin kime ait olduğunu bulamıyorum. Kaçmak daha önemli, düşünürken yavaşlıyorum. Zemin kata ulaştım. Başarabilirim. Sol, sağ ve tekrar sağ... Yol tıpkı bir labirent gibi. Odaya ulaşıyorum ve kupayı kaldırırken ağızımdan tek bir sözcük çıkıyor: 'Sobe'

Arkamdan iki kişi daha odaya varıyor. Bunca zamandır kaçtığım ebe ve tanıdık gelen sesin sahibi diğer arkadaşım. İkisi de nefes nefese kalmış. Kupayı elimde gören ebe yüzünü asıyor. Beni yenebileceğini düşünmüş olmalı. Peki diğer arkadaşım beni neden takip etti ki? Ben sorumu sormadan aklımı okumuş gibi bana bir şeyler anlatmaya başlıyor. Kaldığımız öğrenci yurdunda yılbaşı programı için çalışıyormuş. Katılmak isteyip istemediğimizi soruyor. Ebe arkadaşım ve ben göz göze gelip gülmeye başlıyoruz. Bunca koşturmanın ardından program hazırlığı için yorulduğumu söyleyip odama çıkmak için yürümeye başlıyorum. Ebe arkadaşım da ardımdan geliyor ve birlikte kaldığımız odaya doğru ilerliyoruz.

Ece ARIKAN 9-C

KASIMPATI

Bir gece yarısı tek başıma dar ve karanlık bir sokakta yürüyordum, yine kendi düşüncelerim ve onun özlemiyle baş başa kalmıştım. Yalnızlığın verdiği acıyı iliklerime kadar hissediyordum, aynı gecenin soğğunun vücuduma işlediği gibi.

Rüzgâr esmiyordu, yağmur dakikalar önce dinmişti. Ben ise yağmurun dinmesi için ofisimde bekleyip sonrasında dışarı çıkmıştım. Çimenlerin kokusu burnuma geldikçe içimde minik de olsa bir rahatlama hissediyordum. Bunları düşünürken omzumda bir el hissettim, çok soğuktu ve aynı onun ellerinin verdiği hissi veriyordu bana. Yavaşça arkama döndüm ve onunla göz göze geldik, gülümsüyordu. Kırmızı atkısı yine boynunda sarılıydı, onunla son görüşmemizin üzerinden yıllar geçmesine rağmen hala o atkının onun ölen annesinin bir hediyesi olduğunu hatırlıyordum. İçime bir karanlık sindi. “Neden gülümsüyorsun?” diye sordum, sesim sakın ve yumuşaktı. Her ne kadar ona sinirlenmek istesem de sinirlenemiyordum. “Seni özledim.” dedi, mutsuz görünüyordu. Sesi de biraz çatlıyordu, gözlerinin altı soluk bir mor rengindeydi. Hastaydı belli ki. Onu evime davet ettim. Beraber mutfağa geçtik, ona bir bardak kahve yaptım ve karşı karşıya oturduk. “Yalan söyleme lütfen.” dedim ve biraz durup soluklandım, kelimelerimi dikkatlice seçtim. Onu görmenin şokunu hala atlatamamıştım. “Seni hangi rüzgâr attı buralara? En son İngiltere’de okuduğunu duydum, hukuk muydu?” diye sordum, ortamı yumuşatmak istedim çünkü havada hala neden olduğunu çözemediğim garip bir gerginlik vardı. Kafasını ‘hayır’ anlamında iki yana salladı ve kahvesinden bir yudum alarak konuşmaya başladı. “Yok, hukuk değil. Psikoloji okuyorum, bunu sana gitmeden önce söylemiştim.” dedi ve durdu. “Annemin mezarına geldim ama seni görmeden de gidemezdim. Nasıl gidiyor?” diye sordu, gözlerim sulandı. Kafamı biraz geriye yasladım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini zar zor engelledim. Bir müddet sonra ona geri baktım. “İyi sayılır. Sen gideli çok bir şey değişmedi fark ettiysen.” dedim.

Boşluktaymış gibi hissettim onunla konuşurken. Neden şimdi gelmek zorundaydı ki? Tam da unutmaya başlamışken... “Annenin mezarını beraber ziyaret edelim mi? Bu durumdan rahatsız olur musun?” dedim. “Ben gittim bile, biraz toprağıyla uğraştım ve birkaç tane de kasımpati ektilim. Severdi kasımpatıları.” dedi ve gülümsedi, bu sefer acı doluydu. Benim ona yaşattıklarım yüzüme sert bir kış rüzgârı gibi vurdu. Bilmez miydim annesinin kasımpatıları ne kadar çok sevdiğini? Kendimi daha fazla tutamadım, ağlamaya başladım. “Bak, özür dilerim. Beni affet lütfen, sana o kadar sert çıkmamalıydım. Hatalı bile değildin, sadece kendimi kontrol edemedim. Sadece sen zarar gördün bu durumdan, biliyorum. Ama lütfen...” diye yalvarırken kelimelerim boğazıma dizildi. Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve artık o kadar çok ağlıyordum ki hıçkırmaya bile başlamıştım. Ellerimle yüzümü kapattım ve ağlamaya devam ettim, tek istediğim onun geri gelmesiydi. Birkaç dakika boyunca konuşamadım, yüzümü açıp ona bakmak da istemedim. Ondan ve kendimden o kadar çok utandım ki... Belki de o gün onunla kavga ettikten sonra onun gitmesine izin vermeseydim, belki de ondan özür dileseydim bu kadar pişman olmayacaktım. Midem bulandı yaptıklarımı düşündükçe. Ben ağlarken hiçbir tepki vermedi, karşımda kimse yokmuş gibi hissettim. Beni affedecek miydi? Bana acıyacak mıydı? Umarım beni affeder, diye düşündüm. Bana acımasını istemedim, bana olan acısından dolayı beni affederse ne hissederdim? Çaresizdim, vicdanım sızlıyordu o anları hatırladıkça. Ellerimi yavaşça yüzümden çektim ve dizlerime koydum, sonra stresten dolayı parmaklarımla oynamaya başladım.

Zaten parmaklarım yara bere içindeydi, hep kanıyorlardı. Onun yokluğu bu alışkanlığımın daha kötüye gitmesinden başka bir şeye yaramamıştı. Başımı yavaşça kaldırıp baktım, yoktu. Gitmişti. Yatağımın başucundaki aynaya baktım, ağlamaktan gözlerim şişmiş ve kıpkırmızı olmuştu. Beni bu çirkin halimle sezebilen tek kişiyi de kaybetmenin acısında boğuluyordum. Yatağımın kenarına oturup bütün gece boş gözlerle duvarı izledim. Uyku tutmadı, tutmasını da beklemiyordum zaten.

Sabah onun mezarını ziyaret ettim, elimde bir demet kasımpatıyla beraber. Rahmetli annesi gibi o da çok severdi kasımpatıları. Kırmızı atkısı da mezar taşına bağlanmıştı ve rüzgâr estikçe kıpırdanıyordu. “Ben de seni özledim.” diye fısıldadım.

Irmak ÇAKIR 9-D

KAYIP ANI

"Bay Orgo, günaydın." kelimeleri kafasında çınladı. "Günaydın." diye cevap verdi uykulu bir sesle. Gözlerini açtı ve kapıya döndü. Kimse yoktu. "R yamın etkisinden çıkamadım herhalde." diye düşündü. Kalkıp giyindi ve birkaç Şey atıştırdıktan sonra çantasını alıp işine gitmek için evden ıktı. Yağmurluydu hava. Ah keşke alsaydı Şu Őemsiyesini. Aniden bir araba karşısına çıktı; araba son anda frene bastı. Bay Orgo korku ve öfke içinde "İnsan gittiği yola bakmaz mı?" diye söylendi.

* * *

"Bay Orgo, günaydın." kelimeleri kafasında yankılandı. "Günaydın." diye yanıtladı uykulu bir Şekilde. Sesin geldiği yöne bakmak için kafasını çevirdi. Kimsecikler yoktu. "Uyanamadım herhalde." diye düşündü. Kalktı, ayılmak için yüzünü yıkadı ve hazırlanıp işine doğru yola koyuldu. Hava bugün sakindi. Sabahları duyduğu ses kafasından çıkmıyordu. Sahi kimindi bu ses? Çok tanidik ve çok hoş bir sestir. Bu güzel sesin sahibini unuttuğu için kızdı kendine. Sahi tek yaptığı bu değil miydi? Unutmak.

İş yerine vardığında hemen odasına geçti ve işe koyuldu. Yaklaşık on dakika sonra kapısı açıldı ve içeriye bir kadın girdi.

"Bay Orgo?"

"Buyurun?"

"Bu dosyalar ve zarf size gönderilmiş."

"Teşekkür ederim."

Kadın odadan ıktı. Bay Orgo zarfı açıp okumaya başladı:

"Sayın Orgo Chimel,

Bugün saat 14.15'te Dr. Luffy ile randevunuz bulunmaktadır."

Micheal S. Kerter

Nerden çıkmıştı bu Şimdi? Herhangi bir doktor randevusu talep ettiğini hatırlamıyordu. Doktor Luffy ile g r şeli üç ay gibi bir süre geçmişti. Nerden çıkmış bu öğrenmek için gitmeye karar verdi.

Hastaneye vardı ve adı anons edilene kadar bekledi. İçi daraldı beklerken. Çok durgundu hastane. Bir hasta gözlerine bakıyordu; sanırsınız gözlerine değil ruhuna bakıyordu. Adının anons edildiğini duydu ve doktorun odasına giriş yaptı. Oda hastanenin kendisinden daha i açıcıydı.

"Hoş geldiniz Bay Orgo, lütfen oturun."

"Merhaba Dr. Luffy. Ben yakın zamanda bir randevu talep ettiğimi hatırlamıyorum, bir yanlışlık olmuş olabilir mi?"

"Ya  yle mi? Hayır Bay Orgo, yanlışlık yok. Biz sizi düzenli olarak salı günleri 14.15'te hastaneye ağırırız. Hatırlamamış olmanız üzücü."

Bay Orgo'nun içine kurt düştü. Hatırlamıyor olmakta ne demek? Düzenli olarak yaptığı bir Şeyi nasıl unutabilirdi?

“Dalgınlık sanırım, işler yoğun geçebiliyor. Peki neden düzenli olarak randevu alıyorum? Kusura bakmayın gerçekten hatırlamıyorum.”

Doktor Luffy hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu Bay Orgo’ya. Bay Orgo huzursuz olmaya başladı. Doktor iç çekti.

“Hanımefendi Carmen nasıllar?”

Carmen mı? O kimdi?

“Affedersiniz Doktor Bey, Carmen kim?”

Boş gözlerle Dr. Luffy’e bakıyordu. Doktor mu karıştırıyordu kendisi mi emin olamadı. Doktor sessizce kafa salladı.

“Vahim. Çok vahim.”

“Nedir vahim olan?”

“Durumunuz, Bay Orgo. Durumunuz. Hafızanız beklemediğimiz bir şekilde kötüye gidiyor. İlerleme kaydedeceğimiz yerde geriye düşüyoruz. Lütfen şu anlık bu görüşmeyi sonlandıralım ve yarın devam edelim. Yarın saat 14.15’te tekrar burada olun lütfen.”

Bay Orgo’nun kafası feci halde karıştı. Ne demek hafızası kötüye gidiyordu? Bay Orgo’ya göre müthiş bir hafızası vardı ve en ufak detayları dahi zihnine kazır ve uzunca bir süre unutmazdı. Bir şey demeden çıktı. Çıkarken başka bir doktor odaya girdi. Sonra Dr.Luffy ve diğer doktorun sesleri hafiften kulağına geldi. Düşündü. Onun için bunu yapmak ne kadar kötü gelicekse de merak duygusuna yenilerek kapıya doğru yürüdü ve dinlemeye başladı.

“Hatırlamıyor mu? Ne demek Carmen’ı hatırlamıyor? En büyük kozlarımızdan biriydi o!”

Saçmalık. Adını ilk defa duyduğu birini nasıl hatırlamasını bekleyebilirlerdi?

* * *

“Bay Orgo, günaydın.” Ah işte yine o ses. Güne güzel başlamak için duyulabilecek en harika ses. Bu sefer günaydın demedi. Kelimelerinin boş odada yankılanıp sonra boşlukta kaybolmasını istemedi. Kalktı ve hazırlanıp işine doğru yola koyuldu.

14.15’i beklerken kafasını işe vermekte zorlandı. Hastaneye gittiğinde derhal bir açıklama isteyecekti. Ya kendisi başka biriyle karıştırılmıştı ya da ona kötü bir oyun oynanıyordu. Evet evet, gittiği anda derhal açıklama isteyecekti.

Saat 14.14. Adının anons edilmesi için bekliyordu yine. Dün gördüğü hastayı gördü. Yine o bakışları görmek istemiyordu. Adı anons edildi. Hiç adı anons edildi diye böyle rahatlama duymamıştı. Odaya girdi.

“Hoş geldiniz Bay Orgo. Nasılsınız?”

“Hoş buldum. Her zamanki gibi. Size sormak istediğim bir şey var.”

“Buyurun?”

“Kimdir bu Carmen Hanım?”

“Hatırlamıyor olmanız çok üzücü. Şu anda aklınızda soru işaretleri olması gayet normal. Bu durumları daha önce de yaşadık.”

“Daha önce de derken?”

“Bay Orgo, bu durum yeni bir durum değil. Yaklaşık beş aydır sizinle bu şekilde devam ediyoruz.”

Beş ay mı?

“Affedersiniz fakat ben bunları hatırlamıyorum.”

“Durum şu ki Bay Orgo, uzun zamandır süren bir hafıza probleminiz var ve yedi ay önce yaşadığınız olay da eklenince...”

“Ne olayı? Yedi ay önce kayda değer herhangi bir olay yaşadığımı hatırlamıyorum.”

Doktor iç çekti.

“Bay Orgo, Carmen Hanım sizin eski sevgilinizdi. Ve...” cümleyi nasıl devam ettirip bunları anlatacağını bilemedi. Aynı anda Bay Orgo’ya bir baş ağrısı saplandı. Eski sevdiği Carmen... Bir şeyler zihninde oluşur gibi oldu. Başı döndü, ayakta kalmaya dayanamayıp oturdu.

“Bir akşam arabada Carmen ile bir yere yol alırken kaza yaptınız. Maalesef bu kazada Carmen Hanım vefat etti. Sürekli kendinizi suçluyordunuz. Beyniniz bu acıyı ve suçluluğu kaldıramadı ve gelgitli olan hafızanız çöküp bunların hepsini zihninizin en ücra köşelerine yolladı. Bu olaydan beri sürekli hafızanızı yerine getirmenin yollarını aradık fakat bunun üzerinde kayda değer bir ilerleme elde edemedik. Bunu size üçüncü kez anlatıyorum şu an.”

Carmen...Hatırlıyordu. Bir opera gösterisi çıkışında görüp tanıştığı ve kalbine kazdığı kadın. Ah bir görseniz Carmen’ı...Keşke sadece Carmen’ı hatırlamış olsaydı. Ömrünün sonuna kadar sadece onu bilerek devam edebilirdi. Fakat doktorun söylediği kazayı da hatırlamıştı. Yağmurlu bir akşam ona evlenme teklifi etmeyi düşündüğü mekâna gidiyorlardı. Bay Orgo o anda arabayı sürerken heyecandan kasılıyordu. Gözleri sürekli Carmen’a kayıyordu. Arabanın önüne yalnız bir adam çıkmıştı. Bay Orgo dikkatini son anda yola çevirip adamı görmüştü fakat nafile. Adama çarpmamak için direksiyonu sağ kırdığı zaman o an en son gördüğü Carmen olmuştu. Carmen’ın ölüm haberini gözlerini hastanede açtığı zaman öğrenmişti.

Kötü hissetmeye başlamıştı Bay Orgo. Düşünmek istemedikçe düşündü. Af dileyip odadan çıktı.

Hava çok güzeldi. Güneş gülümsüyordu ona adeta. Gülümsüyor muydu yoksa acınası haline mi gülüyordu çözemedi. Biricik sevdiği yanında değilken ne hakkı vardı havanın bu kadar güzel olmaya? Ne hakkı vardı güneşin gülümsemeye? Ne hakkı vardı kendisinin dışarı çıkmaya?

Meyra BAYAR 9-C

KORKAK

Korkuyordum. Dışarıda kimileri askerlerin karşısına dikilmiş yaptıkları bu soykırımın karşılıksız olmayacağını söylüyor ve askerler tarafından acımasızca vuruluyor, kimileri boyun eğip ölmek için elinden geleni yapıyor, kimileri ise ülkeden kaçacak yer arıyordu. Ben ise küçük bir mum ışığında oturmuş makale yazmaya çalışıyordum. Kim sağ kalır da okurdu bilemiyorum ama ne zaman korksam kendimi yazarken bulurdum.

Kâğıda tam bir şeyler yazacakken kapı çaldı. Bir anda elim ayağım buz kesti. Dışarıdaki asker, sert yumruklar vurarak kapıyı çalıyor ve aksanlı bir şekilde derhal kapıyı açmamı söylüyordu. Hemen masadaki kâğıtları topladım ve kafamdaki şapkamın içine koydum. Ardından hemen koşup kapıyı açtım. Açar açmaz iki üç asker içeriye girip etrafı karıştırmaya başladı. Diğer asker ise benim üzerimi aramaya başladı. Neyse ki askerın aklına şapkama bakmak gelmemişti. Evi ve üzerimi detaylı bir şekilde aradılar ama bir şey bulamadılar. Buna rağmen açıklama yapmaksızın bileğime kelepçeyi geçirdiler. Başkaldırırsam vururlar diye bir şey diyemedim. Korkmuştum. Çünkü ben ölmekten korkardım. Ardından beni bir arabaya bindirip kasveti dışarıdan bile anlaşılabilir bir binaya getirdiler. Duvarlarının küfünden ve dökülmüş boyalarından eski bir yer olduğu anlaşılıyordu. İçerisi ise dışından farklı değildi. Her katta sadece mahkûmların kaldığı hücreler vardı. Beni bir katta durdurup hücrenin birine kilitlediler. Diğer katların aksine burası bomboştu. Sadece ben vardım. Korkmuştum. Çünkü ben yalnızlıktan korkardım. Şapkamdaki kâğıtları çıkarıp yazmak istedim ama yakalanırım korkusuyla çıkaramadım. Günlerce yalnız kaldım. Bir zaman sonra zaman algımı kaybettim. Tek gördüğüm yüz ise beni aşağılamak için yemeğini yanımda hapur hupur yiyen ve artıklarını bana yemek niyetine veren gaddar gardiyandı.

O günlerde sürekli kafayı yemiş gibi hücrenin içinde hızlı hızlı yürüyor, kendimce bir şeyler söyleniyor, kafamdan geçenleri durduramıyordum. Beynim durmaksızın konuşuyordu ve susmak bilmiyordu. O sırada katın demir kapısı açıldı. İçeriye giren gardiyan, yanında getirdiği mahkûmu yanımdaki hücreye fırlattı ve gitti. Sessizce birbirimizi incelemeye başladık. “Demek vurulmayacak kadar şanslısın. Seni neden hücreye attılar?” diye sorarak sessizliği böldü. Hemen öleceğimi düşünmüş olmalı ki adımı sormadı diye düşündüm ve “Bilemiyorum, açıklama yapmadılar.” dedim. O ise

“Mesleğin nedir?” dedi. “Yazarım ben. Bir gazete ile çalışıyorum ancak bu haftaki makale için ne yazacağım konusunda bir fikrim yok.” deyip etrafı kontrol ettim ve gizlice ona şapkamın altındaki kâğıtları gösterdim. Bir anda gözleri parladı ve “Yazsan ne olacak ki nasıl ulaştıracaksın onları? Hadi ulaştırdın diyelim kim okuyacak? Ama illa istiyorsan beni yazabilirsin. Hücreye atıldığımdan, aç susuz bırakıldığımdan, burada çok acı çektiğimden ama yine de soykırıma karşı direndiğimden bahsedebilirsin.” dedi. Bu açıklama beni ürkütmüştü. Korkmuştum. Çünkü ben bencillikten korkardım. Özellikle insanlar dışarıda ölürken bizim burada kalıp çok sıkıntı çektiğimizi anlatmak bana acımasızca gelmişti. “Üzgünüm ancak bu yaptığım bencillik olur. Benim makalelerim herkesin sesi olmalı.” dedim. Bu yanıtın onu çok sinirlendirdiği altında belirginleşen damarlardan belli oluyordu.

Önüne döndü ve bir daha hiç konuşmadı. Ben de hem açlığımı unutmak hem de biraz olsun dinlenmek için yere uzandım ve uykuya daldım. Ardından demir kapımın bir anda açılmasıyla irkilerek uyandım. İçeriye giren gardiyanın elinde normalde şapkamın altında olması gereken kâğıtlarımı görünce çok şaşırđım. Kafamı yana çevirince mahkûmun pis pis sırtıttığını gördüm. O an anladım her şeyi. Bana ihanet etmişti. Korkmuştum. Çünkü ben ihanetten korkardım. Gardiyan aniden beni kolumdan tutup kaldırdı ve sürüklemeye başladı. Hızlı hızlı merdivenlerden inip binadan çıktığımda bir anda afallamıştım. Dışarıda kar yağıyordu. Doğa insanın lekesini örtmek ister gibi her yeri beyaza boyamıştı. Ağaçlar ise bunu kutlamak için gelinlik giymiş gibi duruyordu. Sonra karşımda bir tane kardelenin olduğunu gördüm. Bu

güzellik, burası için fazla masumdu. Almak için eğilecekken bir asker üzerine basıp karşımızda durdu ve gardiyana bilmediğim bir dilde bağırımaya başladı. Sonra tekrar bir arabaya doğru sürüklendim.

Araba bu sefer sürekli bir yerlerde duruyor ve durduğumuz her yerde bir mahkûm daha geliyordu arabaya. Biz mahkûmlar kurbanlık koyun gibi nereye gideceğimizi bilmezken öndeki askerler kahkaha atarak sohbet ediyorlardı. Ben de dayanamadım ve yanımdaki mahkûmla konuşmak için “Adın ne?” diye sordum. “Adım Selim.” dedi. “Anlamı ne?” dedim. “Kurtuluş demek.” deyince gülümsedim.

“Senin adın ne?” diye sordu ancak tam o sırada araba durdu. Askerler bizi arabadan indirdiler ve sıraya dizdiler. Asker zor anlaşılır bir aksanla “Hükümeti tutanlar ayrılın.” dedi. Bizler, onların düşman olduğunu ve hükümetten taraf olursak öleceğimizi biliyorduk. Hükümetinden ve ülkesindenne olursa olsun vazgeçmeyen yurtseverler hükümeti tutan kısma geçti. Benim de hemen karar vermem gerekiyordu ama ya bencillik edip hükümeti tutmayacaktım ya da hükümeti tutup ölecektim. Ama ben ikisinden de çok korkuyordum. Asker “Çabuk olun!” diye bağırınca hükümetten taraf olmayan kısma geçtim. Asker hükümeti savunan kısmı sıraya dizdi ve tek tek vurmaya başladı. Bu anı izleyemeyeceğimi anlayıp kafamı çevirdim ve kulaklarımı kapattım. Benim aksime askerler bu manzarayı zevkle izliyorlardı. İş biten asker diğer askere komut verdi ve bizi sırayla arabaya bindirmeye başladı. Tam bende binecekken durdu ve “Sen hükümetin gazete yazarı değil misin?” diye sordu. Benim cevap vermeme gerek kalmadan duvarın önüne çekti beni ve nişan alıp karnımdan vurdu. Tekrar nişan alıp kafamdan vurmak istedi ancak mermisi bitmişti. Beni boşverip arabaya bindi ve gittiler. Ben ise şimdi gerçekten yalnızdım ve ölmek üzereydim. Ben yine korkuyordum.

Bencillikten korkuyordum ama hükümeti tutmak yerine kendimi düşündüm ve seçmedim. Yalnızlıktan korkuyordum ama şimdi yalnız kalmıştım. Ölümünden korkuyordum ama şimdi ölmek üzereydim. İhanetten korkuyordum ama kendime ihanet etmişim. Adı “Cesur” olan ben, adımın hakkını veremediğim için en başta kendime ihanet etmişim. Kan bedenimden hızla ayrılırken düşünüyordum bunları. Ölümümü bekliyordum. Tam bu sırada benim karşımda yine bir kardelen bana gülümsüyordu. Bu masum güzellik birazdan bir insanın ölümünü seyredecekti. Kanlı parmağımı kaldırıp bir şey yazmak istedim. Çünkü ben ne zaman korksam kendimi yazarken bulurdum. Kanlı parmağım akan kanla “korkak” yazabildi o bembeyaz ve tertemiz karın üstüne.

Zeynep YILDIZ 9-C

ONUN TUTSAKLIĞI

Her zamanki gibi uyanmaya çalıştı, başarısız oldu. O her zaman başarısızdı, çünkü özgür değildi. Odasının soğuk zemininde yatarken saçlarının parkelere saçılmış olması onu rahatsız etmiyordu, çünkü onun fiziksel biçim ve vaziyetinden daha fazla önem vermesi gereken şeyler vardı. Gözlerini her kapattığında kendisini berbat hissetmesini sağlayan şeyler. Sorunlarıydı bunlar, ötelediği ve görmezden geldiği. Odası kadar darmadağın bir yığına dönüşmüştü bu problemler. Nasıl olmuştu da bu kadar kayıtsız hale gelmişti kendine karşı? Bir ip yumağı kadar zordu bu sorunların çözülmesi. O ise bir kedi misali bu yumak ile kayıtsızca oynamıştı bu zamana kadar. Bu soğuk aralık günü ise bu yumağı çözmek için tam zamanıydı.

Otuz yaşına gelene kadar hiç kendini irdeleyecek fırsatı olmamıştı sanki. Bu duruma korkunç sayılabilecek bir olaylar zinciri sonucunda gelmişti. Önce yakın zamanda evlenmeyi planladıkları altı senelik sevgilisinden ayrılmıştı, sonra da işinden kovulmuştu. Bunlar yaşanmadan az bir vakit önce ailesi emekliye ayrılmak üzere köye taşınmıştı. Sığınacak tek bir dostu yoktu kendinden başka.

Son iki haftadır kendisine yapabileceği en iyi şeyi yaparak düşünmüştü. Bu sefer başkaları için onların yerine değil kendi için düşünmüştü. Ona çok yabancı gelen bir fikirdi bu, hayatı boyunca hep başkalarını kendinden üstün tutmuştu. Önce ailesiyle başlamıştı bu iş. Okulda elde ettiği her başarı ailesi içindi. Kendi kendisini bir şeyler öğrendiği için takdir etmiyordu. Yüksek notlar aldığı için ailesi tarafından takdir ediliyordu, çünkü ailesi de etrafındakilere gösteriş yapabilme olanağına sahip oluyordu bu sayede. Sonra arkadaşları vardı, kendisini her başarısında(!) kıskanan ve ona ödevlerini yaptıran arkadaşları. O zamana kadar hiç arkadaşları olmasaydı nasıl olacağını düşünmemişti.

Gözlerini kapattı ve ip yumağının ucundan tuttu.

Bir ormanın ortasındaki bir tapınaktan çıkıyordu. Oldukça eski olan bu tapınağın kolonları yoktu. Ortaçağ döneminden kalma gibiydi bu tapınak. Geriye dönüp baktığında tavana oyulmuş kudretli olduğu hissedilmesi istenen bir şeylerin onu izlediğini sezdi. Tam da bu sırada telefonu çaldı. Uzun zamandır duymamıştı bu melodiyi. Normal şartlar altında eli ayağına dolaşır ve o telefonu bekletmemek için elinden geleni yapardı ama şu anda kendisini buna uygun hissetmiyordu.

Telefonun melodisinden dolayı dağılan düşüncelerini topladı. Tapınağın bulunduğu araziden çıkmıştı. Önünde bir nehir vardı. Burayı nasıl geçebilirdi ki? On metre atlayabilir gibi bir hali yoktu. Burayı nasıl geçebileceğini bilmiyordu ama kendini bunu yapmak zorunda hissediyordu, ancak zamanı boldu ve nehrin şarlıtı onu yeni düşüncelere yelken açmaya zorluyordu. Bu fırsatı kullanarak uzun bir süre boyunca orada oturdu.

Güneş batmak üzereyken çok önemli bir şeyi fark etti, o bir insandı. Tanrısal yaratma gücüne sahip bir insan. Bu yaratma gücünü önce bir fikir yaratmak için sonra da o fikre fiziksel form kazandırmak için kullandı. Emindi ki bir köprünün fikri var olmadan kendisi var olamazdı.

Köprüden geçerken ileride bir bina gördü. Rönesans döneminde ezgiler taşıyordu bu bina. Bir tapınak olarak yapıldığı kesindi ama dünyada var olduğunu bildiği herhangi bir tapınağa benzemiyordu. Binaya yaklaştıkça batan güneşten gelen ışık ile yıkanan binanın ne güzel tasarlandığını anlamaya başladı. Sanki özellikle günbatımında ziyaret edilmesi için yapılmıştı bu düz çizgiler ve keskin açılar

Bütün bunları düşünürken tapınağın önüne gelmişti. Orada yazan tek şey “İnsan Tapınağı” idi. İçeriye girerken herhangi bir kapı olmadığını fark etti, sadece koskocaman kemerler vardı binanın dört bir tarafında. İçeride sadece dört tane heykel vardı. Bu heykellerin olağanüstü detayları güneşin batarkenki renklerinin neredeyse mükemmel denebilecek şekilde yansımaları ile daha da göze çarpıyordu.

Burasının gerçekten de o veya bu tanrı için değil, şu ana kadar görölen en tanrısal şey olan insan için yapılmış olduğu her yerinden anlaşılıyordu. Heykeller de oldukça ilgi çekiciydi. Bir bebek duruyordu güneşin tam ortasında. Kendi bebekliğiydi bu. Önünde ellerinde hediyeler ile üç tane adam vardı. En önde perslere benzer yüz yapısına sahip bir adam elinde altından bir hediye tutuyordu. Arkasında orta yaşlı bir adam eline buhurluk ile hediyesini vermeye hazırlanıyordu. En arkada en gençleri elinde içine mür bulunan bir kap ile bekliyordu. İnsanın kendisine yapılmış olan bir tapınak için güzel bir kompozisyon.

O günden itibaren hayatı eskisi gibi olmadı. Özgürdü çünkü mutluydu. Öyle gözükme bile zihni özgürdü, oraya buraya koşturup kendisine problemler çıkartıyor, bu problemlerle uğraşıyordu.

Muhammet Sefa AZĖİN 9-D

TANIDIK, DEĞİL Mİ?

İçeri girdiğinde tam olarak beklediği manzarayla karşılaştı. “Bahsettikleri kadar varmış.” diye düşündü.

Odadaki insanların bir kısmı yataklara yatırılırken yataklar tamamen dolduğu için bir kısmı da yerlere yatırılmıştı. Muhtemelen birazdan diğer odalara taşınacaklardı. Ya da direkt alt kata, morga.

Bir kısmı daha yeni can vermiş bedenlere bakarken düşündü, bazılarının işleri bitmiş olmasına rağmen kanları akıyordu. Kısa bir süre sonra da sıcak olan havanın etkisiyle kokmaya başlayacaklardı ve bunu engelleyebilecek tek şey toprak olacaktı.

“Hemen gidip müdahale edeyim.” diye düşünüp o yöne adım atacaktı ki adının meslektaşı tarafından art arda seslenilmesiyle bakışlarını hasta yataklarından çekip arkasına döndü.

Aralarında geçen kısa konuşmada meslektaşı ona yemek molasındakilere haber verdiğini, onların da birazdan burada olacağını söyledi. Ardından ikisi hızlıca hastaların yanına gitmeye koyuldu. Doktor kapıya en yakın yatağa doğru ilerledi, meslektaşı da hemen karşıdakine. O sırada yemek molasından gelenleri de fark etti. Ellerindeki uzunca poşetlerin amacı belliydi, “alt katın” yolcularını almaya gelmişlerdi. Hemen arkalarından gelen bir grup da birkaç tane daha hasta yatağını bu tarafa doğru ittiriyor, ellerinden geldiğince acele ediyorlardı.

Hastaları getiren ekibin söylediklerine göre yer altında sığınak görünümüne bir laboratuvar kurulmuş -laboratuvara benzer bir yermiş- ve burada bazı deneyler yapılmıştı. Üstüne, “denek” olarak ailesi olmayan kişileri seçmişler. Bu deneylerin ne amaçla yapıldığı henüz bilinmese de fazlasıyla tehlikeli oldukları tahmin ediliyordu. Gerçi tehlikeli olmasa neden denek olarak kimsenin “Ne oldu da geç kaldı?” demeyeceği kişileri, evde bekleyeni olmayanları seçsinler ki?

Duyduğuna göre bu işi çevirenler ani bir baskınla yakalanmışlar, yakalandıklarını anlayınca da bütün deneklerini öldürmeye kalmışlar. Yöneticilerden de kendini öldürmeye kalkanlar olmuş. Saklayacak bir şeyleri olduğu için intihara kalkıştıkları konusunda herkes hemfikirdi, hep öyle olur ya filmlerde. “Belki de başka bir yerde de aynı işleri çeviren tanıdıkları vardır, en azından onları açığa çıkarmamak için yapmışlardır.” diye düşündü. Kafasını toparlamaya çalışıp işine odaklanmaya dönecekti, dönemedi. İçine işlemişti. Düşünmekten alıkoyamıyordu kendini.

Yapacağını yaptıktan, onların hayatını kararttıktan sonra bir canlarını alman kalmıştı zaten. Onu da eksik bırakmamışsın. Değdi mi çoğu çocuk bu kadar cana kıymaya? Çoğunun çocuk olması da ayrı bir acı veriyordu çünkü muhtemelen hiçbirinin ailesi, evi, hiçbir şeyi yoktu ve bu, kafayı yemiş birkaç kişinin onları kafalarına göre kullanması için yeterli bir sebepti. Bunları düşünüyordu acıdan titreyen çocuklara kaçamak bakışlar atarken.

Önündeki hastayla işi bitince yandakine, karşıdakine diye işine devam ederken bütün hastane de ayaklanmış, hemşireler doktorlar derken herkes bir şekilde yardımcı olmaya çalışmış, koca bina bir o tarafa bir bu tarafa koşturuyordu. Görüyordu etrafındaki meslektaşlarını, bazıları hastanın başından rahat bir nefes alarak diğerine geçerken bazıları hüznü dolu bakışlarla görevlilere çeviriyordu başını. Bu sıcak güzel havada dışarıda oyun oynuyor olması gereken çocuklar hastane yataklarında yardım bekliyordu, onları gören doktorların da yürekleri dağlanıyordu.

Birkaç saat içinde tüm acile müdahale edildi, yaralar sarıldı. Yoğun bakıma alınanlar da oldu, “alt katın” yolcusu olanlar da. Durumu iyi olan hastalara olayla ilgili sorular sormak için polis ekipleri de geldi. Bazı konuşmaları duyan görevlilerin dediklerine göre denek olarak kullandıkları

çocuklar arasında bakım evlerinden aldıkları da varmış. Özellikle daha az göze çarpan, pek bilinmeyen yerleri tercih etmişler.

“Sırf bunun için uğraşmışlar bir de. Hayat karartmakla uğraşacaklarına açıp bir kitap okusalarmış. Birine olmasa da kendilerine yararları olurdu.” diye düşündü.

Duyulan bir diğer şey de onları kaçıran kişilerin, kendilerine “Zaten size bakacak kimseniz yok. Birkaç aya kalmaz çürür gidirsiniz. Bari işimize yarayın.” demiş olduğu. Gelin, sizi ben öldüreyim demiş resmen.

Doktor duraksadı. Bu olay, bu çocukların hali ona yıllar öncesinden bir şeyler hatırlatmıştı. Uzun zaman geçmişti ama çok etkilenmişti o olaylardan, unutamamıştı. Orada da toplu ölümler gerçekleşmişti. Birçok ceset beyaz örtülerle çevrelenmiş, yerlere sıralanmıştı. Sayısının haddi hesabı yoktu. Üst ve alt kısımları bağlı, içi soğuk beden dolu örtülere sarılıp, feryat figan üstüne yatanları hatırladı doktor. Küçük boyuttaki örtülere sarılan babaları, onları bağrına basan anneleri hatırladı. Ne hale geldiklerini anımsadı. Ancak o durumda onlar şanslıydı. Hiç değilse gömebilecekleri bir beden vardı ortada, başına gidip bir Fatiha okuyabilecekleri mezarını yapabilirlerdi. Evlatlarının kolunu, bacağına yerden toplayıp poşetle taşımak zorunda değillerdi. “Toz dumanda göremedim, acaba ona bir zarar geldi mi?” diye kafayı yemeleri gerekmiyordu. Evlatlarının mezarı yok diye oturdukları yerden dualarını etmelerine de gerek yoktu. Gerçi mezar olsa da o kadar insanı o hale getirenler mezarları sağlam bırakır mıydı, orası meçhul.

Doktor o zamanlar küçüktü ama düşünürdü oradakileri. Onlara çok dua ederdi. Doktor o zamanki halini düşündü. Bugün de Gazze’de olmak isterdi. Birinin canını kurtarmasa bile bir çocuğun yarasını sarabilmeyi isterdi.

Zeynep BAYRAKTAR 9-A

KEDİNİN BİR GÜNÜ

Bir dolabın içinde uyuyan Tüylü, içeriden gelen gürültü patırtıyla uyandı. Yeşil gözlü, uysal ve dostcanlısı, uzun kahverengi tüyleri olan bir kediydi kendisi. Onu uyandıran gürültünün kaynağına bakmak için kalkıp yerde ayağını tutan sahibinin oğlunu görünce homurdanmaya başladı. "Yine dikkatsizlik edip ayağını vurdun değil mi genç? Neyse avutayım bari şunu." diye içinden geçirdi ve çocuğun yanına gidip acısını unutsun diye türlü şirinlikler yapmaya başladı. Tüylü utanıyordu belki fakat çocuğun gülüşü onu da sevindiriyor, hele başını okşarsa keyfine diyecek oluyordu.

Evdeki "neşe kaynağı" çocuk sayesinde Tüylü'ye huzurlu bir uyku haram olmuştu. Gerçi bu durumdan şikayetçi de değildi, çocuğu çok severdi. Ama arada kafasını dinleyebilmek gerçekten çok hoş olurdu. Bugün de her zaman olduğu gibi uykusu sürekli bölünecekti. Sahibi çoktan işe gitmiş, çocukla baş başa kalmışlardı. Normalde sekiz yaşındaki bir çocuğun evde tek bırakılmasına akıl erdiremezdi, fakat dikkatsizliğine rağmen sahibinin çocuğu çok zeki ve becerikli bir çocuktur. Kendi yemeğini bile pişirebiliyordu. Ancak bu yemekler sahanda yumurta ve hazır makarnanın ötesine geçmiyordu. Tüylü çocuğun oyunlarına ortaklık etmeye mecbur bırakılıyor, ama ödül maması aldığı için de şikâyet etmiyordu.

Bunları düşünürken birden acıktığını hissetti. Resim çizmekte olan çocuğun yanına gidip "Acıktım, bana mama ver." dedi. Tabii çocuğun duydukları bir dizi miyavlamadan ibaretti. Çocuk kedinin başını okşayıp resmini çizmeye devam etti. Tüylü sersemledi. Ondand mama istemişti, başını okşamasını değil. Biraz uğraşsa da mama kabını çocuğa göstererek derdini anlatabildi. Çocuk özür dilemeye benzer sesler çıkardı, mama kabını doldurup şarkı söyleyerek resminin başına döndü.

Mucize eseri iki saattir uyuyan Tüylü, çocuğun neşeli sesleriyle keyifsizce uyandı. Sahibi işten dönmüş ve bir sürü şey almıştı. Aralarında yaş mama bile vardı! "Şimdi yiyebilir miyim?" diye miyavlamaya başladıysa da sahibi onu "Çok miyavlama yorgunum zaten." diyerek susturdu.

Tüylü yatağında idi ama uykusu olmadığı için garip bir konumda duvardaki resimleri inceliyordu. Çocuğunun karalamalarını sanata dönüştüren sahibinin eserleriydi bunlar. Bildiği kadarıyla sahibi ofis denen bir yerde iletişim müdürüydü. "İnsanlar bu saçmalıkları nereden uyduruyor?" diye düşündü kendi kendine. Sonuç olarak sıkıcı bir işi ve uzun süren bir günün ardından resim pratiği yapacak vakti olmadığından nasıl bu kadar iyi resim yaptığını anlayamıyordu. 6 yıldır bu resimlerle karşılaşmasına rağmen her görüşünde yine hayran kalıyordu. Özellikle pembe yılan balığına bayılıyordu. Onun bir yılan balığı olduğunu bilmiyordu gerçi, "Uzun balık, iyi balık" diye düşünüyordu.

Başka bir resimdeyse gökkuşağı zırhı giymiş ve alevlerle kaplı bir kılıç kuşanmış basit bir çöp adam yer alıyordu. Bu resmi fazla sevmemesinin nedeni resmin boyama aşamasında henüz kurumamış olan boyalı duvara sürtünmüş ve boya tüylerine bulaşmıştı. Sahibi onu sıcak suyla yıkarken çektiği acıları dünmüş gibi hatırlıyordu.

Eskileri düşünürken, gelen esneme isteğiyle ne kadar uykulu olduğunu fark etti. Camdan dışarı baktı, Ay bile batmıştı. Ağır adımlarla çocuğun odasına girdi. Çocuğun yanında rahat bir köşeye kıvrıldı ve mırılayarak uyurken gününü sonlandırdı.

Recep Nezh BALTA 9-A

RENKLİ YILDIZLAR KRALLIĞI

Bir zamanlar, gökyüzünde parıldayan yıldızların arasında, Renkli Gezegenler Krallığı adında bir yer varmış. Bu krallıkta, her gezegenin kendi rengi ve özellikleriymiş. En parlak gezegen ise İridiya adını taşıyormuş. İridiya'nın rengi, tüm renklerin karışımından oluşuyormuş ve bu yüzden diğer gezegenlerin ışığını yansıtıp parıldayan bir inci gibiymiş.

Bir gün, İridiya'da yaşayan minik yıldız topluluğundan biri olan Zara, diğer yıldızların gözünde farklı bir ışıltıya sahipti. O, diğer yıldızlardan farklı bir renge sahipti ve bu durum onu hüzünlendiriyordu. Zara, diğer yıldızlar gibi olmak istemiyordu, çünkü içinde kendine özgü bir parlaltı hissediyordu.

Bir gece, Renkli Gezegenler Krallığı'nda nadir görülen bir fenomen gerçekleşti. Gökyüzünde parlayan yıldızların ışıkları, birbirlerine karışarak muhteşem bir renk gösterisi oluşturdu. Zara, bu anı fırsat bilerek, kendi eşsiz rengini diğer yıldızlara göstermek istedi.

Zara, diğer yıldızların parlaltılarına karıştı ve ortaya muhteşem bir dansla birlikte kendi rengini sergiledi. İridiya'nın parlaklığıyla birleşen Zara'nın rengi, gökyüzünde eşsiz bir görsel şölen oluşturdu. Diğer yıldızlar, Zara'nın farklılığını ve özgünlüğünü kutladılar. Artık Renkli Gezegenler Krallığı'nda her yıldız, kendi eşsiz renkleriyle gurur duyuyordu ve Zara, kendisi gibi olanların içinde bile özel olduğunu keşfetmişti.

Zara, diğer yıldızlarla birlikte Renkli Gezegenler Krallığı'nın her köşesindeki maceralara katılmaya başladı. Farklı renklerin ve özelliklerin bir araya geldiği her yerde, Zara'nın özgünlüğü ve farklılığı herkesi etkiliyordu.

Bir gün, krallığın en eski kitaplığında dolaşırken, Zara eski bir kitabın sayfaları arasında gizemli bir ışık parlaltısı gördü. Merakla kitabı açtı ve içindeki sayfaların arasında unutulmuş bir hikâye buldu. Hikâye, kaybolmuş bir yıldızın efsanevi gücünü ve Renkli Gezegenler Krallığı'nı kurtarma umudunu anlatıyordu.

Zara, bu hikâyenin gerçek olabileceğine inanıyordu ve diğer yıldızlarla bir araya gelerek kaybolmuş yıldızın izini sürmeye karar verdiler. Yolculukları boyunca, farklı gezegenleri ziyaret edip onların renklerini ve özelliklerini keşfettiler. Her gezegen, onlara bir ipucu sunuyor ve kaybolmuş yıldızın gizemini açığa çıkarmak için bir parça pazılın parçası oluyordu.

Sonunda, Renkli Gezegenler Krallığı'nın dışındaki bilinmeyen bir bölgeye ulaştılar ve kaybolmuş yıldızın gizemini ortaya çıkaran büyümlü bir kristal buldular. Bu kristal, krallığın kaybolmuş ışığını geri getirebilecek güce sahipti. Zara ve diğer yıldızlar, birlikte çalışarak kristali kullanmayı başardılar ve krallıklarına eski ışığını geri getirdiler.

Bu macera, Zara'nın farklılığının ve özgünlüğünün onun en büyük gücü olduğunu gösterdi. Artık Renkli Gezegenler Krallığı, farklılıkların bir araya gelerek güçlü bir birlik oluşturabileceği bir yer olarak anılıyordu. Zara ve diğer yıldızlar, birbirlerinin özelliklerini takdir etmeye devam ediyorlar ve krallıklarında barış ve uyum içinde yaşıyorlardı.

İdil ERSOY 9-C

GÜVERCİNLER

Etraf çok gürültülüydü. Tek duyabildiğim çalışan makinelerin sesleriydi. Bir de bu karmaşanın ortasında bana seslenen ustam vardı. Bana bugün neden bu kadar dalgın olduğumu sordu. Bu sorunun cevabı benim için barizdi. Çünkü bugün benim kız kardeşimin doğum günüydü. Kız kardeşim Zeynep yedi yaşındaydı. Doğduğundan beri zayıf bir bağışıklık sistemi vardı ve bu yüzden yaşlıları gibi dışarıda oynayamaz, genellikle evde annemle birlikte olurdu. Ben ise ona bu doğum günü için güzel bir şey almayı planlıyordum. Bu aklımdakileri benden cevap bekleyen ustamla da paylaştım. O da bana şu an çalışma zamanı olduğunu ve işime dönmem gerektiğini söyledi. Ben de onun dediğini yaptım ve işe koyuldum.

Sonunda bugün için iş bitmişti. Yorgun bir şekilde eve dönüyordum. Bir yandan da Zeynep'e ne alacağımı düşünmektaydım. Belki bir oyuncak bebek veya bir ayıcık güzel olabilirdi. Tam bu şekilde düşünürken önünden geçtiğim varlıklı bir aileye ait olduğu belli olan bir evin bahçesindeki güvercinlerin kafesi dikkatimi çekti. İçinde bir sürü bembeyaz, tüyleri kabarık güvercin vardı. Her ne kadar kafesleri biraz bakımsız dursa da çok güzel oldukları tartışılmazdı. O sırada aklıma doğruluğu tartışılır bir fikir geldi. Hızlıca bahçeye girip sağlam olmayan o kafesten bir güvercin kapsam ne olurdu ki? Zeynep kim bilir onu görünce ne kadar sevinirdi? Zaten çocukluğundan beri çok sevmiştir kuşları. Bu düşünceler aklıma gelince artık boş verip eve dönmem ne mümkün, hemen kısa duvarların üzerinden atlayıp bahçeye girdim. Hızlı adımlarla kafesin yanına gittim ve kapısını açıp beyaz bir güvercin aldım. Ama sanırım sandığım kadar sessiz olamamışım çünkü bahçedeki bekçi yanıma doğru geliyordu. Güvercini aldığım gibi duvarın oraya doğru koşmaya başladım. Bekçi beni neredeyse kolumdan tutacaktı ki son anda kurtuldum.

Artık eve gelmişim. Her ne kadar riskli olsa da kardeşimin güvercini gördüğündeki mutluluğu ve neşesi bana buna değdi diye düşündürdü. Annem güvercini görüp onu nasıl aldığımı sordu. Ona kendi paramla aldığımı söyledim. O zaten çok çalışıyordu ve ona daha fazla yük olmaya niyetim yoktu. Babam yıllar önce ölmüştü ve o zamandan beri annem bize bakmakta zorlanıyordu. Durum böyle olunca ben de ona yardımcı olmak için bir tamircide işe girdim. Ayrıca Zeynep'in sağlığı için sık sık ilaç almamız gerekiyordu ve bu da kolay değildi.

Günler gelip geçiyordu. Ben okuldan sonra çalışmak için tamirhaneye gidiyor anneme yardımcı oluyordum. Ama bir gün okuldan sonra işe giderken güvercin aldığım evin bekçisini gördüm. Yolun orada durmuş beni bekliyordu ve kaçabileceğim bir yer de yoktu. Bekçi yavaşça yanıma geldi ve bana neden güvercini alıp kaçtığımı sordu. Ben de dürüstçe beni polise vermemesini umarak ona her şeyi anlattım. O ise bana hiç beklemediğim bir şey söyledi. Bana o evde güvercinlere ve diğer oradaki hayvanlara bakmak isteyip istemediğimi sordu. Meğer beni birkaç gündür izliyormuş. Liseli bir genç olarak her gün işe gitmem kendisini üzmüş. Eğer ben istersem tamirhanedeki işimi bırakıp evde çalışmam için ev sahibini ikna edebilirmiş. Evin sahibi olan kişi çok iyi bir insanmış, bu yüzden bunun mümkün olduğunu söyledi. Ben her ne kadar şaşırısam da benim için en iyi seçenek bu olduğu için teklifi kabul ettim. Şimdi yapmam gereken ev sahibinin cevabını beklemektir.

Birkaç gün sonra nihayet beklediğim cevap geldi. Bekçi abi nihayet bana ev sahibinin orada çalışmama izin verdiğini söyledi. Ertesi gün oradaki işime başlayabileceğimi söyledi. Ben de memnuniyetle kabul ettim. Ertesi gün belirlenen saatte evin önündeydim. Ev gerçekten çok büyüktü. Acaba bir gün ben de ailemle böyle bir yerde yaşayabilir miyim diye merak ettim. İçeri girdim ve güvercin kafesinin oraya gittim. Burada gerçekten çok iş vardı. Biraz daha

yürüyünce de evin arka bahçesini gördüm. Orada biri oturuyordu. Bu ev sahibi olmalıydı. Ama beklediğim aksine bu yaşlı bir kadındı. Beni görünce yanına gelmemi gösteren bir işaret yaptı. Onun yanına gidince “Sen güvercinlerin bakıcısı olan çocuksun değil mi ?” diye sordu. Ben ise onu başımla onayladım. O ise yanına oturmamı söyledi ve anlatmaya başladı. Adının Hatice olduğunu öğrendiğim teyzenin aslında kocası ilgileniyormuş güvercinlerle. Ama o vefat edince onlara bakacak biri kalmadığı için böyle bakımsız kalmışlar. Bunu duyunca üzüldüm ve ona güvercinlere ve buradaki diğer hayvanlara iyi bakacağımı söyledim. Artık ben tamirhanede değil burada çalışıyordum.

Bu evde çalışmaya başlayalı bir süre olmuştu. Şunu söyleyebilirdim ki burasını toparlamak kolay olmamıştı. Güvercinlere güzel bir yer hazırlamıştım ve kafesleri pırıl pırıl olmuştu. Onların da şimdiden daha mutlu olduklarını söyleyebilirdim. Bu hayvanlarla uğraşmak da bana yorucu gelmiyordu. Her ne kadar ilk başta anlaşmamız zor olmuş olsa da şu anda idare ediyorduk. Ayrıca arada bir Zeynep de buraya geliyor, Hatice Teyze ile sohbet ediyordu. İkisi çok iyi anlaşmıştı. Zeynep buradaki güvercinleri seviyordu, çok zevk alıyordu. Evdeyken de ona buradan aldığım güverciniyle takılıyordu. Artık onu çok daha mutlu görüyordum ve bu abisi olarak beni de çok mutlu etmişti.

Bir gün ben yine okuldan sonra o evde çalışıyordum. O gün için güvercinlerin bakımını yapmıştım ve beslemiştim. Zeynep ise Hatice Teyze ile birlikteydi. Birden Hatice Teyze'nin bana telaşlı bir şekilde seslenmesini duydum. Duyar duymaz hemen onların yanına gittim. Gördüğüm şey ise kardeşimin acı içinde olmasıydı. İlk başta ne yapacağımı bilemedim. Zaten kardeşim normalde de sık hastalanırdı ama onu bu halde görmek benim bile elimi ayağıma dolaştırmıştı. Hemen bekçi abiyle beraber onu hastaneye götürdük. Kısa bir süre sonra annem de yanımıza geldi. Kardeşim doktor ile birlikteydi biz ise beklemedeydik. Sonra doktorun kapıdan çıktığını gördük. Bize kardeşimin durumunun pek iç açıcı olmadığını söyledi. Ne olacağını görmeleri için birkaç gün hastanede kalması gerekiyormuş. Bizim de onun daha iyi olmasını beklemekten başka çaremiz yoktu. Ben geceleri hastanede annemle birlikte kalıyor, sabah ise okula gidiyordum. Hatice Teyze ise bize anlayış gösteriyor ve işe gelmememe izin veriyordu. Fakat bir haftanın sonunda doktor bize istemediğimiz haberi verdi. Zeynep kanserdi.

Verilen haberle annem de ben de şok olmuştuk. Nasıl olabilirdi bu? Zaten hayatı boyunca hastalıklardan çok çile çeken küçük kardeşimin başına bir de bu gelmişti. Doktor kanserin ilerlediğini, tedavinin ne kadar işe yarayacağını bilmediğini söyledi. Biz ise tedavinin işe yarayacağını ummaktan başka bir şey yapamazdık. Bu hastalığı Zeynep'e söylemedik. O zaten ne anlardı ki? Onun daha iyi hissetmesi için güvercinini ona getiriyordum arada hastane odasına. O da güvercini ile mutlu görünse de hastalığın etkileri belli oluyordu. Kardeşim çökmeye başlamıştı. Ben ise bir şey yapamıyordum. Sonunda ben de evdeki işime geri döndüm. Çünkü tedavi masrafları para gerektiriyordu. Annem ise genellikle kardeşim ile birlikteydi. İkimiz de onun için ne yapabiliriz diye düşünüyorduk.

Sonunda izinli olduğum bir gün kardeşimi alıp gezdirmeye karar vermiştim. Onun pek hali yoktu ama doktorundan izin alıp tekerlekli sandalyeyle gezdirebilmişim onu. O hastanede kalmaya başlayalı çok uzun zaman olmuştu, bu yüzden onun biraz nefes almasını istemişim. Durumu da iyiye gitmiyordu. Bu belki onun iyi hissetmesine, daha iyi olmasına yardımcı olurdu. Onu maalesef hastaneden uzaklaştıramazdım ama onu hastane bahçesinde gezdirmeme sevineceğini düşünüyordum. Onunla bahçede gezmeye başladık. Onu oradaki diğer hastalarla tanıştırdım ve bahçedeki çiçeklere baktık. Ondan sonra ise onu asıl dışarı çıkarma sebebimi

gösterdim ona. Hatice Teyze'nin evinden getirdiğim o çok sevdiği güvercinleri... Hatice Teyze'den izin almıştım bunun için, kardeşim görürse çok sevinir demiştim. O da anlayışlı olduğu için hemen olumlu yanıt vermişti. O an onun o sevincini görünce çok mutlu hissettim. Bunu iyi ki yapmışım, onu böyle güldürebildim dedim kendi kendime. Bir süre boyunca güvercinlerle birlikteydik. Ama maalesef ondan sonra onu geri hastanenin içine götürmek zorunda kaldım. Keşke daha fazla vakit geçirebilseydik. Oradan çıktıktan sonra içimden o da umarım benim kadar eğlenmiştir diye düşündüm.

Bu olaydan iki gün sonra annem okuldayken beni aradı. Bana hemen hastaneye gelmemi, kardeşimin bilincini kaybettiğini söylüyordu. Hemen okuldan izin aldım ve hızlıca hastaneye gittim. Oraya gittiğimde gördüğüm şey annemin ağlamasıydı. Korkuyla onun yanına gittim. Annemin ağzından çıkan sözcüklerle başımdan aşağı kaynar sular döktü. Benim küçük kardeşim melek olmuştu. Ben ise oraya zamanında gelememiş, onun son anlarını görememişim. Bu haberle birlikte annem de ben de paramparçaydık. Kardeşim olmadan bir hayat ikimiz için de çok yabancıydı. Bana ondan kalanlar ise son kez dışarı çıkışımızdaki mutluluğuydu.

Seda ÖZTÜRK 9-D